BRET VORING

DOK HOLIDEJ

CENA 500 DINARA
BROJ 207

DOŠAO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU

8 600125 011343

LOBOVA POSLEDNJA ŠANSA

★ DOK HOLIDEJ ★

207

BRET VORING

LOBOVA POSLEDNJA ŠANSA

NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
DOK HOLIDEJ
Broj 207

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala
Brett Waring
LAST TRAIL FOR LOBO

Recenzija
Radomir MILOSAVLJEVIĆ

Adaptacija i prevod
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Lektor
Sava DAMJANOV

Tehnički urednik
Lajoš ILEŠ

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori:
Marija BURANJI
Magda KOLARŠ

Štampa: 26. XI 1987.
Tržište: 7. XII 1987.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — COUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ; Urednik: Zorka ĆIRIĆ; Naslov originala: Brett Waring — LAST TRAIL FOR LOBO: Copyright: UNIVERSUM PRESS.
Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.
Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-279/73. od 10. maja 1973. godine.

Gledati u razjapljeni crni otvor cevi zapetog revolvera nije bilo nešto što se Lobo Lejnu dopadalo, makar da je u pitanju bio specijalni kockarski dvocevi revolverčić malog kalibra „deringer". Ali, čovek koji ga jedržao u ruci preteći je gledao preko nišana i Lobo je automatski navukao na lice najpitomiji osmeh i stavio ruke na zelenu čoju kartaškog stola koji se nalazio u uglu saluna.

Ostali učesnici igre su ustali i ustuknuli od stola ostavljajući Loba i kockara same jednog naspram drugoga. Kockar je držao revolver čvrsto uperen i sedeo je za stolom nasuprot Lobu. U salunu je zavladala mukla tišina i oni koji su sedeli za stolovima ili stajali za šankom zauzeti pijuckanjem pića iz čaša, zastali su i kroz zadimljenu atmosferu pogledali ka uglu u kojem je počinjala drama.

— Taj kec koga si izvukao da bi napravio ful, Lejne — rekao je kockar tiho kroz stisnute zube — isti je onaj koji sam maločas odbacio. Kec pik. Kako se desilo da si ga kupio sa gomile odbačenih karata?

Lobo Lejn, čovek star skoro trideset godina, odeven u kaubojsko odelo, sa otvorenim, skoro simpatičnim licem, slegnuo je ramenima i digao ruke od stola. — Ko kaže da sam ga uzeo sa gomile odbačenih karata, amigo. Znam samo da sam kupio još jednu kartu posle prve podele i to je bio baš kec pik. Tako sam kompletirao ful kečeva sa dva kralja. To je kombinacija koja se teško može tući.

Kockar je smrknuo obrve. — Da, ta kombinacija je jača od ove koju ja imam i od kombinacije svih drugih, ali taj kec pik je došao sa gomile odbačenih karata... što znači da pakuješ karte i varaš u igri.

Lobov osmeh se sledio na uglovima usana i ruke su mu za trenutak zastale kao ukočene. Zažmirio je svetlozelenim očima i hladnim pogledom odmerio kockara.

— To nisu baš prijateljske reči, mister.

— Nisu, i ovde će za tebe biti sve manje prijateljskih reči, momče. U ovom salunu ne trpimo pakere i prevarante.

— Vi se trudite da zadržite svoje mesto, kako mi izgleda — odgovorio je na to Lobo i kockar se trgao, ali se onda osmehnuo i lagano zavrteo glavom.

— Ne moram ja da čuvam svoju službu, a još manje treba da se nerviram. Imam te u šakama, Lejne. Mogao bih da ti prosviram kuršum kroz glavu i niko mi to ne bi zamerio, a siguran sam da me ni šerif ne bi takao.

Lobo je slegnuo ramenima. — Lepo, vi ste ovde dosta stvari napričali, ali niste rekli ništa što bi potkrepilo vaše tvrdnje.

— Šta? Uzeo si tog keca sa gomile odbačenih karata. Tvrdim to.

— A ja opet kažem da sam tog keca podelio sebi iz špila iz kojeg sam delio i ostalima. A sad zamislite se malo, gospodine; taj špil kojim smo igrali nije nov. Odavno je prošlo vreme kada je otpe-

čaćen. Ivice su zamašćene i već iskrivljene. U stvari, treba samo malo da ih pogledate pa da vidite kako sam u pravu.

— Pa šta?

— Evo šta, to su karte marke „BAJKITO". Iste kao i sve druge karte u ovom salunu... ukoliko ne grešim...?

Lobo se osvrnuo i pogledao ljude koji su iz prikrajka posmatrali i posle kratkog kolebanja nekoliko njih je potvrdno klimnulo glavom.

— O kej. A ko kaže da u špilu nisu mogla biti i dva keca pika? Možda je još jedan kec slučajno ubačen iz drugog špila?

— Gluposti.

— Da, znam da to nije mnogo verovatno, ali kunem se da nisam pakovao karte, niti sam tog keca uzeo sa gomile odbačenih karata. U stvari, najlakši način da se to dokaže jeste da se proveri gomila odbačenih karata i da se vidi je li kec pik još tamo.

— Uvijaš, uvijaš, izvrdavaš!

— Samo pokušavam da spasem glavu... a da ne govorim o mojoj reputaciji.

— Ima pravo da traži proveru, Duse, — rekao je jedan posmatrač.

Kockar se kratko vreme kolebao, a onda klimnuo glavom. — U redu. Potraži kartu, ali prethodno zavrni rukave na košulji. Ne želim više nikakve smicalice.

Lobo se kiselo osmehnuo, zavrnuo rukave do iznad lakata i zadovoljnog lica počeo preturati po gomili odbačenih karata okrećući ih slikom na gore. — Trebalo bi da bude negde pri vrhu — rekao je.

Sve oči počivale su kao prikovane za karte. Lobo je napućio usne i lice mu je poprimilo izraz zabrinutosti, a kockar je svakim sekundom postajao sve samouvereniji. Lobo je odmahnuo glavom i desnu ruku spustio ispod stola, a levom nastavio da prevrće karte.

— Ah, hajde do vraga, nije bio tako duboko u gomili — zabrundao je kockar i pogledavši Loba, odjednom uočio da je njegova desna ruka ispod stola. Istog trenutka bacio se unazad.

No, zakasnio je. Lobov „kolt" kalibra 45' grmnuo je ispod stola. Udar teškog zrna odbacio je Dusa nekoliko stopa dalje na pod. Pogoden po sredini tela, on se povio u pojasu i refleksno povukao obarač „deringera".

Oštar praskav pucanj malog pištolja bio je prigušen gruvanjem Lobovog „kolta", kojeg je on sada izvukao iznad stola. Kockar se okrenuo oko sebe, izgubio dah i pao kao pokošen pred noge posmatrača koji su se munjevito rasprsili levo i desno. Otkotrljao se još jednom na stranu, a onda se prevrnuo na stomak i ostao tako da leži nepomično, a ispod njegovog tela pocureo je tanak mlaz krvi.

Lobo Lejn je stajao sa revolverom u ruci, gledajući karte razbacane po stolu udarom metka ispaljenog iz „deringera". Osvrnuo se oko sebe po odaji zamagljenoj oblacima barutnog dima.

— Nije imao razloga da me nazove prevarantom — rekao je i pruživši ruku, medu razbacanim kartama uzeo keca pika. No, niko više nije znao da kaže odakle je taj kec pik tu došao; mogao je ispasti iz Lobove ruke isto toliko koliko i iz gomile odbačenih karata... ali niko više nije hteo da se oko toga sa njim prepire.

Neko je pročistio grlo. Nekoliko drugih su nešto promrmljali: to je moglo da znači bilo šta: odobravanje, ali i osudu. Lobo je pustio da karta lepršajući padne na sto. Os-

mehnuo se i počeo da skuplja svoju zaradu.

Začuo je da su se vrata iza njega otvorila i obišao oko stola da bi im bio okrenut licem. U levoj ruci držao je novac, a u desnoj još uvek „kolt" kada je ugledao serifa koji mu se približavao držeći u ruci naperenu skraćenu dvocevku.

— Samo polako, momče — rekao je serif, jedan stariji čovek koji se vrlo brzo i energično kretao, tako da je izgledalo da se neće nimalo dvoumiti da upotrebi oružje. — Uradi dve stvari, ali vrlo lagano. Prvo, vrati taj „kolt" u futrolu i drugo, ostavi taj novac na stolu.

— Novac je moj, šerife — odvratio je Lobo i progutao pljuvačku, jer je šerif palcem zapeo obarače dvocevke. Uzdahnuo je duboko, spustio novac na sto i pažljivo vratio „kolt" u futrolu.

Šerif je klimnuo glavom, ali nije spustio obarače dvocevke. — A sada, reci mi šta se desilo — bacio je kratak pogled do kockarevog tela, a onda ostro kao kremen tvrdim očima pogledao Loba.

Kada je Lobo završio izjavu, šerif je pogledom obišao po prisutnima. — Ima li nekoga da tvrdi suprotno?

— Manje-više sve se odigralo kao što taj čovek kaže — začuo se neki glas od šanka.

— Manje ili više?

Onaj što je to rekao nesigurno se pročešao iza uha. — Pa, nismo sigurni odakle je odjednom iskrsnuo taj kec pik... sa gomile odbačenih karata ili iz njegove ruke. Karte su na kraju sve bile pomešane.

— Dobro, mislim da imamo dovoljno vremena da to ispitamo. Neka neko od vas pokupi rasute karte i neka ih pregleda. Znate dobro šta treba tražiti.

No, kada su karte bile složene ispostavilo se da ima samo jedan kec pik. Serif je ozbiljno pogledao Loba i slegnuvši ramenima, ovaj se najbezazlenije osmehnuo. — Nisam ni u snu nameravao da pakujem karte, šerife. Ali kada je Dus odbacio keca, on je verovatno kliznuo preko gomile do špila za deljenje. Ja to nisam primetio i verovatno sam pri deljenju karata podelio i tog keca koji je zapao baš meni. U svakom slučaju, nije mi bila namera da varam, kunem vam se.

Šerif ga je dugo ozbiljno gledao. Zatim je pokretom dvocevke naredio Lobu da pođe. — Polazi.

Lobo se trgao. — A šta ću sa novcem?

— Ponesi ga.

Skitnica se pritajeno osmehnuo i rukom zgrnuo novac. Činilo mu se da šerif ipak ne namerava da ga uhapsi... jer zašto bi mu inače dopustio da ponese dobitak.

No, dok su išli glavnom ulicom ka zgradi zatvora, šerif je zastao kod vratnica koje su vodile u dvorište crkve. Pokretom ruke pokazao je ka zatvorenim vratima crkve izgrađene od brvana i dasaka.

— Na levoj strani vrata nalazi se kasica za priloge siromašnima — rekao je tiho.

Prošlo je nekoliko sekundi pre nego što je Lobo shvatio šta je šerif rekao. — O, čekajte malo, šerife. Ovde ima više od stotinu dolara.

— Samo ti to ostavi u kasicu pored ulaza u crkvu — ponovio je šerif bez osmeha na licu. — Ja odavde vidim kasicu i nemoj da se slučajno desi da ti ruka skliznе negde blizu tvog džepa.

Lobo je žalosno pogledao gomilu novca u ruci. — Nemam više novca, šerife. Ni jedan prebijeni cent.

— Koliko si imao kada si došao u grad?

— Dva dolara... i nešto sitnine.

— Uzmi dva dolara. Ostalo neka ide siromašnima. A sada napred i bez podvala.

Lobo se namrštio i izvadivši iz gomile dva dolara stavio ih sebi u džep, a onda lagano pošao stazom do crkvenih vrata. Zastao je za trenutak i okrenuo se dvoumeći se još uvek šta da radi, ali šerif ga je i dalje držao na oku, a lice mu nije bilo ništa manje strogo. Lobo je sa žaljenjem uzdahnuo i ugurao zgužvani novac u drvenu kutiju pričvršćenu za zid. Umorno klonulih ramena on se laganim korakom vratio do vratnica.

— A sad pretpostavljam da ćete završiti dan hapšenjem.

— Ne. Ona mrcina sa belom zvezdom oko oka... je li tvoja?

Lobo je klimnuo glavom... ne verujući da će mu šerif posle svega možda ipak dopustiti da odjaše.

— Penji se i čisti se iz grada — naredio mu je šerif.

— Da, gospodine — rekao je Lobo i istog trenutka potrčao ka umornom, prašnjavom konju koji je oborene glave još uvek stajao vezan na privezištu. Jednim skokom vinuo se u sedlo i ponovo pogledao u razjapljene otvore skraćene dvocevke. Progutao je vazduh.

— Za Dusa nije nikakva šteta — kazao je šerif. — Ni za tebe ne bi bilo šteta. Nisi vredan troškova koje bi izazvalo suđenje i tvoja ishrana do dolaska okružnog terenskog sudije. Gubi se. I ako se ikada ponovo vratiš u moj domen, Lejne, znaj da ću te ubiti čim te vidim. Je li ti jasno?

— Sasvim jasno, šerife. Gracijas.

— Gubi se.

Lobo je zategao vođice i poterao umornog konja. Šerif je ostao pored priveziśta i pratio ga pogledom sve dok Lobo nije izjahao iz grada.

Onda se okrenuo i pošao nazad ka svojoj kancelariji.

•

Lobo Lejn je bio srećan što je sačuvao glavu na ramenima, ali bio je u goroj poziciji nego kada je prispeo u grad. Tada je imao čak nekoliko centi više u džepu nego sada, i računao je da će time moći da kupi čašu piva i pošten obrok pre nego što pođe u potragu za nekim poslom. Odstupio je od te namere privučen partijom karata i kada mu je kec pik bukvalno uleteo u ruke, nije bio u stanju da se odupre prevelikom iskušenju. Uopšte uzev, on je bio čovek koji se teško mogao oduprети iskušenjima bilo koje vrste, a ovoga puta izvesno vreme činilo mu se da će uspeti da se dočepa velikog dobitka.

No, konačno je ispalo da u džepu ima samo dva dolara i da nema gde da ih potroši. Čak i kada bi njima mogao da kupi pivo i obrok, nije bilo trgovine ili saluna gde ih je mogao utrošiti, a nije se usuđivao ni da se po mraku ušunja u grad. Do najbližeg naselja trebalo mu je tri dana jahanja, a praznog želuca, to je bio krupan poduhvat.

Moraće dakle da potraži neku divljač i da za večeru nešto ulovi. Što se tiče konja, sve je bilo u redu. — Trave je bilo u obilju, a reka je tekla samo nekoliko milja dalje.

Možda će čak biti u mogućnosti da upeca neku ribu, pomislio je i poterao konja u pravcu reke.

Zla sreća i dalje ga je pratila i

nije uspeo ništa da upeca. Riba jednostavno nije htela da zagrize mršav mamac koji je nudio. I ne samo to. Omču od žice koju je zategao iznad jazbine prerijskog kunica, kunić je pri izlaženju pokidao i sada je u divljini verovatno trčao neki zečić sa žičanom omčom oko vrata, načinjenom poslednjim komadom žice koji je Lobo imao u bisagama.

Naišao je zatim na trag jednog jelena i celo jutro išao za njim pre nego što je u žbunju uznemirio dremljivog grizlija, tako da je glavom bez obzira morao da pobegne tamo gde ga je njegov konj čekao.

No, životinja je čula grizlijevo besno mumlanje i otrgnuvši vezu, pobegla je na drugu stranu reke. Lobo se spasao jedinim mogućim putem koji mu je još preostajao, a to je bio skok sa tridesetak stopa visoke obale u dubok vir ispod sebe.

U tom skoku izgubio je pušku, ali mu je uspelo da se dočepa obale i da nađe svog uplašenog konja pre nego što je razjareni grizli našao put niz okomitu obalu. Ogromna životinja stajala je u plićaku i besno urlikala kada je Lobo odjahao... dok se sa njega i iz čizama voda cedila potocima.

Kasno posle podne creva su mu toliko krčala da mu se činilo da se to čuje na četvrt milje daleko.

Zapazio je zatim jedan repić nalik na pamučastu lopticu i voden njime zašao je u predeo sav izbušen jazbinama prerijskih pasa. Znao je da će morati da čeka pre nego što se neka od tih malih životinjica pojavi na otvoru jazbine i zaciči svoje karakteristično jip, jip, jip, a kada se to desilo...

Pokušao je da svojim „koltom" nacilja glavu male životinje, ali je ipak naniśanio nešto niže i teško olovno tane rastrglo je sićušno telo u komadiće. Pucanj je takođe preplašio ostale koji su izvirivali iz drugih rupa, tako da mu je jedina mogućnost bila da pokupi krvave ostatke krznatog tkiva, da ih ubaci u lončić vrele vode i da ih dobro prokuva i napravi neku smešu strašnog izgleda, koja je bila isto tako neukusna kao što je grozno izgledala.

No, to je ipak bila kakva takva hrana i uz nešto sreće sa tom hranom mogao je stići do Fidlboa, malog planinskog grada do kojeg je računao da će doći uveče sledećeg dana.

Možda će tamo biti bolje sreće.

No, Lobu se sreća osmehnula mnogo pre nego što je stigao do tog udaljenog planinskog grada.

Bilo je još uvek jutro kada je izbio na vrh jednog uzvišenja i na manje od pola milje daleko ugledao nakrivljenu diližansu. Zategao je vođice, sve vreme osećajući mučninu od jela koje je sebi prošle noći pripremio.

Diližansa je ležala nakrivljena na stranu, bez zadnjeg točka na kojem su bili polomljeni paoci. Neko se trudio da diližansu ispravi koristeći se debelom granom kao polugom i jednom malom stenom, dok je grupa ljudi stajala po strani i posmatrala. Jedan čovek sedeo je pod obližnjim drvetom sa rukama prekrstenim na trbuh i šeširom navučenim na lice. Po svoj prilici je spavao. Jednocevna puška sačmara ležala je na travi nekoliko stopa daleko od njega.

Lobo je pogladio šakom neobrijanu bradu i pritiskom kolena poterao svog konja lagano napred. Zapazio je da ga je čovek koji se baktao oko kola primetio i da je zastao u poslu.

Dok se približavao praćen ispitivačkim pogledima putnika koji su stajali pored kola, Lobo je na bočnom delu polomljene kočije pročitao natpis „Vels Fargo Kompani".

Izgleda da su diližansom putovala samo četiri putnika, jer ih se samo toliko nalazilo oko kola: tri čoveka i jedna mlada žena. Sudeći po njihovim crnim šeširima sa širokim okruglim obodom, svečanim crnim dugačkim sakoima, košuljama bez okovratnika i Biblijama ukoričenim u kožni povez, bilo je nesumnjivo da su putnici mormoni. Devojka je bila odevena u dugačku haljinu zakopčanu do grla do članaka na nogama, od jednostavnog pepita štofa, a lice joj je senčio, skoro sakrivao šešir cevastog oblika, koji joj je padao duboko na čelo.

Lobo je bacio pogled ka čoveku koji je spavao ispod drveta, ali ovaj se nije pomerio. Kada je prišao, čovek koji se pre toga trudio da ispravi kola pozdravio ga je pokretom glave.

— Dobar dan. Ja sam vozar ovih kola. Da nekim slučajem ne idete u Fidlbo stranče?

— Idem baš tamo. Kako vidim, vi ste u nevolji.

— Da. Polomio nam se zadnji točak. No, čak i ako bih uspeo da ga namestim, ne bismo mogli da krenemo. Oni đavolji konji... ovaj, izvinite, gospodice... đavolja zaprega je u toku noći odlutala i pošto nisam mogao da pronađem konje, mi smo ovde prikovani. Ali ako biste vi bili tako dobri da u Fidlbou potražite stanicu kompanije Vels Fargo i kažete upravniku da se ovde nalazi grupa mormona na putu za Solt Lejk Siti... mi bismo vam svi bili mnogo zahvalni, gospodine.

Vozar je namignuo i dodao istim glasom. — Ne bi me čudilo ako bi vas mormoni zato nagradili. Do sada ih je probilo sto znojeva zbog toga, što su ovde na putu sa tolikim zlatom koje nose sa sobom.

Lobo je uspeo da sačuva bezizrazno lice. — To, bogami, mogu da shvatim. Čovek nikada ne zna ko bi mogao naići — pokretom glave pokazao je prema čoveku koji je spavao. — Ko je onaj?

Vozač se namrštio. — Ford Hamikat. Trebalo bi da sa diližansom putuje kao čuvar, ali od njega slaba vajda, jer nije hteo ništa da pomogne. Rekao je da to nije njegov posao. Čujte ga samo kako hrče.

— Baš to slušam — rekao je Lobo i glas mu je radosno zazvučao, a istog trenutka u njegovoj ruci našao se „kolt" i uz glasno „klik" obarač na „koltu" bio je zapet. — Samo vi lepo dignite ruke uvis, narode, i poređajte se tamo pored one uspavane lepotice.

— Šta? — zaustio je vozar i lice mu se natmurilo. — Šta hoćeš ti đavolji kučkin sine...

— Psst, pazi kako se izražavaš pred ovom mladom damom, amigo — lepo se osmehnuo i odjednom zamahnuo „koltom". Cev revolvera pogodila je vozara u vrh brade i ovaj se onesvešćen prućio na zemlju.

Devojka je kratko kriknula i pripila se uz jednog čoveka, koji je verovatno bio njen otac. Lobo je ponovo okrenu cev revolvera ka drvetu i sve četvoro pošli su ćutke i stali u senku drveta ispod kojeg je stražar spavao. Jedan od putnika slučajno je dodirnuo spavača nogom i ovaj je nešto progunđao, razdraženo se pomerio i odsečnim pokretom ruke zabacio šešir sa lica.

Ugledavši onesvešćenog vozara i Loba, koji je držao naperen revolver na njega, skočio je na noge i pogledao ka svojoj skraćenoj sačmari. Ali, Lobo je samo sa osmehom odmahnuo glavom, izvukao čizmu iz uzengije i snažno udario čuvara u slepoočnicu. Čuvar je tresnuo telom o drvo i pridržao se rukom da ne bi pao.

Lobo je onda sjahao, udarcem revolvera po glavi oborio ga na zemlju i uzeo njegovu sačmaru. Vratio je svoj „kolt" u futrolu i sačmaru uperio na mormone. Devojka ga je prkosno gledala i on je tiho izustio kletvu sebi u bradu. Pretpostavio je da će kasnije, kada se ovo završi, biti u stanju, da vlastima da njegov dosta tačan opis. Ali, to nije mogao da spreči. Jedini način bio bi da je ućutka zauvek, ali nasilje prema ženama nije bilo deo njegove prirode, mada se poslednjih godina dešavalo da na zabačenim rančevima naiđe na usamljene žene i da, nekada sa manje a nekada sa više sile, uzme od njih ono što je želeo. Ali, to je bilo nešto drugo, pazio je čak i sada da ne bude previše grub.

Ovoga puta njegov apetit bio je upravljen ka zlatu.

— Gospodo, saznao sam da sa sobom nosite dosta zlata. Ja ne znam tačno zbog čega ga nosite i šta nameravate da učinite sa njim, ali meni je taj dragoceni metal potreban i kažem vam, ukoliko mi ga odmah ne predate, da ćete biti poslati kroz vrata raja pre nego što ste to očekivali.

— To je naš poklon za nov hram svevišnjem tvorcu — rekla je devojka užasnutim glasom.

— Hoćete da kažete kako je to bio vaš poklon, zar ne, gospođice? — upitao je Lobo sa osmehom.

Mormon koji je držao devojku zagrljenu potapšao je po mišici. Bio je visok i nešto deblji oko struka, ali je ipak ostavljao utisak čoveka koji dosta vremena provodi napolju, u prirodi.

— On nas ne sluša, kćeri — rekao je.

— Tačno psalmopevče, to je đavolski tačno. I zato vam predlažem da ćutite, budete mirni i učinite ono što sam vam rekao. Jasno?

Poslednje reči izgovorio je glasom koji je ličio na gromki lavež psa i devojka se prestrašenc priljubila uz oca i stisnula ga za ruku. Mormoni su izmenjali poglede i jedan od njih je rekao.

— Mislim da bi trebalo da uradimo ono što on želi. Nema nikakvog smisla da neko od nas bude povređen. Na kraju, to je samo obično zlato.

— Ali, namenjeno je za izgradnju hrama. Za... za svevišnjeg — usprotivio se drugi, jedan debeljuškast čovek oko šezdeset godina star.

Lobo mu je prišao i bušnuo ga vrhom skraćene sačmare. — Da li želiš da umreš, stari?

Mormon je pobledeo i uzmakao. Lobo se osmehnuo da bi prikrio napetost.

— Nisam ni mislio da želiš da umreš. Okej, — prasnuo je i uzmaknuvši korak nazad, zategao obarač sačmare. — Dajte ovamo to zlato. Brzo!

Pred takvom naredbom protivljenja više nije bilo. Mormoni su izvadili svoje torbice i Lobo je izručio zlato u bisage. Zatim je pojahao konja, dodirnuo prstima obod šešira u znak pozdrava uplašenoj devojci i nehajno odjahao skrenuvši nešto dalje sa puta i uputivši se ka brdima.

Ispod drveta stražar Ford Hamikat lagano se pomerio i zastenjao.

Mlada mormonka je kleknula pored njega, ispunjena brigom.

II

Heri Lajm je bio upravnik Vels Fargo stanice u Fidlbo i za svoje podređeno osoblje važio je kao vrlo tvrd i neumoljiv, pa čak i okrutan čovek. Njegov posao je zah-

tevao spretnost i inteligenciju, ali isto tako i brze, energične, a ponekad čak i surove odluke. Kompanija je od njega tražila efikasnost i sigurnost u poslovanju i on je nastojao da taj zahtev po svaku cenu ispuni.

Vrhunac takta i samouverenosti pokazao je kada je iz svoje kancelarije ispratio dva mormona. — Budite uvereni, gospodo, da ćemo ili vratiti vaše zlato ili će vam kompanija do kraja nadoknaditi gubitak. Garantujem vam da u svakom slučaju nećete pretrpeti nikakvu štetu.

Dva čoveka su klimnula glavom i udaljila se držeći pobožno u kožu povezane Biblije. Lajm je okrenuo osmehnuto lice visokom mormonu i njegovoj kćeri, i pozvao ih da uđu unutra. Pošto su se udobno namestili na stolicama, on im se predstavio.

— Ja sam Zaharijah Marč, gospodine — uzvratio mu je mormon, a ovo je moja kći Rut.

Lajm je klimnuo glavom da je primio k znanju njihova imena i bacio pogled na komad papira na stolu. — Vidim da vaš gubitak iznosi skoro dve hiljade dolara, mister Marč. To je vrlo velika svota da bi je čovek lično smeo nositi. Da ste vi i vaši prijatelji napomenuli da nosite toliku sumu novca, kompanija je mogla aranžirati da taj novac bude prenet u specijalnom kasa-kovčežiću.

— A da li bi to sprečilo bandita da ga uzme, mister Lajme? — zapitala je Rut tiho i njena talasasta kosa zaigrala je na ramenima. Njene svetle, jasne oči izdržale su Lajmov pogled.

— Pa to ne bih mogao da garantujem, gospođice, ali kasa-kovčežić bi ga u svakom slučaju dosta zadržala, jer je privezana lancima za pod diližanse.

— Shvatam. Oče, izgleda zaista da bi to bilo bolje. To ćeš sledeći put znati.

Marč je klimnuo glavom i okrenuo se Lajmu. — Taj novac bio je naš poklon namenjen izgradnji hrama u Solt Lejk Sitiju, mister Lajme. Mi smo rančeri i dogovorili smo se da damo izvestan procenat našeg godišnjeg prihoda za izgradnju tog hrama.

— Mislite li da je pljačkaš znao da nosite toliko mnogo novca?

— Sumnjam. Meni se čini da je... slučajno natrapao na nas. Nije li to i tvoj utisak, kćeri?

— Da, oče. Meni je taj čovek ličio na nekog... skitnicu. Mislim da je to pravi izraz za takvog čoveka. Svu krivicu snosi vozač, jer je pomenuo da nosimo novac, mada mislim da je on to učinio bez zle namere.

— Da, to je tačno — rekao je Marč suvo — ali mislim kako je pljačka ipak mogla biti sprečena da je čuvar diližanse bio oprezan. Umesto toga, on je spavao pod drvetom.

Lajm se nelagodno promeškoljio u svojoj stolici i stisnuo usne ispod potkresanih brkova. — Da, to je pitanje za sebe i uveravam vas, mister Marč, da ću preduzeti sve da krivci budu dostojno kažnjeni. U međuvremenu moram da vas zamolim da budete strpljivi. Ako u roku od četrnaest dana pljačkaš ne bude uhvaćen i novac vraćen, kompanija Vels Fargo će vam nadoknaditi sve do poslednjeg dolara. To je naš princip. Jeste li time zadovoljni.

— Pa, mislim da jesam — rekao je Zaharijah Marč tiho. — Želeo sam da lično odnesem moj poklon u Solt Lejk Siti, ali mogu da se za nekoliko nedelja vratim na svoj ranč. Ali ne duže, mister Lajme, ne duže. Želim da moj pok-

lon koristi našem bratstvu što pre je moguće.

Lajm je ustao i smešeći se, uputio se ka vratima. — Potpuno vas shvatam. Učinićemo sve što možemo, mister Marč. Zahvaljujem vam mnogo što ste nešto ranije dali svoje izjave, a posebno vama, mis Marč, što ste našem štamparu dali tako podroban opis pljačkaša. Štampar ima nekog crtača koji će na osnovu vašeg iskaza napraviti pljačkašev crtež, pa ćemo ga pustiti u opticaj.

Mormoni su se smešeći otišli, a kada je zatvorio vrata za njima, Heri Lajm se uozbiljio i na druga vrata prošao u susednu službenu prostoriju stanice, gde su ispred šaltera sedeli vozar diližanse Al Hjum i čuvar Ford Hamikat. Kada je Lajm ušao, Hjum je ustao, a Hamikat je ostao da sedi pušeći već dogorelu cigaretu. Iako je sedeo, videlo se da je Hamikat visok oko šest stopa, mršav i koščat, ali mišićav. Usne su mu na uglovima bile povijene naniže, a oči, zasenčene obrvama i blizu usađene pored oštro isturenog nosa, davale su mu lupeški izgled. Sedeo je sa desnom rukom oslonjenom na dršku revolvera.

Ostali službenici iza šaltera pravili su se da su zauzeti poslom i da ne obraćaju pažnju na Hjuma, koji je stajao i zbunjeno vrteo šešir u rukama.

— Tako, dakle, svi putnici kažu isto — rekao je Lajm obraćajući se vozaru diližanse. — Ti si svojim nesmotrenim brbljanjem upozorio lupeža na novac koji mormoni nose i tako reći si ga pozvao da ih opljačka! To je greška koja se ne sme desiti odgovornom i saveznom službeniku ove kompanije.

— Ali, mister Lajme — zavapio je Hjum — bio sam već uplašen da ću ko zna koliko dugo ostati sa putnicima na drumu i bojao sam se da vam neće javiti za kvar. Računao sam da će ga eventualna nagrada namamiti da sigurno dođe ovamo i...

— A on je umesto toga hladno olakšao putnike. E vidiš, Hjume, to je greška koja se plaća. Za neodgovorno vršenje službe i odavanje poslovne tajne ne možeš očekivati nagradu kompanije — rekao je glasom koji je nagoveštavao da će se nešto desiti. — Od danas traži drugi posao. Otpušten si! — dodao je sevnuvši očima.

— Ali, mister Lajme, nije mi bila namera da naškodim kompaniji. Naprotiv, hteo sam da pomognem.

— Sa namerom ili ne, šteta je pričinjena — završio je Lajm i ne obraćajući više pažnju na nesrećnog vozara, okrenuo se Hamikatu. — A ti, Hamikate, ni ti se nisi ništa bolje pokazao. Umesto da vršiš svoj posao, ti si spavao pod drvetom.

Hamikat je slegnuo ramenima. — Kakav posao? Al se baktao oko točka, ali to nije imalo nikakvog smisla. Paoci na točku bili su polomljeni, a zaprega je preko noći pobegla... za to mene ne možete kriviti. Al nije dobro svezao konje i eto. Niko mi nije rekao da mormoni nose tolike novce i zato sam smatrao kako ne moram da se trzam, to je sve.

— Tvoj postupak koštaće ovu kompaniju nekoliko hiljada dolara i što je još važnije, moglo se desiti da naši putnici budu povređeni ili ubijeni, a ti nisi bio u mogućnosti ni prstom da makneš da im pomogneš.

Hamikat je malo porumeneo i zažmirio očima ispod gustih obrva. — Izgleda mi kako ja treba da budem žrtveni jarac. Je li to ono što hoćete, Lajme? Tražite nekoga na koga ćete svaliti krivicu?

— Tvoja karakteristika kod ove kompanije nije nešto naročito, Hamikate. I ranije je bilo primedbi na način kako obavljaš svoje dužnosti. Ovaj put to će te koštati zaposlenja. Kompaniji Vels Fargo više nisi potreban.

Čuvar diližanse se trgao, a službenici su osluškivali pretvoreni u uho.

— Čekajte malo, Lajme, ne žurite toliko. Ja sam na ovoj vožnji zaradio čvorugu na glavi i taj vašljivi lupež mogao mi je i razbiti glavu, a to nisam dobio samo zato što sam ga mirno gledao. Pokušao sam da zaštitim putnike...

— Kasno. Previše, previše kasno. Sva četiri putnika rekla su isto, a vozar diližanse je potvrdio njihove iskaze.

— Do davola, Al je ljut na mene što mu nisam pomogao da namestimo točak. Kao što sam rekao, to nije imalo smisla, inače bi...

— Već sam se odlučio, Hamikate — prekinuo ga je Lajm kategorički. U pitanju je politika kompanije, a u svakom slučaju, bio si krajnje aljkav i nepažljiv. Pokupi tvoje stvari, dobićeš ono što ti pripada i možeš otići. Stavljen si na crnu listu.

Lajm se naglo okrenuo i čvrstim korakom uputio se nazad ka svojoj kancelariji. Ford Hamikat je gledao za njim stisnutih tankih usana, sa ubilačkim izrazom na licu.

— Lajme — zaurlao je.

Na njegov grub poziv Heri Lajm se okrenuo i instinktivno pružio desnu ruku ispod sakoa, ka mestu gde je nosio kratkocevi „kolt specijal".

Ali, Hamikat je već imao revolver u ruci. Revolver je grmnuo i poskočio, a činovnici su zabili glave pod tezgu tražeći zaklon dok je Lajm udarom taneta odbačen na zid čekaonice. Njegove debele noge pokleknule su pod njegovom težinom i on je pao najpre na kolena, a onda se svom težinom pružio na lice. Ispod njega tanak mlaz krvi počeo se slivati niz hrapavu dasku poda.

I sam zbunjen onim što je učinio, Hamikat se dosta uspaničeno osvrnuo oko sebe. Ni jednog službenika nije bilo na vidiku. Liznuvši odjednom osušene tanke usne, kratko je pogledao Lajmovo opruženo telo, a onda, uzmičući natraške, izašao iz zgrade.

Gradani koji su se u međuvremenu počeli okupljati na trotoaru razbežali su se na sve strane kada se pojavio čuvar diližanse sa revolverom u ruci. Hamikat je potrčao do jednog mrkova vezanog na privezištu, vešto uskočio u sedlo, trzajem vodica okrenuo konja i u najbržem trku poterao ga niz ulicu šibajući ga bezdušno krajevima kajasa.

Na vratima stanice Vels Fargo pojavio se jedan službenik bledog lica.

— Neka neko brzo pozove lekara — doviknuo je, a glas mu je podrhtavao od uzbuđenja. Lajm je ranjen. U stvari, meni se čini da je već mrtav.

*

Grad Spaniš Fort bio je izgrađen na mestu gde se Grin River račva u dva rukavca. Budući da se nalazio na raskrsnici prometnih vodenih puteva, Spaniš Fort je bio bučan grad u koji se slegalo mnoštvo ljudi, uglavnom brodara, mornara, stočara i kauboja.

Grad je nudio sva zadovoljstva koja inače mogu ponuditi prometni gradovi u Kanzasu i Teksasu, i zbog toga je Lobo Lejn odlučio da se tu zadrži i okuša šta to mesto može da

mu ponudi. Znao je da će to biti riskantno jer se nalazio samo nekoliko dana jahanja od Fidlboa, ali razlozi za zadržavanje su prevagnuli.

Lobo Lejn je već dosta dugo trpeo od praznog stomaka, žedi za dobrim pićem i želje da sebi priušti nešto zadovoljstva u naručju žena, i zaključio je da je ispunjenje tih njegovih želja vredno svakog rizika.

Do vraga, razmišljao je, bisage su mu bile nabrekle od blizu četiri hiljade dolara, koliko se u njima nalazilo, i ako tamo ostanu, ti dolari mu neće mnogo koristiti.

Tako je Lobo, došavši u Spaniš Fort, u gradskoj štali zamenio svog konja za drugog, snažnog vranca i novo sedlo, doplativši uz to razliku u ceni. Zatim je prodao sačmaru koju je uzeo od Forda Hamikata i kupio potpuno novu „vinčesterku" sa municijom. Onda je otišao u javno kupatilo da se okupa, posle kupanja obukao novo, tek kupljeno odelo, a zatim otišao do berberina, gde se podšišao i glatko izbrijao, i za bočicu losiona koja mu je utrljana u kožu i kosu platio berberinu vrlo izdašnu cenu sa bogatom napojnicom.

Posle toga je zviždućući, sa puškom prebačenom preko ramena, Lobo Lejn pošao u potragu sa zadovoljstvima.

U prvom salunu na koji je naišao častio je sebe skupom cigarom i bocom viskija, a kada je seo za sto, poručio je obilan ručak koji se sastojao od velikog debelog govedeg odreska sa povrćem i palačinki koje su mu donete iz obližnjeg restorana. Lokalne salunske zabavljačice okupila su se oko njega kao mušice oko krčaga sa medom, ali mada ih je častio pićem, odbio je učtivo njihove pozive da pođe u neku od slobodnih soba na spratu.

Lobo je u glavi imao nameru da ode u neku od pravih kuća za zabavu, u stvari u jednu koju je već zapazio na kraju glavne ulice, kuću malo uvučenu od trotoara, koja je po svom elegantnom izgledu nekada u prošlosti bila verovatno dom nekog bogatog naseljenika. Na transparentu zategnutom iznad vratnica pisalo je: „Kuća za zabavu i društveni klub Frisko Fani — ulaz dozvoljen samo članovima".

Loba je koštalo deset dolara da postane član tog društvenog kluba i sa zlatom uokvirenom članskom kartom ušao je unutra i zapazio da su mu otvorena sva vrata kuće nameštene bogatim nameštajem i ukrašene raskošnim plišanim zavesama. Bio je začuđen iznenađujuće velikim izborom lepih mladih devojaka i Lobo je sa osećanjem zadovoljstva izabrao dve: jednu Francuskinju koja je tvrdila da je doputovala iz Pariza, ali čije se poreklo verovatno završavalo u Nju Orleansu, i jednu Engleskinju koja je govorila sa londonskim akcentom i koja mu je odmah dala nadimak „Baki".

Zakupio je apartman i pošao na sprat držeći svakom rukom zagrljenu po jednu devojku...

Dosta kasnije, u spavaćoj sobi mutno zamračenoj zatvorenim kapcima i navučenim zavesama, Lobo se probudio u velikoj mesinganoj postelji između dve usnule žene i nastojeći da ne probudi nage nimfe, on se pažljivo izvukao ispod pokrivača. Bio je gladan i navukavši nečujno pantalone, prigušujući zevanje, pošao je ka vratima koja su vodila u malo predsoblje ispred spavaće sobe. Njegova „vinčesterka" stajala je naslonjena na zid i češući se rukom po glavi, on je otvorio vrata.

Zastao je u pola koraka kada je ugledao Frisko Fanj i dva njena snažna čuvara reda kako tiho vade zlatnike iz njegovih bisaga. Mora biti da su čuli slab šum prouzrokovan otvaranjem vrata jer su se istog trenutka sve troje okrenuli prema vratima, odakle ih je on zapanjeno gledao.

Snažna i mišićava za ženu, Fani je odjednom zavitlala bisage na njega i dograbivši porub haljine, povukla je naviše otkrivajući debele noge u pokušaju da dohvati mali, draguljima ukrašen „deringer" koji je nosila vezan za butinu.

Lobo je rukom odbio bisage od sebe i zlatnici su se rasuli po zidu i podu. Snagatori su se istovremeno mašili revolvera, ali je Lobo odskočio unazad i zatvarajući udarcem noge vrata ispred sebe, pružio se po podu. Revolveri su zapraštali i komadi iverki poleteli su od izrešetanih vrata, a kuršumi su zazujali kroz spavaću sobu. Jedna od devojaka u krevetu, Lobo je mislio da je to bila Engleskinja, vrisnula je i pala s kreveta na pod na drugoj strani. Ona druga devojka zgrčila se pod pokrivačima u postelju.

Lobo je prikupio noge i bacio se ka svojoj pušci. Uspeo je da je dohvati i da se otkotrlja dalje u stranu u trenutku kada su čuvari udarcima nogu razvalili vrata i upali unutra. Lobo Lein je ležao na ledima sa puškom uperenom prema vratima. Opalio je jedanput i kuršum je pogodio prvog provalnika odmah iznad pojasa i odbacio ga na onog drugog koji je išao za njim, i tako ga onemogućio da precizno nanišani.

Bandit Lobo repetirao je pušku, ponovo opalio i drugi metak usmrtio je drugog provalnika pogodivši ga u glavu. Za Fani je to bilo već previše, ali je ipak ispalila oba metka iz svog „deringera" pre nego što se okrenula i potrčala prema vratima.

Lobo se uspravio na kolena i ispalio metak u njenu debelu stražnjicu. Ona je vrisnula i pala na pod sipajući bujicu najogavnijih psovki.

Pucnjava je izazvala haos u predvorju i neko je potrčao i otvorio vrata apartmana, ali niko nije ušao unutra verovatno zbog dvojice mrtvih, koji su ležali u prvoj odaji na podu. Lobo međutim nije gubio vreme. Dograbio je svoje odelo, čizme i bisage pošto je prethodno u njih natrpao rasute zlatnike i sa stvarima u naručju i revolverom u ruci oprezno izašao u hodnik, a odatle niz spoljne stepenice. Deset minuta kasnije napustio je grad onoliko brzo koliko je snažni vranac mogao.

*

Dok Holidej je stigao u Fidlbo dilžansom dva dana kasnije, kada je grad još uvek bio pod utiscima prepada i obračuna čuvara dilžanse sa predstavnikom Vels Fargo kompanije. Mada su se strasti već bile stišale, svi su još uvek pričali o tome, nagađajući šta će biti sa Hamikatom i opljačkanim novcem i sažaljevajući vozara Ala Hjuma, za koga su uglavnom svi smatrali da je žrtva nesrećnog sticaja okolnosti i preterane Lajmove strogosti.

Smestivši se u hotel, Holidej je otišao da potraži Hjuma, sa kojim je bio dugogodišnji znanac jer je Al vozio dilžanse kompanije Vels Fargo širom Dalekog zapada i Holidej je više puta bio putnik u kolima koja je on vozio. Sažaljevao je nesmotrenog Ala, koliko zbog njega toliko i više zbog njegove porodice, koju je pored žene sačinjavalo i petoro dece, od kojih je najstarija devojčica imala tek trinaest godina. Njegova situacija je bila teška jer posao nije bilo lako naći i Hjum je zbog toga bio jako zabrinut kada ga je dočekao u svojoj maloj kući na ivici grada, ali je misis Hjum sačuvala hrabrost i sa osmehom ga poslužila ukusnom pitom od jabuka.

— Nisam očekivao da ću vas videti, Dok, ali mi je drago što ste ovde — rekao je Al Hjum. — Možda ćete moći da mi date neki savet. Čuli ste šta se desilo?

— Da. Je li Lajm teško ranjen?

— Pogođen je u grudi. Oba plućna krila su mu povređena... vrlo ozbiljno je ranjen. Još uvek je pitanje da li će se izvući.

— A ti? Šta sada nameravaš?

Hjum je slegnuo ramenima. — Ne znam. Skoro dvadeset godina vozio sam diližansu i ne znam ništa drugo. Da Lajm nije tako strogo postupio, verovatno bih uspeo da više šefove umilostivim da me ipak zadrže. Ali, oni neće da menjaju njegovu odluku, pogotovo sada kad je na ivici smrti.

— U sosu si, dakle?

— Do guše. Jedino što bi me moglo spasti, to je da kompaniji naknadim štetu. A kako to da uradim? Da uhvatim pljačkaša? Mada mi taj čova nije izgledao kao zlikovac, ipak za tako nešto ja nisam sposoban.

Holidej ga je pogledao i pogled mu je skliznuo do kuhinje, u kojoj je Halova žena pripremala večeru za decu. Mališan star jedva četiri godine pleo joj se oko nogu i vukao je za suknju. Holidej se zamislio. Koliko jedan nepromišljen postupak može utacati na sudbinu ljudi, pa čak i onih koji za taj postupak nisu ni najmanje krivi. Nešto se ipak moralo uraditi, bila bi strahovita nepravda ako bi Hjumovu brzopletost i Lajmovu strogost platila nedužna deca.

— Mislim da znam tog Hamikata. Čini mi se da je uvek pokazivao da je usijana glava. A taj pljačkaš? — zapitao je Dok. — Kako je on izgledao?

— Obično, sasvim obično. Star između dvadeset pet i trideset godina, visok rastom, smeđe kose... ništa osobito — Al Hjum se prisetio. — Mormoni su dali njegov opis, naročito ona devojka. Štampar je rekao da će na osnovu opisa izraditi crtež njegovog lica i odštampati plakat.

— Imate štampara u gradu? — zapitao je.

— U glavnoj ulici, tri bloka dalje, — odgovorio je Hjum kratko pokazujući rukom prema centru grada.

Dok Holidej je još jednom pogledao bledo Hjumovo lice, digao se, pozdravio Hjumovu suprugu, koja se još zamajavala sa decom, i pozdravivši Hjuma, pošao da nađe štampara.

Kada je stigao u štampariju, ovaj je već izvlačio iz prese prve otiske. Štampar je uzeo jednu od kopija i pažljivo se zagledao ocenjujući u kojoj meri je crtačev rad odgovarao onom što su mormonski putnici opisali. Gledajući crtež, Holidej je zamišljeno napućio usne.

— Da li je to neko koga poznajete? — zapitao je štampar.

— Ne znam, nisam siguran — odgovorio je Holidej tiho i dalje pažljivo gledajući poternicu. — Crte lica su mi dosta poznate. Ako je to onaj na koga mislim, onda je dosta skrenuo sa pravog puta od onog momenta kada smo se upoznali.

Holidej je savio poternicu i stavio je u džep. Dotaknuvši obod šešira u znak pozdrava, izašao je na ulicu i uputio se u svoj hotel. U glavi su mu se vrzmale ideje kojih se u jednom trenutku i sam uplašio. Da li je moguće da mu je u glavu došla suluda pomisao da pođe u poteru za pljačkašem i vrati kompaniji opljačkani novac? Malo po malo priznao je sebi da je baš tako. Još od prvog trenutka kada je ugledao ubledelog Hjuma i njegovu ženu, znao je da će morati nešto da preduzme.

U takvom raspoloženju svratio je u salun i poručio pivo. Dok je šanker točio pivo u čašu, on je izvadio potrenicu iz džepa i zagledao se u crtež. Nije primetio kada je u salun ušao jedan čovek u običnom kaubojskom odelu, prašnjav kao da je tek prispeo sa dužeg puta. Prišavši šanku, stao je pored Doka i preko njegovog ramena zagledao se u plakat u njegovoj ruci. Zabacio je palcem

šešir i kažiprstom pokazao sliku na poternici.

— Imate li vi neke veze sa tim? Mislim, možete li mi isplatiti nagradu ako vam kažem gde možete da nađete tog čoveka?

Holidej se trgao i to prikrio. — Ne, nemam takve veze sa ovim čovekom i ako vas interesuje nagrada, nju će isplatiti kompanija Vels Fargo. Ali, nikakva nagrada neće biti isplaćena pre nego što čovek bude pronađen i to ako bude pronađen na osnovu informacija koje vi date. Ali, ja vam mogu dati za to obaveštenje dvadeset dolara, jer me nešto ipak zanima.

Nepoznati se počešao prstom po neobrijanoj bradi. — Pa, dvadeset dolara nije bog zna šta, ali biće dovoljno za pice. Nisam sasvim siguran, ali kada sam pre dva dana bio u Spaniš Fortu, ugledao sam jednog coveka nalik na taj crtež, koji je tada dojahao u grad. No posle jedan čas morao je da odmagli. Upetljao se u neku pucnjavu u kući Frisko Fani. Priča se da su pokušali da ga opljačkaju i da je on primetio kad su mu pretresali bisage — nepoznati se glasno nasmejao. — Upucao je Fani u trticu. Ona sada leži na perjanim jastucima i sigurno da ciči nešto odvratno... tako sam bar čuo. Čini mi se da je to bio taj čovek. Kažu da je ubio jednog kockara u Berdovu.

— Znate li njegovo ime?

— Ne znam, tačnije ne znam sigurno, ali sam čuo da ga je jedna od devojaka iz Faninog kluba nazvala imenom Lobo. Ali, nisam sasvim siguran.

Holidej se neprimetno trgao i zglobom kažiprsta dotakao list na poternici. — Da, da, do vraga, Lobo. Lobo Lejn. To bi mogao da bude on.

— Da li ću onda dobiti nagradu? — zapitao je putnik.

— Dvadeset dolara hoćete — rekao je Dok vadeći jednu zelenu novčanicu — a nagradu kompanije možda. Prethodno treba da se vidi da li će biti pronađen čovek o kome ste govorili. Podite u Vels Fargo, nadite glavnog zastupnika i ispričajte mu ovo. Ja ću poći za Spaniš Fort sutra ujutro, verovatno vrlo rano. O nagradi videćemo kasnije.

Skitnica je žalostivo odmahnuo glavom. — Šteta. Novac mi je bio jako potreban.

Holidej je ispio svoje piće i uputio se ka izlazu iz saluna. Trebalo je odspavati dobar san da bi sutra ujutro bio sposoban za naporno putovanje. No pre toga trebalo je kupiti opremu za put i što je najvažnije, drugo, odgovarajuće odelo, jer bi u svom gradanskom odelu bio isuviše uočljiv.

Holidej se u jednom trenutku i sam zapitao kada je to doneo odluku da pode u poteru za Lobo Lejnom i vraćanjem opljačkanog novca pomogne Hjumu i njegovoj porodici. No, bilo kako bilo, odluka je doneta i trebalo ju je sprovesti u život.

III

Južno i zapadno od Spaniš Forta ležalo je jedno manje slano jezero koje se pružalo čak do Jute. Tamošnji meštani nazivali su ga ogledalom ili tiganjem, rezervišući naziv jezero za malo šire vodene površine više na severu, u blizini glavnog grada mormonskih naseobina. No i tako, to malo slano jezero bilo je ozbiljna prepreka za one koji su nameravali da putuju na zapad, ukoliko neko nije bio dobro opremljen zapregom snažnih mazgi i dovoljnom količinom namirnica, i ukoliko taj neko nije bio spreman da na odredište stigne upola slep.

No ipak, mnogi su uspeli da pređu tu ravan, mada je većina tih imala neki očajnički jak razlog za takav poduhvat.

Bilo je pored toga i ljudi koji su se pretvarali da nameravaju da pređu slanu ravnicu, a koji su u stvari menjali smer i prolazili samo preko nekih kraćih delova te ravnice u cilju da zavaraju trag i da sa vrata skinu nekoga ko ih je pratio i progonio.

Dok Holidej je bio uveren da je Lobo Lejn učinio baš ovo drugo. Naravno, ukoliko je čovek koga je gonio bio Lobo Lejn. Raspitivanja u Spanš Fortu uglavnom su potvrdila sve ono što mu je putnik u Fidlbou ispričao.

Frisko Fani je bila živa i brzo se oporavljala od zadobijene rane, ali je još uvek ležala na velikom okrugłom trbuhu, do zla boga besna zbog onoga što je Lobo Lejn učinio njoj, njenom klubu i njenim pozornicima. No, ipak nije bila u mogućnosti da Holideju kaže kako se taj čovek zvao; njene devojke obično su svojim klijentima davale nadimke i uvek su im se na taj način obraćale. To je izvesnom broju oženjenih građana uštedelo znatne neprijatnosti, i nije postojala opasnost da neka od devojaka napravi pogrešku i javno kaže nečije ime.

Stalar u gradu dao je Holideju podroban opis konja koga je prodao Lejnu, a isto tako i osobenost otiska kopite te životinje koja je na jednoj nozi, zbog nekog nedavnog oboljenja kopite, imala posebno napravljenu potkovicu.

Holidej je još uvek smatrao da je čovek koga traži zaista Lobo Lejn i o svojoj divljači razmišljao je samo na taj način. Bilo je jasno da je begunac najpre krenuo prema jugu, a onda, skrećući na zapad prema slanoj ravnici, bajagi pokušao da prikrije svoj trag. Pošto je Holidej znao da begunac nema sa sobom tovarnog konja, znao je da pokušaj prelaska preko ravnice ne dolazi u obzir. Čovek koga je gonio želeo je da onaj ko ga eventualno prati poveruje kako se on uputio pravo u zaslepljujuću slanu dolinu, no Holidej je konačno otkrio mesto gde je Lejn obišao deo slane ravnice...

Jahao je celo jutro pre nego što je zaključio da je njegov čovek ponovo skrenuo na čvrsto tlo. Zatim, negde oko sredine popodneva, Holidej je zapazio da se pojavio još jedan par tragova, koji je zajedno sa prvim pratio već više od časa. U početku nije bio sasvim siguran, ali konačno se uverio da ti tragovi nisu toliko stari kao tragovi bandita kojeg je pratio.

Neko se nalazio između njega i pljačkaša diližanse.

Holidej je izvukao iz futrole svoju pušku „vinčesterku" kalibra 44' i ubacio metak u cev. Trebalo je, u slučaju potrebe, samo da zategne obarač i puška je bila spremna za paljbu.

Nalazio se u šumovitom području, ali putovanje je bilo sve teže zbog guste šikare koja je rasla na proplancima i između panjeva oborenog drveća. Uz to je naišao i na uspon, i to mu je još više smetalo. To je značilo da se udaljavaju od slane ravnice, a on na neki način nije mogao da zamisli kako se njegov čovek toliko udaljio od tog svog utočišta.

Pa ipak, tragovi su vodili u tom pravcu i zagonetka je bila sve veća. Bacio je pogled do neba kroz granje koje se odjednom počelo njihati pod naletom hladnog vetra. Teški olovni oblaci navukli su se sa horizonta i mrak se brzo spuštao. Nastavio je da jaše, ali nije prešao više od jedne milje pre nego što je naišla oluja. Posle nekoliko udaljenih gromkih tutnjeva, bleštava munja prosekla je olovno nebo i skoro istovremeno odjeknuo je gromovit, prodoran prasak, a kiša je osula takvom snagom da je bio sav mokar pre nego što je

uspeo da iz smotuljka sa ćebetom izvuče svoj kišni ogrtač.

Holidej je sjahao ispod jednog granatog drveta, navukao kišni ogrtač, a onda ponovo pojahao i nastavio potragu. Proklinjao je kišu. Ako bude nastavila da pada takvom silinom, potpuno će izbrisati sve tragove.

Bliže slanoj pustinji imao bi mnogo više šanse da posle pljuska ponovo nađe trag, jer je tlo tamo bilo toliko porozno da je za potpuno brisanje tragova bila potrebna prava poplava. Odlučio je da sjaše i da hodajući vodi svog konja za uzdu, kako bi sa veće blizine mogao da posmatra tlo koje se brzo pretvaralo u blatnjave potočiće vode. Sem toga, svetlost je bila sve slabija i Holidej je shvatio da je izgubio bitku; nije bilo nikakve mogućnosti da ponovo nađe trag.

Pustolov je stisnuo usne i zastao ispod jednog velikog granatog drveta koje mu je pružalo prilično zaklon i odatle osmotrio okolinu tražeći pogledom dovoljno suv teren na kojem bi se mogao ulogoriti za noć. Oluja se polako stišavala i vetar je duvao znatno slabije.

Baš u trenutku kada je primetio jednu stenovitu nadstrešnicu koja bi mu mogla pružiti dovoljan zaklon, Holidej se trgao. Digao je glavu i šireći nozdrve, omirisao vazduh. Do vraga, bio je u pravu. U vazduhu je osećao miris dima. U ovakvim uslovima logorska vatra morala je dati čitave oblake dima, to je sigurno znao.

Bio je u pravu. Nešto malo ispred njega i više na padini, sigurno je gorela logorska vatra. Vijugav stub gustog sivoplavog dima dizao se kroz granje drveća. Znao je da Lobo Lejn ne bi bio toliko lud da naloži vatru koja bi privukla eventualne gonioce i zaključio je da bi to morao biti čovek čiji se trag nešto ranije pridružio tragu bandita. Mogao je to biti neko koga je Fani poslala da rasčisti njene račune sa Lobom; naravno da ona nije imala razloga da Holideju kaže nešto o čoveku koji bi takav posao završio za njen račun.

Pustolov je izvukao pušku iz futrole i zadržao je u ruci ispod kišnog ogrtača. Povco je svog konja do nadstrešnice od stene, koju je nešto pre toga video, i tamo ga vezao za jedan kamen. Zatim je zabacio kapuljaču kišnog ogrtača i uputio se uz blatnjavu klizavu padinu ka izvoru dima.

Lebdeći u vazduhu, dim je plovio niz padinu njemu u susret. Holidej ga je omirisao, ali nije mogao da razabere miris pripremanog jela. To ga je još više uznemirilo. Ako je neko već bio toliko lud da naloži vatru na otvorenom prostoru da bi se osušio, onda bi verovatno vatru iskoristio i za pripremanje hrane. Sem ako taj, ma ko bio, koji je ložio vatru, nije nameravao da dim iskoristi kao mamac...

Čovek vičan lukavstvima divljine verovatno bi tako postupio. Lobo Lejn bi. Možda takođe i neki od Faninih nasilnika.

Sa padine je odjednom grunuo pucanj, gromki prasak sličan pucnju, koji je uskomešao vazduh i odjeknuo mokrom šumom i odbio se od podnožja obližnjih brežuljaka. Holidej je instinktivno polegao po zemlji, a olovno tane otkinulo je komad kore sa drveta neposredno pored njegove glave. Opsovao je tiho jer mu je blatnjava voda prošla kroz pantalone na kolenima.

Puška je ponovo planula i tane je bućnulo u blato samo nekoliko santimetara daleko od njegovog lica. Holidej se otkotrljao u stranu nastojeći da stigne u zaklon iza jednog palog stabla drveta, a još dva hica odjeknula su i kuršumi su odleteli u vazduh. Uspeo je da stigne do vrata i da, klečeći na jednom kolenu, prisloni kundak puške uz

rame. Ispalio je četiri metka prema padini i pre nego što je odjek pucnjeva zamro u daljini, on je skočio i potrčao ka drugom zaklonu, ali se okliznuo, zateturao se i osetio tup udar kuršuma koji je prošao kroz raširenu kišnu kabanicu i odleteo dalje.

No, tada je već otkrio mesto odakle je nepoznati busijaš ciljao. Napadač se nalazio na malom kamenom ispustu iza jednog drveta koje je na padini raslo pod čudnim uglom. Holidej je znao da će morati da se popne do iznad napadača kako bi mogao da ga uzme na nišan. No, najpre je morao naterati busijaša da zabije glavu u zaklon. Zato je ubacio metak u cev, naništanio prema drvetu i pustio cev nekoliko santimetara niže da bi kuršum pogodio kamen i zemlju oko korena drveta. Ispalio je jedan za drugim četiri hica i dok su se kuršumi odbijali od kamenja i zviždali kroz vazduh, on je skočio i svom snagom potrčao uz padinu pod kosim uglom.

Uspeo je da se dočepa zaklona iza jedne izvaljene stene, odakle je mogao da vidi busijaševe noge. Ali, ni taj čovek nije bio budala. Uprkos poslednjem kuršumu, koji tek što se odbio od stene i odleteo u vazduh, busijaš se prevrnuo na leđa i pogledom osmotrio padinu oko sebe.

Ugledao je Holideja i odmah pripucao. Bio je to Ford Hamikat i Holidej ga je u magnoveniu ipak prepoznao. Prineo je pušku ramenu i ponovo pripucao. Ali, ispalio je samo nekoliko hitaca, jer mu je magacin ostao prazan. Izustio je glasnu kletvu, odbacio „vinčesterku" i mašio se svog „kolta". Ali kada mu se „kolt" našao u ruci Hamikat je već nestao preko brdskog prevoja i Holidej je čuo samo bat njegovih nogu u trku.

Shvatio je da mu današnji dan nije bio srećan.

Mrak se spuštao vrlo brzo i mada je kiša skoro prestala, padina je bila blatnjava i klizava. Odjednom je pod njegovim nogama kliznuo ceo blok zemlje i on se suljnuo niz padinu klizajući se nekoliko metara pre nego što je bio u stanju da se zadrži i ponovo pođe prema vrhu.

No tada, kada je stigao do prevoja, mogao je jasno da čuje topot kopita Hamikatovog konja koji se bezbedno udaljavao...

*

Gradić je bio mali i zabačen. Gnezdio se na zapadnoj ivici slane pustinje, ali telegrafski stubovi dizali su se iz zemlje ka bakarno rumenom nebu i Dok Holidej je računao da će odatle moći da pošalje poruku u Fidlbo i da se raspita šta se tamo događa. Mada nije očekivao ništa senzacionlano, mogao je saznati nešto što bi mu pomoglo u traganju.

Želeo je da je mogao srediti Hamikata, ali taj čovek u svakom slučaju nije bio njegova briga. Bio je nevaljalac i ubica, to je bez sumnje bilo tačno, ali neka se njime bave policija i Vels Fargo kompanija. On, istina, nije voleo tipove kao što je Hamikat i sa takvima se više puta u životu sukobio, ali to sada nije bilo važno. Bio je svestan činjenice da nikada niko neće moći da sve zlo iskoreni sa lica zemlje, pa prema tome ni Hamikat neće biti izuzetak. Znao je da se takvih mora čuvati jer su prljavi metodi bili njihovo glavno oružje.

Na velikom panou, iznad zubom vremena nagrižene trgovine mešovitom robom, bilo je ispisano ime „PARDO". Jedan manji natpis govorio je da je telegrafski biro smešten negde iza trgovine i zato je

on ušao unutra i od telegrafiste, čoveka medvedeg izgleda, koji je takode bio i vlasnik trgovine, saznao da se on zove Pardo, što je istovremeno bilo i ime grada.

— Moj deda se naselio u ovom zabačenom delu zemlje — rekao je bradati čovek. Nekada su ovu zgradu nazivali „Pardova gostionica", ali moj tata se okanuo pića i spremanja hrane za skitnice i usredsredio se na trgovinu i zemljišta. Pretvorio je gostionicu u trgovinu mešovitom robom, a ovo ovde je deo nekadašnje zgrade. Ja sam nešto dodao kada sam preuzeo biznis. Posle toga došli su još neki i naselili se oko trgovine i ubrzo smo posle toga imali lepo malo naselje... Nego, rekoste kako hoćete da pošaljete neku poruku. Je li tako?

Holidej mu je gurnuo preko stola ispisan formular zajedno sa zlatnikom od pet dolara. Trgovac je odsečno digao glavu i začudeno napravio luk obrvama na čelu.

— Hoću da telegram odmah ode — naglasio je Dok. — Čim odgovor dode, hoću da mi ga donesete. Biću u salunu. Pretpostavljam da u gradu ima bar jedan salun?

— Da, ima — rekao je Pardo i zgrabivši zlatnik rukom, žmireći pročitao tekst telegrama. — Tamo dole na kraju ulice. Zovu ga „Sleterijev salun", ali Sleteri je odavno mrtav. Sada ga vodi čovek po imenu Olridž. U odaji iza saluna ima i prilično zbirku devojaka, ali može biti da sada nećete moći tamo da udete...

Holidej se kiselo osmehnuo. — Sada mi je više potrebno da sperem prašinu sa lica i grla — rekao je i sagnuo se da uzme prisionjenu pušku. — Ali, zašto mislite da ne bih mogao ući kod devojaka ako bih želeo? Je li to neko pravilo u ovom gradu?

Pardo se nasmejao graktavim raspuklim smehom. — Pravilo? Ovde? Nema toga — obrisao je nadlanicom suze smeha u oku. — Hteo sam da vam kažem kako je juče, ili dan pre toga, u grad došao neki lupež koji je sve preuzeo. Čuo sam da je Olridž rekao da je zakupio sve devojke i da će biti sa njima sve dok ne napusti grad. Želi da ih ima pri ruci. To sam, u stvari, mislio; sve devojke su zakupljene i isplaćene do trenutka kada taj Lobo napusti grad.

Holidej se trgao, ali je sačuvao bezizrazno lice i nadao se da mu je glas zvučao sasvim obično kada je zapitao. — Lobo?

— Da, Lobo Lejn. To je jedan čova koji je dojahao ovamo sa džepovima punim zlatnika i odmah preuzeo ceo Olridž ansambl.

Holidej je klimnuo glavom i uputio se ka izlazu, a Pardo je doviknuo za njim.

— Čim dobijem odgovor, doneću vam ga u Sletedijev salun.

Holidej je mahnuo rukom u znak da je njegove reči primio k znanju i izašavši na trotoar ispred zgrade, zastao i pogladio se šakom po neobrijanoj bradi. Stajao je tu skoro pola minuta, a onda je prišao svom konju, vratio pušku u futrolu i poveo životinju niz široku neravnu ulicu, pored praznih placeva koji su ispunjavali prostor između naherenih zgrada, ka jednoj građevini na kraju ulice.

Na izbledelom panou iznad ulaznih vrata jedva je uspeo da pročita ime Sleteri dok je vezivao svog konja za privezište od sirovih hrastovih oblica. Pogled mu se zadržao na bakrom ukrašenom kundaku njegove „vinčesterke", ali je odlučio da je ne ponese sa sobom i krupnim koracima prišao je vratima i širom ih otvorio.

Desetak ili nešto više pijanica lenčarilo je u prohladnoj polumračnoj prostoriji i Dok je na sebi osetio njihove radoznale poglede, koji

su ga pratili dok je prilazio šanku na koji se naslonio i poručio pivo.

Pivo je bilo toplo, a umesto tečnosti polovinu čaše zauzimala je pena.

Holidej se zagledao u čašu, a onda namerno snažno dunuo u penu i pljusnuo je barmenu na košulju.

— Pazite, mister — progundao je ovaj.

— Pazite vi. Ja sam platio punu čašu.

Sa ciničnim osmehom na licu, krčmar se nagnuo preko šanka. — Ako vam se ne sviđa, idite na drugo mesto.

Oni u blizini, koji su to čuli, glasno su se nasmejali pošto su znali da u gradu ne postoji drugi salun. Holidej nije rekao ništa, već je ispio svoje piće i obrisao usta nadlanicom.

— Na panou firme piše da ovde imate devojke — rekao je Dok.

Krčmar je bacio kratak pogled ka otvoru sa crvenom zavesom i rekao. — Za vas nema.

— Zašto? Moj novac je dobar.

— Nema, rekao sam. Sve devojke su zauzete. Sem ukoliko ne želite da čekate nekoliko dana, dok ovaj čovek tamo ne bude spreman da ode. Pripremio sam nekoliko momaka, koji će mu onda pomoći da se popne na konja — dodao je uz prigušen smeh.

— Kako to, do đavola — zamumlao je Holidej i namestivši šešir na glavu, udaljio se pola metra od šanka. — Ja želim da osetim ženu u naručju i ne mogu da čekam.

— Čujte...

No, Holidej je već išao prema otvoru zakriljenom zavesom. Krčmar je glasno opsovao, dograbio drvenu palicu ispod šanka i potrčao oko tezge. Holidej se okrenuo u trenutku kada se palica digla zamahnuta prema njegovoj glavi. Prišao je hitro korak bliže, stisnutom rukom odbio krčmaru zamahnutu ruku u stranu i pesnicom druge ruke pogodio krčmara usred lica. Krčmar se od udarca srušio na kraj šanka i Holidej ga je vrhom čizme udario u donji deo trbuha. Krčmarev pomoćnik stajao nemo na kraju šanka, bled uplašen, očigledno rešen da se ne meša.

Od otvora zakriljenog zavesom izdvojio se jedan salunski redar, čovek gorostasnog rasta sa jednim uhom i nosem koji mu se širio spljošten preko celo lica. Holidej je progutao vazduh, znao je da će u sudaru sa ovom mašinom za tuču biti povređen. Čak i ako pobedi, moglo se desiti da iz tuče izađe sa slomljenom nogom ili rukom...

Kada je gorostasni redar urliknuo i digao medveđe ruke sa masivnim kao lopata šakama, Holidej je ustuknuo, dograbio drvenu palicu iz krčmareve ruke i svom snagom zavitlao je na redara.

Palica je kao čekić zviznula kroz vazduh i pogodila redara u jajastu glavu tačno iznad mesta gde je nedostajalo uho. Redar je zastao u pola koraka, zatresao glavom, namrštio se, trepnuo nekoliko puta, a onda teškim koracima pošao ka Holideju.

Znajući da je upotrebio svoj najjači udarac i da je izgubio, pustolov je žurno ustuknuo pred rukama koje su se pružile prema njemu. A onda, baš kada su debeli prsti dotakli prsa njegove košulje, redar je zastenjao, okrenuo se i obema rukama se uhvatio za glavu. Zastenjao je još jednom kao rajeni grizli, prigušeno grleno kriknuo i kao slep jurnuo nazad ka otvoru zakriljenom zavesom i svom snagom tresnuo u vrata koja su se iza zavese nalazila.

Od silovitog udara odbio se unazad i još uvek držeći se za glavu, ponovo jurnuo napred, ponovo grunuo o vrata, posrnuo unazad, zatim još jednom grunuo pre nego što su

ga noge izdale i srušio se u uzani hodnik.

Holidej je stajao i oprezno gledao pitajući se da li će se redar ponovo dići, ali izgleda da je ovoga puta gorila pao na zemlju za duže vreme. Onda su se vrata naglo otvorila i na njima se pojavio čovek samo u pantalonama, gnevnog lica. Holidej je u magnovenju ugledao nagu devojku koja je sedela na ivici kreveta iza tog čoveka.

— Kakva je to guzva, do đavola? — grmnuo je čovek u pantalonama. — Platio sam suvim zlatom isključivo pravo da budem sa devojkama, a to uključuje i pravo da me niko ne uznemirava...

Zaćutao je u pola rečenice i preneo ljutit pogled sa onesvešćenog redara do Holideja. Nabrao je obrve, ali je njegov pogled Holidej dočekao sa osmehom.

— Gle, zdravo, Lobo. Nismo se dugo videli, amigo.

Lobovo lice razvuklo se u širok osmeh i on je koraknuo napred i rukom obgrlio Holideja oko ramena.

— Gle, gle, neka me nosi vrag. Holideje, stari planinski vuče, nisam te video godinama. Šta si sve to vreme radio?

— O, pomalo od svega što je naišlo.

— Čuj, sačekaj da uzmem moje odelo, pa ćemo nešto da popijemo. Ovo treba proslaviti.

Holidej je napravio pokunjeno lice. — Možda, ali ja sam švorc, Lobo.

Lejn se glasno nasmejao. — Nema veze, moji džepovi su puni. Nađi ti samo sto, ortače, a ja ću se odmah vratiti.

— A šta ću ja? — zapitala je devojka nadureno, ustajući iz postelje dok je Lobo navlačio košulju i gurao je ispod pojasa.

— Ti si angažovana i plaćeno ti je. Čekaj ovde. Moj ortak ne može da čeka. On je prvi pravi prijatelj koga sam posle duže vremena video i neću da dopustim da tek tako ode. Nas dvojica smo nekada provodili divne dane... je li tako, amigo?

Navukavši odelo i čizme. Lobo Lejn se zadovoljno nasmejao i izlazeći pogurao Holideja nazad u salun, gde su u uglu seli za jedan sto.

Sve vreme Holidej je imao mnogo mogućnosti da izvuče revolver i savlada Loba, ali on to nije učinio. Lobo Lejn koga je poznavao nije bio ni lopov ni ubica. Interesovalo ga je da sazna šta je to čoveka koga je poznavao toliko izmenilo i uticalo da igra lukavu igru.

Ali, to je bila greška... greška zbog koje će dugo, dugo žaliti.

IV

U međuvremenu, neko je uklonio onesvešćenog salunskog redara, a krčmar se ponovo vratio na svoje mesto za šankom. Izgledao je ošamućen i kretao se kratkim umornim koracima, ali kada je ponovo natočio pivo za Holideja, žućkasta tečnost dosezala je skoro do ivice čaše, a pena se tek mogla nazirati na ivicama. Drugi, mlađi krčmar poneo je poslužavnik sa pićem do stola u uglu, gde su Holidej i Lobo sedeli sa ostacima obilnog ručka ispred sebe.

Holidej se zavalio na naslon stolice i popustio pojas za jednu rupicu. — Gracijas, Lobo. Ovo je najbolji ručak koji sam pojeo za koznа koliko vremena.

— Šta je, do vraga, zar nećeš više? — zapitao je Lobo iskreno iznenađen. — Sećam se da si mogao da pojedeš duplo toliko u Ebilinu. I to svaki put.

Holidej se kiselo osmehnuo. — Ne zaboravi da je to bilo pre skoro deset godina. Sve ovo o čemu smo govorili bilo je pre skoro deset godina. Covek se tokom tolikog vremena promeni. Pogledaj sebe. Još uvek imaš manje-više isto lice, nekoliko bora tu i tamo, ali uglavnom isto. Nije mi uopšte bilo teško da te prepoznam. Ali, u pojasu si nešto malo puniji, kao ja, a to nema nikakve veze sa obilnom i redovnom ishranom. Mi smo sada već ljudi tridesetih godina, amigo, ti si doduše dve-tri godine mladi od mene, i to moramo da priznamo. Ja za sebe zapažam da sam u svemu pomalo sporiji — zaćutao je i lagano namignuo mahnuvši rukom prema vratima zakriljenim teškom zavesom. — U svim oblastima.

Lobo se krto nasmejao. — Pa slušaj, ja za sebe ne mislim da sam sporiji, ali dokle god mogu oružaću sebi onoliko zabave koliko mi treba. No do vraga, Dok, počeli smo da govorimo kao dva stara čoveka. Pa pred nama je još puno, puno godina! Bar se tako nadam, ukoliko nas u toj nadi ne prevari neki dželat ili neko sličan.

Holidej mu se pridružio u glasnom smehu i obojica su otpili iz svojih čaša.

— Tebi izgleda dobro ide — rekao je Dok uzgred.

— Šta, misliš da ovo? Jelo, piće, devojke? — Lobo je slegnuo ramenima. — Dobro za sada. Imao sam malu, kako da kažem... berbu. Ali, čuj, sve vreme samo ti postavljaš pitanja. Još uvek si onaj ćutljivi čovek kakvoga se sećam iz saluna u Kanzasu i Koloradu. Šta si ti sve ovo vreme radio?

Holidej se ležerno zavalio u stolicu. — Tja, ti znaš kakav sam ja. Pošto sam preplovio Misisipi i sve njene pritoke, prešpartao sam Kanzas, Kolorado, Teksas i sve teritorije oko granice. Jedno vreme zadržao sam se u Ostinu... znaš, bila je u pitanju neka devojka, ali to je prošlo.

— Da, tebi nije suđeno da se skrasiš. Nisi ti taj tip. Ti si kao ja. Ja bih radije proveo jednu noć pod zvezdama nego ceo mesec pod krovom. To sam shvatio tek kasnije, kad sam napustio gradski život. Vidiš, nas dvojica smo uvek imali sličnosti. I zbog toga smo se i slagali dok smo zajedno delili karte kraj Misisipija. Ali ipak smo malo, malo drukčiji, tek toliko da stvari budu interesantnije. A šta si radio u poslednje vreme?

— Sve kao i uvek. Malo karte, malo vožnje diližansom, malo jahanja... eto. Jedino mi nije pošlo za rukom da se uključim u biznis i obogatim. Doduše, nisam to ozbiljno ni pokušao. A drugo... sve je ostalo isto kao i pre toliko godina.

Krčmar je doneo novu rundu pića i kada se on udaljio, Lobo je nabrao obrve. — Čuo sam da si neko vreme jahao sa nekim značkarošom... nekim Lej... Lejvinom? Taj je bio šerif ili tako nešto.

Holidej je slegnuo ramenima, ali je postao oprezan. — Da, to je nešto posebno. Njegova cura izgubila je život mojom greškom, pa sam mu pomogao da kazni lupeža. Više lična stvar.

Lobo ga je gledao u lice neko vreme, a onda se osmehnuo. — Mislio sam da je tako nešto u pitanju. To liči na tebe. Znam da nikada nisi imao mnogo respekta za značkaroše... čak ništa više nego ja. Izuzetak je bio ona uštva Erp, ali to je bilo davno. Ipak, nikad se ne zna, čovek se menja a okolnosti ga mogu naterati na sve i svašta.

— Da, ali ne mene — osmehnuo se Dok. — Ja se ne savijam lako.

Lobo je izgledao zadovoljan odgovorom i jedno vreme je zamišlje-

no pijuckao pivo. Izvio je usnu kada ga je Holidej upitao.

— A kako si došao do te... berbe... o kojoj si govorio? Kockom? Koliko se sećam, bio si prilično nespretan sa kartama?

Bandit je lagano zavrteo glavom i malo spustio glas. — Tačno je da sam imao nekih malih neprilika sa jednim kockarem. To nije bilo davno. Odatle je, u stvari, sve počelo. Taj čova je u igri odbacio keca pika koji je pao tačno pored špila karata. Ja sam delio. To je bila karta koja mi je trebala. Uzeo sam je i podelio sebi, a on se razbesneo. I tako sam morao da ga upucam.

Holidej je napućio usne. — Ubio si ga?

Lobo je klimnuo glavom. — Imao sam sreće. Šerif me je proterao iz grada, a moglo se desiti da završim na vešalima, ili što je još gore, da budem linčovan. Kažem, imao sam sreće.

— Da, bogami, imao si sreće.

— I ne samo o tome. Sreća me je i dalje služila, Dok. Dva dana kasnije jahao sam sa trbuhom slepljenim za kičmu od gladi, kada sam naleteo na jednu pokvarenu diližansu. Točak je bio slomljen, a zaprega preko noći pobegla. Stražar diližanse spavao je ispod jednog drveta, a grupa bogatih mormona stajala je pored diližanse sa kesama punim zlata i čekala da diližansa bude popravljena...

Oči su mu sijale od oduševljenja, a glas mu je radosno podrhtavao dok je, nagnut preko stola, pričao Holideju.

— Šta misliš da sam učinio? — zapitao je Lobo šapatom.

— Pa, mislim da te je vozar zamolio da odjašeš u obližnji grad i pošalješ im pomoć.

— Da, da, baš to je učinio. A šta misliš šta je posle bilo?

— Pa ti si razuman čovek! Pretpostavljam da si pristao.

— Aha. I onda...

Holidej se kratko vreme kolebao gledajući Loba pravo u sjajne oči. — No, sad sam se setio kako se događalo da si se u toku onih godina uvalio u prilično veliki broj nezgoda, Lobo. Bilo je to zbog toga što nikada nisi mogao da odoliš iskušenju kada su ti se na putu našle neke pogodnosti... kao, na primer, neka žena čiji je muž odsutan; ili novčanik na nečuvanom stolu u nekom birou sa otvorenim vratima...

Lobo se glasno nasmejao. — Sto mu gromova, Dok, imaš đavolski dobro pamćenje, to je tačno. Mislim da se od tog vremena uopšte nisam promenio, jer ni sada ne mogu da odolim iskušenju kada mi se ukaže neki lak plen, i...

Prekinuo je u pola rečenice jer su se leptir vrata naglo otvorila i unutra je ušao Pardo držeći u čvornovatoj ruci obrazac telegrama. Holidej se trgao kada ga je trgovac pogledao i pošao prema njemu onoliko brzo koliko su ga njegove reumatične noge mogle nositi.

— Mister Holideje, dobio sam ovaj odgovor od Vels Fargo. Učinilo mi se da će biti najbolje ako vam ga odmah donesem. Kažu da je neki Heri Lajm bolje i da će se izvući...

Holidej je uzdahnuo i u sebi prokleo starca, mada je on uradio samo ono za šta mu je Dok izdašno platio. Klimnuo je glavom u znak zahvalnosti, uzeo obrazac telegrama iz njegove ruke i pogledao Loba.

Bandit je sedeo nepomično, rukama čvrsto stiskajući ivicu stola.

— Kučkin sine — izustio je Lobo. — Nije čudo što si izbegavao da tačno kažeš šta si radio u poslednje vreme.

— Lakše, lakše, Lobo, ovo možemo lepo srediti...

Lobo je glasno zaurlao i odjednom skočio na noge, prevrnuo sto

na Holideja i zamahnuvši nogom, udario ga u bok grudi.

Ponet udarom, Holidej se zateturao, prevrnuo nekoliko stolica povukavši zajedno sa stolicama dva pijanca i pao na pod. Lobo je priskočio i pokušao da ga zgazi. Holidej se okrenuo na stranu, zgrabio Lobovu čizmu i svom snagom je povukao i okrenuo.

Lobo se zateturao, pao na jedan sto i pokušao da zadrži ravnotežu. Holidej je skočio i odmah uzmakao jer je bandit ustao sa stola sa stisnutim pesnicama. Za trenutak su se našli tako licem u lice, dahćući, zamahujući jedan na drugog.

Holidej je dobio jedan udarac po usnama i u ustima osetio ukus krvi. Uzmakao je nekoliko koraka, ali je Lobo jurnuo za njim uzmahujući rukama. Holidej je blokirao njegova dva krošea, krenuo korak nazad, a onda napred, nagazio snažno petom Loba po prstima i istovremeno mu zadao jak udarac pesnicom u pleksus.

Lobo je zastenjao i savio se u pojasu. Holidej ga je dočekao kolenom u lice i Lobo je, mašući rukama, poleteo unazad kao udaren maljem. Udario je leđima o zid, a Holidej je priskočio i pritisnuvši ga rukama za gušu, zadao mu pesnicom još dva udarca u pleksus.

Lobo je izgubio dah i pokušao da, digavši nogu, zaštiti trbuh od udaraca, jer mu Holidejev stisak ruke na grlu nije dopuštao da se savije. Holidej ga je još jednom udario u pleksus, a onda mu je zadao udarac pesnicom u vrh brade. Lobo Lejn se zaneo glavom unazad, tresnuo u zid, zakolutao očima i izbuljio beonjače. Tek tada Holidej je sklonio ruku kojom ga je držao za grlo.

Lejn je klecnuo kolenima i zaneo se da padne. Holidej ga je dočekao još jednim udarcem u bradu i Lobo Lejn se srušio koliko je dug.

Holidej je liznuo oguljene zglavke na šakama i dišući ubuzano da bi povratio dah, obrisao maramicom krv sa usana, nozdrva i posekotine iznad desnog oka. Morao je da prizna da je Lobo Lejn sačuvao svoju nekadašnju okretnost i veštinu baratanja pesnicama. Zatim se osvrnuo po gomili lica koja su ga zapanjeno gledala i zadržao pogled na krčmaru.

— Koja je njegova soba?

Krčmar je pokazao rukom prema otvoru zakriljenom zavesom. — Odmah pored one iz koje je maločas izašao.

Holidej je klimnuo glavom, sagnuo se i dograbio Loba za košulju. Povukao ga je po podu do njegove sobe, otključao vrata, uvukao ga unutra i stavivši ga na krevet, pretražio odaju. Stenjući, Lobo je počeo dolaziti svesti.

Kada je Lobo otvorio oči, Holidej je stajao pored stolice sa naslonom i držao u rukama njegove bisage. Pustolov se osmehivao iako mu je to nadraživalo ranicu na usnama. Nekoliko kapi krvi pojavilo se na ranici i on ih je obrisao prstom.

— Do đavola, Lobo, oduvek si imao tvrde pesnice.

Lobo je sedeo u krevetu, a pogled mu se zadržao na bisagama. — Srećan si što nisam imao opasač sa revolverom.

Holidej se glasno nasmejao zanemarujući bol koji mu je smeh pričinio. — Jedan od nas je sigurno srećan. U potezanju revolvera nikada nisi mogao da se meriš sa mnom.

Lobo je ispljunuo sukrvicu i obrisao rukama usne. — Do đavola, Holideje, zar si morao da izvedeš takvu podvalu sa mnom?

Holidej je potvrdno klimnuo glavom. — Morao sam. Želeo sam da znam da li si posle svih ovih godina postao zaista zao. Pretpostavljao sam da to ne bih mogao saznati ako

bih ti direktno prišao i rekao zbog čega te tražim. Ja ne verujem da si ti istinski zločinac, Lobo. Ti jednostavno nisi u stanju da odoliš iskušenju, kao i pre desetak godina, to je sve. Kada si naišao na tu diližansu, bio si bez prebijene pare i iskušenje da se lako domogneš velike količine zlata bilo je za tebe suviše veliko. Znam to — zaljuljao je bisage u rukama. — Nešto malo si potrošio, ali to nije ništa. Mislim da Vels Fargo može dopustiti sebi luksuz da nadoknadi razliku ako vratim glavninu.

Bandit je nabrao obrve i ćuteći obrisao krv sa nozdrva. Nekoliko puta je kratkim dodirima maramom obrisao nos i pri tome nije skidao pogled sa Holideja. — Da li ti to kažeš kako ćeš me pustiti da odem?

— Pa, nema nikakve koristi od toga da te vraćam nazad u Fidlbo. Znaš, stvari su se tamo komplikovale. Onaj stražar koga si onesvestio, Ford Hamikat, otpušten je, ali on to nije lako primio i upucao je Herija Lajma, šefa poslovnice. Moglo bi se desiti da naletim na njega i ne bih hteo da mi pažnja bude zaokupljena tobom. Prošle noći me je počastio kuršumima. Mislim da je išao tvojim tragom.

— Mojim tragom?

— Verovatno je ciljao da se dočepa ovog zlata. Po svoj prilici ga je moja pojava trenutno odvratila od toga.

Lobo je izvesno vreme pažljivo gledao Holideja... Lice mu je bilo ozbiljno i iz njega je izbijala odlučna nepomirljivost. — Holideje, nas dvojica smo nekada bili prijatelji. Pre mnogo vremena.

— Bilo je to dosta davno, pre nego što si krenuo krivim putem... i postao prestupnik. Neću da kažem zločinac.

— Ipak, delili smo zlo i dobro. Jahali smo na jednom konju kad smo bežali pred Apačima i kad je moj konj slomio nogu. Ja sam ti dobacio uže i izvukao te iz vode kada te je ponela matica Crvene reke. Pravili smo džumbus u gradovima od Ria do kanadske granice...

— Čuj, Lobo, nije potrebno da me na sve to podsećaš. Već sam ti rekao kako ću te pustiti da mirno odeš.

Lobo je nastavio kao da Holidej ništa nije rekao. Oči su mu bludele negde iza Holideja i Dok je shvatio da Lobo zuri daleko u prostor godina kada su njih dvojica bili zajedno.

— Borili smo se rame uz rame u javnim kućama i kockarnicama širom Divljeg zapada. Zamalo što nismo umrli od žeđi u Ljanu Estakadu i zajedno smo se suprotstavili Klintonovoj bandi u El Pazu? Sećaš li se da smo ih isterali iz grada namazane katranom i perjem?

Holidej je postao nestrpljiv. — Do đavola, Lobo, hoćeš li umuknuti?

Lobove užarene oči su se odjednom koncentrisale na jednu tačku i prodorno i hladno, kao da su se zarile u Holidejevo odlučno lice. — Da, mislim kako je vreme da umuknem. Očigledno ne želiš da te podsećam da sve ono što smo učinili kada smo bili drugovi, je li tako?

— Nije to u pitanju. Ja...

— Naravno da jeste — prekinuo ga je Lobo. — Ali zašto? Ja ću ti reći zašto — Lobo je duboko uzdahnuo i nagnuo se preko rešetkaste mesingane stranice kreveta, usana prezrivo izvijenih. — Zato što te muči savest, Holideje. Nijedan čovek koji je sa nekim delio sve ove stvarčice o kojima sam malopre govorio, ne bi trebalo da bude u stanju da sa svojim drugom izvede ovako prljav trik kakav si ti izveo sa mnom.

— Rekao sam ti kako sam želeo da vidim šta se s tobom desilo, u šta si se razvio, to je sve.

— Dobro, pretpostavimo da je to što si rekao tačno. A šta bi učinio da si zaključio kako sam stvarno postao zao? Da sam izrastao u zločinca i ubicu?

Holidej je ćutao zamišljen. Pogledi su im se sreli i on je odgovorio. — Onda te verovatno ne bih pustio... makar morao da upotrebim revolver.

Te reči kao da su za neko vreme Lobu oduzele moć govora, a onda je tiho progovorio. — Mnogo ozbiljno si shvatio taj posao za Vels Fargo. Koliko su ti platili? Četiri hiljade je suviše mali iznos da bi uobičajena nagrada bila dovoljna za tebe?

— Nije u pitanju nagrada, već lična stvar. Vozar diližanse je zbog tebe izgubio posao i hoću da mu pomognem!

— Zar i na račun starog druga?

— Lobo, moraš da shvatiš jedno: i ti i vozar za mene ste isti, obojica ste ljudi. Ono što vas razlikuje to su vaša dela: ti si se ogrešio o nešto što se zove čovečanstvo i logično je da moram zanemariti naše nekadašnje drugovanje. Budi srećan što sam te našao ja, a ne neki plaćenik iz ekipe Vels Fargo kompanije. Čuj, da te je nagazio neko kao što je Dakota Kejn, ti bi do sada bio već na zemlji. Kod njega nema maženja. Imao bi samo dve mogućnosti sa Dakotom... da se predaš ili metak. Sa mnom si još uvek živ i imaš šansu da preživiš. I slobodan si. Sve to za ljubav starih vremena.

Lobo se kiselo osmehnuo. — Nekada davno živela su dva druga: zvali su se Holidej i Lobo... gluposti — pripretio je ukrućenim kažiprstom. — Možda, zapamti **možda**, ja ne želim da nešto dugujem ljudima kao što si ti. Jesi li pomišljao na to?

Holidej je naglo ustao i nogom odgurnuo stolicu. — Slušaj, ne tiče me se više ništa, Lobo. Mislio sam da ovo nećeš tako primiti, ali ti si to pogrešno shvatio, pa neka ti bude. Nemam vremena da sedim ovde i raspravljam o tome — uzeo je bisage i prebacio ih preko ruke. — Vratio sam većinu opljačkanog novca i to je sve što me interesuje. Ne tiče me se gde ćeš ti poći i šta ćeš posle ovoga raditi. Hvala na hrani i piću, a sada adios.

Okrenuo se i pošao ka vratima, ali je Lobo zaškripao zubima i skočivši sa kreveta, jurnuo ka maloj komodi na kojoj je stajao njegov opasač sa revolverom. Holidej je kroz zube opsovao i jurnuo nazad u sobu sa revolverom u ruci. Zamahnuo je teškim revolverom i udar cevi po glavi poslao je Loba u carstvo snova.

Holidej je izašao ostavljajući svog starog prijatelja opruženog na podu između postelje i ormarića...

V

Severoistočno od mesta Pardo postojao je jedan brdski prevoj na kojem je oko bistrog izvora raslo gusto žbunje, šikara i nešto krupnog drveta. Trava je na tom mestu bila zelena i sočna, a zbog visine to mesto bilo je zgodna osmatračnica za onoga ko je želeo da osmotri put iza sebe.

Dok Holidej je to mesto izabrao za svoj logor. Izašavši iz grada, duže vremena se osvrtao za sobom i motrio put kojim je došao, ali nije zapazio da ga neko prati.

Mrak se sada brzo spuštao i pošto je pripremio sebi večeru, Holidej je još jednom pažljivo osmotrio. Nije bilo nikakvog znaka da neki konjanik dolazi za njim. Dok je večerao, pročitao je izveštaj o pljački diližanse, a posebno izjave četvoro putnika.

Tražio je nešto što je pri prvom letimičnom čitanju privuklo njegovu pažnju. Bilo je to u vezi sa mormonima.

— Mister Zaharijah Marč i kći Rut — pročitao je — sa ranča Pajn Tri, Džošua Krik, planine Resurekšen.

Holidej je klimnuo glavom i lagano odbio dim iz mirišljave cigare. Zatim je savio izveštaj i vratio ga nazad u bisage, da bi otuda izvukao jednu mapu i raširio je pored vatre. Pronašao je približno mesto gde se sada nalazio i prisetio se da je planinski lanac oštrih zupčastih vrhova, koji je zapazio pre zalaska sunca, verovatno kompleks planina Resurekšen. Pažljivo zureći pri drhtavoj svetlosti vatre, pronašao je Džošua Krik i bio je prijatno iznenađen što je na mapi bio ucrtan čak i ranč Pajn Tri.

Pogledavši razmere mape, grubo je proračunao i rastojanje od mesta gde se nalazio do mormonskog ranča.

— Oko tridesetak milja — rekao je Dok glasno. — Odlično. Biću tamo verovatno sutra. Ostaviću zlato mormonima, od njih ću uzeti priznanicu, a zatim ću odjahati u Fidlbo da obavestim kompaniju i pokušam da vratim Hjuma na njegovo mesto.

Holidej je još savijao mapu kada ga je nešto strahovito grunulo u prsa i odbacilo unazad.

Pao je na leđa i udario glavom o jedan veliki kamen. Rojevi zvezda blesnuli su mu pred očima i u istom trenutku začuo se pucanj koji kao da je dolazio iz velike daljine.

Zatim je utonuo u mrak nesvesti, a iz velike rane na grudima počela je škropiti krv.

Konj se uznemirio i počeo trzati vođice, ali nije bio u stanju da se otkine od stene za koju ga je Holidej vezao. U logoru je izvesno vreme vladala mrtva tišina sa izuzetkom pucketanja grančica na vatri i šištanja pare sa ugaraka na koje je prilikom pada Dok prolio ostatke kafe iz lonca. Jedna grančica je potmulo zapucketala i nekoliko varnica je poletelo u noć.

Vreme je prolazilo, a Holidej se nije micao.

Iznenada je u najmračnijem delu brdskog uzvišenja između drveća pukla jeda suva grančica. Lišće je zašuštalo i neka senka pokrenula se ispred tamne šumske pozadine i ka proplanku sa vatrom uputila se silueta čoveka sa puškom, koji se oprezno ušunjao u logor.

Prišavši Holideju, taj čovek ga je dodirnuo vrhom puščane cevi, ali Holidej se nije pomerio.

Ford Hamikat se osmehnuo i kleknuvši stavio šaku na Holidejeva krvava prsa. Nije bio siguran da li oseća otkucaje srca ili ne, ali po obilju prolivene krvi smatrao je da Holidej mora biti mrtav. Uspravio se i počeo zviždukati kroz zube kada je ugledao Lobove bisage.

Hamikat ih je uzeo i začuo za uho prijatno zveckanje zlata. Osmehnuo se, prebacio bisage preko ramena i podsmešljivo dobacio pozdrav rukom čoveku na zemlji.

— Gracijas, amigo. Pre jutra vukovi će se pogostiti tvojom lešinom i ne bih se čudio ako do sutra uveče od tebe ne ostane ništa. Dolazeći ovamo, video sam jedan mali čopor. To je dostojan kraj takvog kučkinog sina kao što si ti, Holideje. Šteta je samo što neću imati vremena da ostanem i gledam to...

Ford Hamikat se glasno nasmejao i udaljivši se krupnim koracima, nestao u noći. Njegovo zviždukanje čulo se još kratko vreme.

Iza njega, Dok Holidej se neprimetno pokrenuo i prsti desne ruke zgrčili su mu se, a sa njegovih usana začulo se jedva čujno stenjanje.

Lobo Lejn ga je našao pred zoru sledećeg dana. Njegov dolazak preplašio je nekoliko kojota koji su se gostili Holidejevim namirnicama. Ostaci hrane bili su razbacani po celom logoru.

Bandit je izvesno vreme sedeo u sedlu i sa rukama oslonjenim na jabuku sedla posmatrao Holideja i veliku mrlju krvi na njegovim prsima.

U prvom momentu pomislio je da je Holidej sigurno mrtav i prošlo je dosta vremena pre nego što je sjahao da bi to proverio.

Kleknuo je pored njega i prineo uho razdvojenim Holidejevim usnama. Da, pustolov je još uvek disao. Disao je slabo, ali ipak je bio živ. Otkucaji srca bili su takođe jedva čujni zbog velikog gubitka krvi. No, u svakom slučaju, Holidej je bio živ i nužno mu je trebalo pomoći. Lobo je žurno ustao, uzeo čuturicu sa vodom sa svog sedla i nasuo malo tečnosti između Holidejevih ispucalih usana...

Zatim je Lobo otkopčao Dokovu košulju i prelio ranu vodom da bi oprao usirenu krv. Iznenadio se kada je video koliko je rana velika... i plitka. Pogledavši Dokovu jaknu, shvatio je razlog. Kuršum je udario u pozlaćenu tabakeru i razbio se u više sitnih zupčastih komada. Olovo se zarilo u meso i nije imalo snage da prodre duboko u tkivo, ali je zato napravilo ogromnu ranu. Da nije pogodilo u tabakeru, probilo bi grudni koš i pokidalo pluća. Ovako ga nije ubilo, ali je razderalo veliku površinu tkiva i izazvalo teško krvarenje. Metak ga nije ubio, ali će mu ugroziti život ako mu pomoć ne bude brzo ukazana. Krvi je bilo i na Holidejevoj glavi, što je pokazivalo da je udar glavom o kamen bio jak.

Lobo se spustio na pete i stisnuvši zube, zagledao se u Holideja. Pustolov je bio čvrst i otporan čovek. Već je davao znake života i pokazivao da će ubrzo doći sebi, jer je nekoliko puta lagano pokrenuo glavu.

Bandit je duboko uzdahnuo, sklonio Holidejevu glavu sa kamena i stavio je na njegovo ćebe savijeno kao jastuk. Zatim mu je previo ranu na prsima, onoliko koliko je mogao, i negde posle izlaska sunca pustolov je već bio svestan i mršteći obrve, pogledao Loba. Zgrčio je lice zbog bola u grudima i digao ruku da opipa grubo nameštene zavoje.

— Sad se sećam — progovorio je hrapavim glasom. — Razgledao sam ... moju mapu kada je... neko opalio... na mene. Kuršum .. me je pogodio u prsa... — oči su mu se odjednom suzile. — Jesi li ti to učinio, Lobo?

Bandit je napravio uvređeno lice. — Ja ne ubijam ljude iz zasede!

Holidej je sa razumevanjem klimnuo glavom i digavši ruku, pokretima pokazao da to nije ozbiljno mislio. — Znam... znam. Š..., šta...?

— Našao sam te negde pred zoru. Pošao sam za tobom da bih povratio to zlato — digao je ruku i opipao veliku čvorugu na glavi. — Zaista si me žestoko opaučio, druškane.

— Žao mi je — rekao je Dok.

Lobo se namrštio. — Vraga ti je žao. No, to sada nije ni važno, jer mog zlata nema. Pretpostavljam da ga je uzeo onaj koji je pucao iz zasede. Jesi li video ko je to bio?

Holidej je nabrao čelo naprežući se da se priseti svega što se desilo.

— Dakle? — zapitao je Lobo nestrpljivo i nagnuo se ka njemu.

— Nisam nikoga video — progovorio je Dok promuklo. — Ali...: mora biti da sam ipak bio donekle svestan. Sećam se nečijeg glasa...

taj je rekao da će... da će me vukovi proždirati. Bio je to... da, nisam siguran, ali rekao bih da sam prepoznao Hamikatov glas.

— Pretpostavljam da je to tačno — rekao je Lobo. — Verovatno da je posle tvog sudara sa njim našao put do Parda, tamo saznao da si ti uzeo zlato od mene i pošao za tobom sa ciljem da te olakša.

Holidej je klimnuo glavom i osmehnuo se.

— Radujem se što si naišao, Lobo, ali zaboravi na zlato, amigo. Ja sam ti pružio šansu. Pokaži da si razuman i iskoristi tu šansu.

— Nosi se ti do đavola, Holideje. Prevario si me. Isti si kao i oni vašljivi policajci sa kojima si se družio. Znam da nas dvojica više nismo prijatelji — rekao je Lobo ustajući. — Ja mogu da nađem Hamikatov trag i možda ću poći za njim. Ali, bilo šta da učinim, to sa tobom nema nikakve veze. Među nama je sve svršeno.

Okrenuo se i pošao ka svom konju.

— Zar ćeš me ovako ostaviti? — zapitao je Holidej.

Lobo je zastao sa jednom čizmom u uzengiji. — A zašto da ne? Ti ćeš se već izvući. Čvrst si i otporan čovek, Holideje, uvek si takav bio. Sada više ne dugujemo ništa jedan drugome. Nemam prema tebi više nikakvih obaveza. Ti si meni dao šansu da budem slobodan, a ja sam tebi previo ranu i po svoj prilici spasao ti život. Ako postoji neki dug, onda ti duguješ meni, a ne ja tebi.

Lobo se vinuo u sedlo.

— Hej! — zakrkljao je hrapavo Holidej i digao glavu. — Ja... ne mogu ni da se popnem na konja, Lobo. Pomozi mi bar to. Nedaleko odavde ima jedan ranč gde bih mogao dobiti pomoć. Ali, sam ne mogu stići do tamo.

— Moraćeš — rekao je Lobo i okrenuvši konja, odjahao iz logora.

Holidej je zastenjao i legao na leđa zadihan, uplašen svojom slabošću. Nikada mu neće uspeti da se popne na konja. I ako sledeće noći bude tako slab, kojoti će se vratiti. Možda i vukovi. Imao je, doduše, svoj revolver i pušku, ali osećao se tako slabo da nije bio u stanju da oružje upotrebi protiv zveri i...

— Dobro, otpratiću te onda pola puta do tog prokletog ranča.

Holidej je otvorio oči i okrenuo glavu u pravcu odakle je čuo glas. Osmehnuo se slabo kada je ugledao Loba kako silazi s konja na ivici proplanka i vodeći životinju sa sobom, dolazi u logor.

— Hvala, amigo — izustio je Dok. — To je za ljubav starih dobrih vremena, je li?

Lobo je samo nešto progunđao i počeo da skuplja Holidejeve stvari.

— Samo do pola puta, zapamti — ponovio je.

— To će biti... dovoljno — odgovorio je Dok s naporom.

— Onda hajde, penji se — naredio je Lobo grubo i prišao da pomogne Holideju da ustane. — Nemam ceo dan za bacanje.

— Nisi ti toliko surov, Lobo — primetio je Dok.

— Zaveži, i napregni snage koliko možeš — progunđao je Lobo dižući Holideja sa zemlje.

Uprkos bola, Holidej nije mogao da suzdrži osmeh...

*

Sa uzvišenja na kojem su stajali, nekoliko razbacanih zgrada na ranču izgledalo je kao mali grad. Zgrade su još uvek bile dosta daleko i izgledalo je kao da podrhta-

vaju u izmaglici dnevne žare koja se dizala od tla. Lobo je pružio ruku i izazvao Holideja, koji se zaljuljao u sedlu.

Nekoliko trenutaka Lobo je posmatrao zgrade.

— Gle, do vraga, pa to je neka farma ili ranč.

Holidej se pokrenuo u sedlu i malo digao glavu. Izgledalo je kao da diže teret od nekoliko tona.

— I jedno i drugo. Mormoni vole da budu... nezavisni... koliko god je to moguće. Uzgajaju hranu za sebe, prave sir... i ostalo... odeću i sve drugo.

— Nisam zamišljao da taj čova ima toliko zemlje. Nije onda čudo što može sebi dozvoliti da pokloni gomilu dolara za tu smrdljivu crkvu ili bilo šta drugo. Vidim tamo dole mnogo ljudi koji rade u polju i pretpostavljam da te je neki od njih video — zaćutao je trenutak. — Dobro, uradio sam ono što sam rekao. I više od toga. A sad, prepuštam te samom sebi.

Lobo je okrenuo svog konja i bez zbogom odjahao. Holidej se ispravio u sedlu i pokušao da ga dozove.

— H... hvala, Lobo... — reči su mu postale šuškave i završile su se u mrmljanju i njihanju u sedlu, što je nateralo Doka da se prihvati za jabuku sedla.

Zatim je, prikupivši snagu, petama poterao svog konja i lagano se uputio niz stepeništu padinu. Holidej se trudio svim silama da se zadrži u sedlu, mada mu se neprestano činilo da će pasti.

Nije znao koliko je vremena prošlo pre nego što je začuo nejasne uzbuđene glasove i osetio dodir ruku koje su ga pažljivo digle iz sedla. Te ruke spustile su ga na zemlju, a onda je bio položen na jedno ćebe i kao u nosiljci ponet preko dvorišta prema jednoj od zgrada. Holidej je pokušao da progovori, ali nije mogao.

Kasnije se sećao maglovitih zabrinutih lica koja su se nadnosila nad njega i dronjavih šešira, ženskih kapica i iznad toga belih oblaka, a zatim ivice neke staje sa dugačko ispušteni mkrovom, i na kraju glavne ranč kuće. Čuo je nejasno neke glasove koji su brzo izgovarali nerazumljive reči.

Zatim su se dva nova lica nadnela nad njega: bili su to neki čovek i jedna žena.

— Slava bogu, kćeri, kako mu je? Možeš li da proceniš?

Holidej je kao kroz san osetio devojčine prste kako dižu grubo postavljeni zavoj i začuo kako je kratko prigušeno kriknula. — Ovo mi liči na ranu od metka, oče. Rana je ogromna i zagađena. Neophodno je da odmah bude previjen i kako mi se čini, ovom čoveku će trebati mnogo nege, pažnje i odmora.

— Hmmm — Zaharijah Marč nije bio zadovoljan onim što je čuo. Ali, ipak je rekao. — Biće najbolje da ga odnesete u žensku kuću i učinite sve što je potrebno. Kada povrati snagu, preneećemo ga u glavnu kuću ili ćemo ga poslati u grad u ambulantu.

— Bojim se da će proći mnogo vremena pre nego što bude mogao da putuje, oče.

— Dobro. Odnesite ga unutra i neka neko pozove prvu majku. Ona se razume u rane. Pohitaj.

Holidej je pokušao da progovori i da im zahvali, ali je sve više i više tonu u suton nesvesti i to padanje nije mogao ničim da spreči. Osetio je da neko diže nosila od ćebeta i nosi ga, a kada je kroz otvor vrata unet u polutamu kuće, osetio je oštar strelovit bol u prsima i onesvestio se. Pre toga učinilo mu se da mu je ispred očiju bridnula munja.

•

Ford Hamikat je znao da se mora držati dalje od gradova kroz koje su prolazile diližanse kompanije Vels Fargo ili su imali veze tim linijama. Bo je dobro poznat u tim mestima jer je već godinama bio čuvar na diližansama kompanije.

Najbolje što je mogao da učini, po njegovom mišljenju, bilo je da pođe kroz sredinu slane pustinje. Za tu svrhu, istina, trebalo je da ima tovarnog konja sa namirnicama i vodom, ali pošto to nije imao, moraće da se u avanturu upusti sa onim što je imao... svojim konjem, malom vrećicom hrane i punom čuturom vode.

No, voda je u slanoj pustinji bila važnija od hrane i kada je došao do jednog izvora, on je od svog kišnog ogrtača napravio vreću, računajući da će i konju biti potrebna voda. Ta gruba vreća malo je propuštala tečnost, ali je ipak u njoj bilo više od tri galona vode.

Blesak svetlosti bio je smrtonosan u slanoj pustinji, isto kao i so koja je na konjskim kopitama vrlo brzo prouzrokavala neku vrstu ranica. Zbog toga je isekao vreću na četiri komada, koje je zavio oko konjskih kopita. Računao je da će grubo platno biti bar neka zaštita pre nego što se pocepa.

Zatim je namazao očne kapke garom i preko njih stavio prevez od brezove like sa malim rupicama kroz koje je mogao da gleda, a zatim se uputio u bleštavu belinu slane pustinje.

Negde iza te zaslepljujuće beline nalazio se grad i kada stigne do njega, što će biti pa makar grmelo i sevalo, nameravao je da se u njemu opusti.

Grejalo ga je prijatno saznanje da ga revolveraši kompanije Vels Fargo neće uznemiravati. To saznanje činilo je da mu buduća uživanja izgledaju dvostruko slađa.

Ali, Hamikat se ne bi osećao tako dobro da je znao kako ga mnogo milja iza njega, kao lovački pas, prati Lobo Lejn.

Makar koliko se trudio da prikrije svoj trag, Hamikatov napor nije bio dovoljan da prevari Lejna. Pljačkaš je našao njegov trag i pratio ga sve do ivice slane pustinje.

Lobo je tu zastao, ulogorio se za noć i počeo da se priprema za prelazak. Bio je čvrsto rešen da se ponovo dočepa mormonskog zlata i bio je spreman da zbog njega ubije Forda Hamikata ako to bude potrebno.

VI

Neobična sredovečna žena gledala je Holideja kroz izmaglicu polusvesti koja mu je zaklanjala vidik. Pomišljao je da mu sa svojom starinskom kapom i visokim, do kraja zakopčanim okovratnikom liči na neku osobu iz ranih pionirskih dana. Ruke su joj bile grube i žuljevite od teškog rada, ali su pri dodiru sa njegovim, od groznice vrelim čelom njeni prsti izgledali iznenađujuće mekani.

Nešto se pokrenulo na drugoj strani i on je lagano okrenuo glavu na vlažnom jastuku i ugledao jednu drugu sredovečnu ženu koja je inosila zdelu sa hladnom vodom i nekoliko komada platna. Natopila je platno u vodu i stavila ga na njegovo vrelo lice. To mu je prijalo i on se osmehnuo.

— Čujete li me?

Na zvuk glasa Holidej je nabrao obrve. Glas je zvučao kao glas mlade osobe. Pokušao je da digne glavu, ali je za to bio suviše slab.

— Nemojte se micati — rekla je jedna od starijih žena. Njene ruke su ga nežno pritisnule nazad na jastuk.

Sa dosta napora uspeo je da usredsredi pogled i ugleda jednu vitku mladu ženu, prijateljskj toplog lica uokvirenog tamnom dugom kosom.

— Sve je u redu, sada ste dobro — rekla mu je Rut Marč blago. — Vi ste na ranču Pajn Tri. Ovo je prva majka, a ovo je druga majka. One su se brinule o vama. Groznica je popustila i druga majka je mišljenja da neće biti nikakvih komplikacija sa vašom ranom. Odmarajte se i pokušajte da zaspite. Treba da povratite snagu.

— Žao... mi je što sam vas namučio — promrmljao je.

— Vi ste nam samo pružili priliku da u praksi primenimo naše hrišćansko učenje, mladi čoveče — rekla je prva majka blago. — Uz božiju pomoć, mi ćemo vas izlečiti.

— Da li me je neko... tražio? — zapitao je Dok.

— Niko — odgovorila je Rut.

Holidej je znao kako će, čim bude sposoban da jaše, morati da pođe tragom Forda Hamikata. Zadatak koji mu se učinio okončan, sada je opet bio na početku. Sudbina Hjumove porodice zavisila je od njega. A tome je sada imao da doda još jedan lični račun sa Hamikatom.

Mada nije bio osvetoljubiv čovek, Holidej se čvrsto držao jednog pravila: oko za oko, zub za zub. Samo tako mogao je postići da se u tom svetu, gde vlada zakon „kolta", ipak poštuje pravo čoveka da živi u miru.

No, znao je da takve ideje neće podići njegov ugled u kući mormona. Zadržao ih je za sebe i sklopio oči.

•

Grad se zvao Mak Koj Siti, ali većina ljudi zaboravljala je onaj drugi deo, jer grad nije bio ništa više nego zbir kućeraka izgrađenih od dasaka i šindre, sa samo dve zgrade od cigala, i to nacionalne banke i okruženog suda. Budući okružno sedište, u gradu je postojao šerif, ali bio je to šerif samo za grad. Ako se ma šta protivzakonito događalo van gradskog atara, morao je biti pozvan federalni šerif, stacioniran u Solt Leik Sitiju.

U oblasti Mak Koj, kao i u samom gradu, sve je uglavnom bilo prilično mirno. Većina stanovnika bili su bogobojažljivi mormoni i mada je između njih i ostalih građana različitih veroispovesti postojala izvesna zategnutost, nije bilo nikakvih ozbiljnih sukoba. Ljudi se uglavnom nisu mešali u pravo svakog čoveka da veruje u ono što želi, sa izuzetkom nekoliko pijanih skitnica koji su zadirkivali mormonske žene, ali te sitne incidente rešavao je uglavnom gradski šerif.

U isto vreme na drugoj strani reke, nešto dalje od poslovnog dela, postojao je deo grada koji se zvao „Zabavište". Bio je to niz saluna, kockarnica i kuća za zabavu u kojima su glavna atrakcija bile lake žene. Stanovnici tog dela grada ostajali su uglavnom tamo gde su i odlazili su u drugi, glavni deo samo ako je to bilo neophodno.

To nije značilo da u zabavnom delu grada nije bilo buke kada su u njega svraćali goniči stada. Subotom uveče nije tu bilo ništa drukčije nego u drugim stočarskim gradovima i tada je šerif morao da angažuje pola tuceta zamenika i stražara da čuvaju drveni most koji je premošćavao reku i spajao dva gradska dela. Retko kad je moralo biti upotrebljeno i oružje kojim su čuvari bili naoružani. Čak i pijani kauboji shvatali su šta zna-

će napunjene dvocevke okrenute u njihovom pravcu.

Pre toga Ford Hamikat nikada nije bio u Mak Koj Sitiju, ali je za njega čuo. Taj grad povezivala je sa linijom Vels Fargo diližansa neke druge, manje kompanije.

No, poznavao je taj grad iz pričanja kao da je u njemu bio nekoliko puta. Ujahao je na svom solju i znojem pokrivenom konju pravo u poslovni deo grada, ne obazirući se na poglede koji su ga pratili. Odelo mu je bilo u ritama, a crno namazani očni kapci davali su mu zastrašujući izgled.

Svima je bilo očigledno da je prešao preko slane pustinje. To je značilo da je u pitanju očajnik, desperados, jer se niko ne bi prihvatio takvog prelaza ukoliko je imao bilo kakav izbor.

Hamikat je jahao polako, pogurен u sedlu, gladan, žedan i prljav. Njegov konj potrčao je ka kamenom pojilu i željno počeo da pije. Sam Hamikat sjahao je ukrućeno i zagnjurio lice i glavu u ustajalu vodu. Nije se čak ni osvrnuo da pogleda građane koji su zurili u njega kada je pun šešir vode sasuo sebi na glavu i posle toga se popeo u sedlo.

Konj je sada pošao živahnije i on je prešao preko uzanog mosta u zabavni deo. Preko dana taj deo grada ostavljao je utisak prljavštine i zapuštenosti. Krčmari su čistili svoje salune, a svuda su ležali pijani gosti i oborenih glava gledali svet oko sebe crvenim, pijanim očima.

Hamikat se osmehnuo. Nameravao je da im se sutra u ovo vreme pridruži i sa nestrpljenjem je očekivao taj trenutak.

Kuća za zabavu pod nazivom „Divlje mačke" bila je jedna od onih koje su, tako mu je bilo rečeno, uživale ugled kuće koja može zadovoljiti svaku čovekovu potrebu, i zato se on uputio tamo i našao da je to zdanje sada prepravljeno u zgradu sa čudno ukrašenom fasadom i prozorima sa šareno nacrtanim prozorskim oknima.

Preko cele fasade bio je razapet izbledeo transparent, a svi prozori bili su otvoreni i načičkani nasmejanim polunagim ženama.

— Sačuvajte vaše osmehe, cure — zagraktao je hrapavim glasom, silazeći iz sedla kod dugačkog privezišta. — Nema potrebe da ih odmah sve ispucate. Ja dolazim unutra i nameravam da tu ostanem. Treba mi šišanje, brijanje, kupanje novo odelo, jedan veliki, veliki krevet sa dosta prostora za valjuškanje, mnogo pića i hrane. Neću ni da pominjem koliko mi je potrebno pravo društvo.

Pre nego što je otresao čizme i zakoračio na najdonji stepenik, vrata su se širom otvorila i na njima se pojavila jedna ogromna nasmejana žena, srebrno obojene kose i debelo našminkanog lica, koje ga je pokretom debelog kažiprsta pozvala unutra.

— Dobrodošao kod „Divljih mačaka", darling — rekla je dubokim kontraaltom. — Ti si, izgleda, posetilac kakvog želimo da vidimo.

Hamikat je zatresao svojim bisagama i zlatnici su zazvečali. Namignuo je kada je kod srebrnasto obojene žene zapazio naglo povećanje interesa i kada ga je ona debelom mesnatom rukom obgrlila na ulazu u hram ljubavi.

— Samo reci šta želiš, dragane, i sve će biti tvoje — rekla je.

Hamikat se osmehnuo. — Onoliko dugo koliko mogu da platim, je li tako?

Ona je za trenutak sevnula očima, a onda se nasmejala. — Volim ljude koji znaju šta hoće. Udi i upoznaj se sa mojim devojkama...

Forda Hamikata nije trebalo dva puta pozivati.

•

Lobo Lejn se počeo pitati da li će mu uspeti da pređe slanu pustinju. Nešto pre toga u toku dana desila mu se ozbiljna nezgoda, jer je njegov konj stao na nedovoljno čvrst deo slanog zemljišta, povredio nogu i zbacio ga sa sebe.

U padu je Lobo udario glavom u jednu tvrdu slanu stenu i od tog udara otvorila mu se dugačka posekotina iznad oka, sve do uha. Nekoliko minuta bio je ošamućen i bez kontrole nad sobom. Za to vreme njegova čuturica sa vodom, rasečena pri padu konja, procurila je i tečnost je istekla na žedno tlo. Lobo je uspeo da spase samo malo vode koja je ostala na dnu zgnječene posude.

A predstojalo mu je da pređe još mnogo milja blistave zaslepljujuće slane pustinje, iznad koje je podrhtavala vrela jara koja je zaklanjala udaljena brda, iza kojih se, koliko je znao, nalazio grad Mak Koj. To je bilo jedino mesto kuda se Hamikat mogao uputiti. Lobo je izgubio mnogo vremena pre nego što je shvatio kako ne mora tražiti zagubljene ubičine tragove i kako je ranije trebalo da se seti Mak Koj Sitija.

Lobo je nastavio da proklinje sebe i svoju glupost, ali to mu nije pomoglo da utoli žeđ, niti žeđ svoga konja. Ali, i ranije mu se desilo da ostane bez vode, kada je, bežeći pred grupom Apača, išao preko slane pustinje, pa je uspeo da preživi. Nadao se da će mu to i sada poći za rukom.

Ljutila ga je pomisao da mu se može desiti neuspeh, i da može umreti pre nego što dobije šansu da Forda Hamikata uzme na nišan.

Idući pešice, lica pokrivenog maramom i šešira duboko novučenog na oči, Lobo je vodio svog umornog konja sve dalje kroz pustinju.

Negde kasno posle podne, kada je bio u stanju da kroz sivilo zagrejanog vazduha ugleda nejasne obrise grada, on je već nasumce posrtao, skoro zaslepljen, vučen na pravi put jedino trzanjem vođica svog konja, koje je svezao sebi oko ruke. Konjski instinkt nije dopuštao Lobovim zaslepljenim čulima da odlutaju i vodio ga je u manje ili više ispravnom pravcu ka udaljenom gradu.

Bilo je sasvim sigurno kako im neće uspeti da do grada stignu pre mraka, ali čak i u bunilom žedi zamagljenim mislima Lobo je znao da će im noć doneti olakšanje i da će, ako bude mogao još malo da izdrži, možda izaći iz slane pustinje pre nego što padne.

Konačno je ipak uspeo.

Znao je samo da je odjednom bilo mračno i znatno hladnije. Nije se sećao zalaska sunca. Nejasno se prisećao samo da je pao i da ga je konj vukao jednostavno zbog toga što se vođice nisu mogle otkinuti od njegove ruke. Lobo se nije sećao da je ustao na noge i posrtao, i tek se donekle osvestio kada je oko sebe ugledao žbunje i začuo šapat noćnog vetra u krošnjama drveća.

Životinja je nastavila da se probija kroz žbunje koje je cepalo Lobovo odelo, grebalo ga i kidalo mu kožu i meso bio je neosetljiv za bol koji mu je razdirao celo telo, jer je ugledao malu lokvu vode u stenama.

Svom snagom odgurnuo je konja da bi prvi došao do izvora, jer za oboje nije bilo dovoljno mesta. Površina vode bila je pokrivena skramom mrtvih insekata, ali on nije mario za te kada je zagnjurio glavu u hladnu blagotvornu vodu. Onda je čuo konja kako udara kopitama u stenu i sklonio se u stranu da pusti životinju da se i ona napije.

U stomaku mu je klokotalo i krčalo, nešto kasnije osetio je mučninu, ali ipak, bilo mu je mnogo bolje.

Dosta kasnije, Lobo se popeo u sedlo i pustio konja da sam bira put ka udaljenim svetlima Mak Koj Sitija...

Pred vratima velike zgrade u kojoj se odigravao neki sastanak, Lobo je pao s konja i tu su ga pola časa kasnije našli mormoni kada su se počeli razilaziti kućama. Jedna mormonska porodica ga je uzela i ponela kući da se o njemu pobrine. Do jutra, Lobo se već osećao znatno bolje i posle obilnog doručka i nekoliko šolja kafe, on se oprostio od svojih dobrotvora i pošao tamo gde je naumio.

Pomoću nekoliko pitanja postavljenih u gradu, doznao je da je čovek koga traži još uvek u zabavnom delu grada i da se tamo časti opljačkanim novcem.

Pre nego što je prešao drveni most i uputio se ka kući za zabavu, Lobo je dobro očistio i podmazao svoje oružje.

Pre toga mormoni su mu očistili odelo i umesto stare pocepane košulje dali mu novu ispeglanu, tako da je izgledao podnošljivo kada je stao pred kuću za zabavu i kada ga je debela vlasnica pozdravila sa mehanički ljubaznim osmehom.

— Dobrodošao, stranče. Ako te u džepu svrbi jednomesečna plata, mi smo ovde da ti pomognemo da je utrošiš na najveseliji mogući način.

Lobo se usiljeno osmehnuo. — Pa nemam baš toliko — rekao je i zapazio da se debeloj gazdarici osmeh ohladio na uglovima usana, ali se opet njeno lice razvuklo u osmeh kada je dodao — ali konačno, meni neće ni trebati mnogo novca zbog toga što mi je jedan moj stari prijatelj kazao da ćemo se ovde naći i da će mi obezbediti sve pogodnosti i užitke koje ova kuća može pružiti... uključujući i devojke. Je li Ford Hamikat tu? Je li došao u vašu kuću, gospođo?

Na te reči debela gazdarica je pružila ruku i obgrlila ga oko ramena da bi ga povela u prostrani foaje, nasmejana od uha do uha. — Samo uđite ovamo, čoveče, i osećajte se kao kod svoje kuće — mahnula je rukama ukrašenim brojnim prstenjem i nakitom, i jeftine prostitutke, koje su do tada dokono sedele na plišanim foteljama, odmah su se okrenule i uputile mu osmehe. — Hamijev prijatelj je i naš prijatelj. Je li tako, devojke?

One su nešto promrmljale u znak da se slažu i ustavši počele šetati ispred Loba prikazujući mu svoje draži. Lobo se osmehnuo i digao ruku.

— Čekajte malo! Ne da nisam željan da osetim blizinu vas lepih dama, ali pre svega moram da iznenadim Hamija.

— Pa... on je sada zauzet... ako shvatate šta hoću da kažem.

— Znam šta hoćete da kažete. A ja vama kažem da je baš to pravi trenutak da ga iznenadim. On je mene u Vičiti iznenadio na isti način i još od tada čeznem da mu se revanširam. Koja je njegova soba?

Vlasnica kuće se malo kolebala, ali je konačno ipak pokazala Lobu pravac. On je namignuo, a onda potrčao uz zavojite stepenice na sprat, gde se njegovo lice odjednom uozbiljilo. Pogledao je uz i niz hodnik, i uverio se da u njemu nema nikoga, a onda izvukao svoj „Kolt" i uputio se ka izrezbarenim vratima označenim brojem sedam. Pokušao je da okrene jabuku brave i iznenadio se kada se ručica lako pokrenula.

Izustio je poluglasnu psovku iznenađen raskoši odaje u koju je ušao. Taj đavolji Hamikat razbacivao je zlato kao da je kišnica, po-

mislio je idući preko tepihom zastrtog predsoblja ka vratima sobe za koju je pretpostavljao da mora biti soba za spavanje. Bio je u pravu. Sa druge strane vrata čuo je žensko gugutanje, a onda neki muški glas. Otvorio je vrata i ugledao Hamikata u metalnoj kadi na sredini sobe i jednu polunagu devojku koja ga je kupala nasapunjanim sunđerom. Bandit je imao cigaru u zubima i istog trenutka kada je ugledao Loba, on se nagnuo preko ruba kade ka svom opasaču sa revolverom, obešenom na naslon stolice.

Odgurnuta u stranu, devoka je kratko kriknula, okliznula i uz potmuli udar sela na mokri pod. Lobo je priskočio i udarcem noge u visoki naslon prevrnuo kadu u momentu kada su Hamikatovi prsti bili samo nekoliko santimetara od drške revolvera. Zatim je odskočio unazad da bi izbegao desetine litara sapunjave vode koja je poplavila odaju.

Hamikat je ponovo pokušao da se dočepa revolvera, ali je Lobo prišao između njega i stolice i stao nogom na prste ruke, koji su se pružali ka revolveru. Ubica je jauknuo, a Lobo ga je nogom udario u lice. Devojka je u međuvremenu posrćući ustala i Lobo ju je uzeo za ruku i izgurao je u hodnik.

— Idi očisti se i nemoj se vraćati dok te ne pozovemo. Ovo je sve šala, je li ti jasno? Ja sam Hamikatov drugar i sad mu samo vraćam ono što je on u jednom momentu meni učinio. Reci tvojoj gospođi da će sva pričinjena šteta biti plaćena. Jesi li razumela?

— Naravno.

— Onda idi.

Lobo ju je gurnuo niz hodnik i zaključao vrata.

Kada je ušao u spavaću sobu, Hamikat je sedeo ošamućen na podu, krvareći iz nosa i [illegible]

Lobo je nehajno prešao preko odaje i seo na ivicu kreveta. Nagnuo se malo napred, prislonio cev revolvera Hamikatu na glavu i zategao obarač.

Ubica se sledio.

— A sad da čujem šta si uradio sa mojim zlatom, amigo? — zapitao je Lobo prividno šaljivim tonom. — Nadam se da nisi mnogo potrošio, jer ako jesi, ostaćeš bez nekih delova tela, bez kojih će ti život biti stvarno mizeran. To ti garantujem — cev revolvera spustila se nešto niže i Hamikatu je zastao dah u kratkom grcaju kada se cev zadržala u predelu donjeg dela njegovog trbuha.

— Sto mu gromova, čoveče, ne upiri tu stvar na mene — izustio je gubeći dah. — Ne tamo. Potrošio sam samo... nekoliko stotina dolara od tog prokletog novca. Ostalo je tamo, u prvoj fioci onog ormarića.

— Za tebe bi najbolje bilo da je to tačno — rekao je Lobo prelazeći preko odaje. Našao je bisage i ispraznio ih na krevet. Na pokrivaču se našla prilična gomila zlatnog novca uobličena u malu piramidu. Lobo je kratko klimnuo glavom i pogledao ubledelog Hamikata.

— Imaš sreće, još uvek ćeš moći da budeš otac nekog deteta, amigo — spustio je okidač revolvera, ali ga nije vratio u futrolu dok je jednom rukom zagrtao zlatnike u bisage. Hamikat ga je gledao dišući slobodnije, ali ne pokušavajući da ustane sa poda.

— Šta sad nameravaš da učiniš? — zapitao je.

— Da odem odavde. Imam neka skrovita mesta gde bih se jedno vreme mogao skrivati. Nego, ti si mi problem. Ne želim da se osvrćem oko sebe strepeći da mi odnekud iz busije ili mraka može doleteti kuršum u leđa. S druge stra-

ne, ne volim ni ubijanje ako to nije neophodno, ali u ovoj situaciji izgleda mi da najbolje što mogu učiniti jeste da ti prosviram kuršum kroz glavu.

Hamikat je posiveo.

— Hej, amigo! Polako, polako. Nema potrebe za to. U stvari, palo mi je na pamet da bismo ti i ja bili dobra ekipa.

— Šta? — upitao je Lobo iznenađeno.

— Zašto da ne? Ti si pokazao da nemaš ništa protiv ako malo zaobiđeš zakon kada je u pitanju neki lak plen. A šta ćeš raditi kada to malo zlata potrošiš? Naravno, pod pretpostavkom da pre toga ne budeš uhvaćen.

Lobo je zažmirio očima. — To se neće desiti. Kada ovo budem potrošio, ja ću najverovatnije potražiti neki posao ili ću jednostavno sačekati da vidim šta će se onda desiti. To me ni najmanje ne brine. Sada nameravam da se zabavljam dok lova traje — potapšao je rukom po naduvenim bisagama. — Sem toga, ti nisi ortak kakvog bih želeo da imam, Hamikate.

Ovaj je slegnuo ramenima. — Ko kaže da se jedan drugome moramo dopadati? Niko. Ali, ti si dosta vešt sa revolverom i kao što sam već rekao, ne ustežeš se da malo prekoračiš zakon kada je to potrebno. Nas dvojica mogli bismo se lepo uklopiti.

— Šta te navodi da tako misliš?

Hamikat se lukavo osmehnuo. Uspelo mu je da ga zainteresuje i to je za trenutak bilo dovoljno...

— Pa evo, posmatraj stvar iz ovog ugla. Ja sam izvesno vreme bio čuvar diližanse u kompaniji Vels Fargo. Znam sav njihov postupak, znam red vožnje i ostalo. Ako nas dvojica zajedno budemo to iskoristili, za tri ili četiri meseca mogli bismo biti bogati ljudi. Šest meseci u vrh glave.

— Ako toliko dugo ostanemo slobodni!

Hamikat je slegnuo ramenima. — Ja dosta dobro poznajem ovaj kraj, a znam dobro i neke druge teritorije gde bismo se mogli skrivati do sudnjeg dana. Ostaćemo slobodni, budi siguran. A ako hoćeš, mogli bismo raditi i napadati diližanse onda kad nose nešto od vrednosti. To ti ja garantujem.

Lobo je dugo vremena smračenim pogledom gledao Forda Hamikata i ni sam nije bio svestan da je lagano pustio revolver pored tela.

Bio je iznenađen time što je počeo da razmišlja o Hamikatovom predlogu da se udruže...

VII

Kada je shvatio da leži u kući koja se na ranču Pajn Tri zvala kuća za žene, Holidej je u prvom trenutku bio zbunjen, a onda ga je obuzeo osećanje nelagodnosti. Ne samo da su ga negovale prva i druga majka uz povremenu pomoć devojke Rut, već su se oko njega smenjivale još tri mlade žene različitog uzrasta, od dvanaest do dvadeset godina starosti.

Za nedelju dana, koliko je tu proveo, on nije video ni jednog jedinog čoveka.

Kada mu je Rut donela večeru, on je odlučio da je o tome nešto zapita.

— Kako je došlo do toga da ovo bude kuća za žene? — zapitao je. — To mi liči kao da na ranču Pajn Tri nema muškaraca.

Rut se glasno nasmejala. — Oh, ima ih. Ima među nama farmera, kovača, kauboja, ali oni imaju svoje kuće. Ovo je kuća u kojoj žive žene i kćeri mog oca. On i njegovi sinovi imaju svoju kuću,

a mi se sastajemo u vreme obeda i u vreme molitve, i to u glavnoj kući.

Holidej je lagano klimnuo glavom. Bio je zaboravio da sledbenici sekte mormona često imaju više od jedne žene i da su njihove porodice uglavnom mnogobrojne.

— Koliko sestara i braće imate, gospođice?

— Oh, sedmoro braće i šest sestara. Bar tako mislim. To su oni koji žive ovde. Znam da imam još jednog brata koji živi u Solt Lejk Sitiju i jednu udatu sestru gore na severu — osmehnula se. — Kao što vidite, mi verujemo u veliku porodicu i time pomažemo širenje naše vere.

— Taj utisak sam i sam stekao. Mogu da kažem da ste vi zaista pravi hrišćani, bez obzira na to kako sami sebe nazivate, i mnogo sam vam zahvalan za sve što ste za mene učinili — zaćutao je za trenutak dok je otpio malo kozjeg mleka, pića na koje se već navikao. U kućama mormona nije se koristila kafa. — No, hteo bih da vas zamolim još nešto, ako bih smeo.

— Naravno.

— Hteo bih, ako je moguće, da dobijem poslednje informacije o kretanju Forda Hamikata i Lobo Lejna — Holidej je, naravno, svojim domaćinima ispričao razloge koji su ga doveli u ovaj deo sveta i zbog toga su ga mormoni poštovali i ponašali se prema njemu sa još više pažnje nego što je to obično.

— Otac je i sam mislio da ćete to želeti, pa je ljudima koji su otišli u grad po namirnice i drugu robu rekao da pošalju telegram u Fidlbo. Oni će se ubrzo vratiti.

Holidej je klimnuo glavom u znak zahvalnosti. — Zaista vam mnogo dugujem, mis Rut. Velika je sreća za mene što sam ovde došao. Ipak, ne bih mogao stići dovde bez Lobove pomoći.

— On je, izgleda, neki vrlo čudan čovek — rekla je Rut. — Opljačkao nas je kad smo putovali diližansom, a ipak, kada je imao šanse da pobegne, on se pojavio i doneo vas ovamo. To u svakom slučaju znači da nije ravnodušan prema vama.

— Ne znam šta da kažem na to. Pre mnogo godina, mi smo izvesno vreme proveli zajedno. Delili smo dobro i zlo, zajedno smo se veselili i provodili. Lobo je čovek na koga se teško možete naviknuti, to je sve. On još uvek ne shvata da su stara vremena jednom zauvek prošla, da iako Divlji zapad još uvek postoji, to više nije ona divljina koja je nekad bila. Nema više dogona stoke onog obima kao nekad, niti ima mnogo gradova bez šerifa i neke vlasti. Lobo je od onih ljudi koji ne trpe nikakva ograničenja. On ide sve dalje i dalje, bežeći pred civilizacijom, ali ne shvata da to njegovo bekstvo nema nade On ne shvata da će se odjednom stvari izmeniti i da će sve biti drukčije. Jednostavno, nije se dovoljno prilagodio na nov život.

— A vi? Jeste li se vi prilagodili?

— Oh, ni sam ne znam šta da kažem na to. U detinjstvu sam imao ideale i puno toga, ali kasnije sam shvatio da se od života ne može mnogo tražiti. Ponekad je dovoljno da čovek preživi... jer ni to nije lako ako se pridržava onog bitnog: da bude i ostane čovek dosledan sebi. Lobo to nije uspeo. Izneverio je sebe onda kada je to bilo najvažnije.

— U pravu ste, ali mislim da potcenjujete sebe, mister Holideje. Niste rekli ono što je najbitnije: da čovek ostaje pravi čovek upr-

kos svim teškoćama, ako u sebi ima moralne snage i urođene dobrote. A vi to imate.

— Ah, pustite sad mene. Ne smatram da je Lobo zao. On je samo ponekad slabić. Pada u iskušenje i nije u stanju da mu se odupre, to je sve.

— Hoće li biti ucenjen za ono što je učinio?

— Poternica je već raspisana, ali ja ću pokušati da to otklonim. Čemu bi sad to služilo? Uzeo sam od njega skoro sav novac i ako bude trebalo, reći ću da ga je on predao bez upotrebe sile. To će biti dovoljno da Vels Fargo digne ruke od njega. Sada je Ford Hamikat taj koga treba goniti, on je uzeo novac od mene. Čim budem mogao da stanem na noge, poći ću za njim.

Devojka je nakrivila glavu na jednu stranu i oslušnula. — Čini mi se da čujem kako se ljudi vraćaju iz grada. Videću ima li neka novost za vas.

Devojka je izašla i Holidej je nestrpljivo stao da čeka. Čuo je tihe glasove i pitao se šta je bilo sa Lajmom. Da li je šef poslovnice preživeo...

Vrata sobe su se otvorila i čim je ugledao devojčino lice, znao je da vesti nisu nepovoljne. Držala je u ruci formular telegrama i pružila mu ga.

Brzo je pročitao telegram. U njemu je pisalo da će Lajm preživeti. Telegram je poslao jedan od službenika poslovnice Vels Fargo u Fidlbou. Ali, to je bilo sve. Ni reči o Lobo Lejnu i Fordu Hamikatu. Izgledalo je da u Fidlbou o njima ne znaju ništa, kao da ih je zemlja progutala.

Pa dobro, proći će izvesno vreme pre nego što bude u stanju da jaše. A dotle, možda će saznati i nešto o njima.

Jašući glavnom ulicom grada u koji je stigao, držeći glavu oborenu kako bi mu lice senčio širok obod šešira, Lobo Lejn se nespokojno osvrtao i kradimice bacao poglede oko sebe. Nije mu se dopadalo to što čini. Više bi mu odgovarala da diližansu napadne van grada, negde na pogodnom mestu, na udaljenom zabačenom delu puta.

Ali, Ford Hamikat je bio gazda. On je donosio odluke i pošto je Lobo bio niži u rangu, on je jednostavno slušao Hamikatova naređenja. A iz tih naređenja oni su se nadali da će izvući najmanje pet hiljada dolara u gotovom novcu, a možda i mnogo više ako u kovčežiću sem novca bude i zlata.

Hamikat je rekao da je to u ovom slučaju vrlo verovatno.

Nije imalo smisla razmišljati o prepadu na diližansu na nekom zabačenom delu puta, tvrdio je on uporno.

— Kao prvo, ako u kovčegu bude zlata, oni će postaviti dvostruku stražu. Drugo, taj kovčežić, i sam čvrst i okovan, staviće u drugi, veći, koji je već ugrađen i prikovan za pod diližanse. Okovi i katanci su kao dečija glava. Treba čoveku barem pola dana da ih razvali, a pre toga biće sigurno i pucnjave sa stražarima. Ne, ne. Jedini slab beočug u tom lancu je trenutak kada se kovčeg sa novcem iznosi iz stanice i stavlja u diližansu u garaži pre nego što kola izađu da pred stanicom pokupe putnike.

— Do vraga, to onda znači da ćemo protiv sebe imati i ceo personal u garaži? — zapitao je Lobo.

Hamikat je odmahnuo glavom. Opet ne. Radnici iz garaže u to vreme idu na doručak. Jedini kojima je dozvoljeno da budu sa čuvarima su oni koji nose kovčežić.

— To onda znači da ćemo protiv

sebe ipak imati stražare sa dvocevkama.

— I po treći put ne. Naravno, trebalo bi da stražari sa sobom nose i svoje skraćene dvocevke, ali do sada se još nikada nije desio pokušaj pljačke u toj fazi i osoblje je postalo pomalo ležerno. Stražari obično ostave svoje puške u stanici i pođu sa onima koji nose kovčeg. To se u poslednje vreme smatra kao kratka šetnja, dvadesetak metara od stanice do garaže. Može biti da će pri sebi imati svoje revolvere, možda će ih čak držati izvađene u rukama, ali sumnjam u to. Suviše su mirni i samouvereni. Znaju da nikome nije poznat način prenosa novčanih pošiljki i kako se kovčeg unosi u kola. I ja sam u tome nekoliko puta učestvovao. Za taj posao kompanija plaća dodatnu premiju, a posao je lak i bezopasan. Niko ga ne uzima ozbiljno, jer se pretpostavlja da je to velika tajna. Ali, na toj tajni nas dvojica ćemo profitirati.

U grad su dojahali odvojeno, iz dva suprotna pravca, i uputili se ka stanici Vels Fargo diližanse. Lobo je pažljivo motrio na oznaku sporedne ulice za koju mu je rečeno da vodi cilju i tačno nasuprot berbernice on ju je ugledao. Na njoj je pisalo „Ulica Apača".

Lobo je okrenuo svog konja kroz dosta živ saobraćaj i uputio se u uzanu uličicu.

Sedeći u sedlu, skinuo je kožnu omču sa obarača svog „kolta" i dok je to radio, osetio je da mu znoj curi niz lice. Kada se približio zadnjem delu stanice, osetio je da mu je košulja ispod pazuha mokra.

Na prednjoj strani stanice, okrenutoj prema ulici, ugledao je široku platformu sa koje se ulazilo u kočije, a pored nje malo uvučenu malu rabatnu zgradicu sa širokim dvostrukim vratima. Znao je da je to garaža u kojoj se diližanse ostavljaju i održavaju.

Lobo je usporio hod svog konja kada je iz drugog pravca ulice ugledao Hamikata, koji se brzo približavao.

Nijedan od njih nije pokazao da poznaje onog drugog, ali obojica su svezali svoje konje na istoj strani utovarne platforme kao da nezavisno jedan od drugoga u stanici imaju nekog posla. Dok su vezivali konje, vrata stanice su se otvorila i na platformu je izašao neki čovek sa rukama oslonjenim na kukove, žvaćući komad duvana. Pogledao ih je pre nego što je pljucnuo mlaz duvanskog soka preko privezišta, a zatim ušao unutra.

Culi su kada se brava zatvorila i kada je ključ škljocnuo u bravi. Lobo je oštro pogledao Hamikata.

— Smiri se — rekao je ovaj. — To je normalan postupak. U garažu se izlazi kroz sporedna vrata, koja vode direktno na bočnu stranu stanice.

— Kako ćemo mi onda ući unutra? — zapitao je Lobo razdraženo, pokazujući na velika zatvorena i okovana dvostruka vrata.

Hamikat mu se samo lukavo osmehnuo i pošao pored glavnih ulaznih vrata davši Lobu znak da pođe za njim. Dva pljačkaša prišla su skoro do ugla zgrade, a onda se Hamikat kao uzgred osvrnuo i pogledao. Pošto se uverio da je ulica pusta, izbrojao je sedam daska na zidu garaže, a onda bez velikog truda osmu odgurnuo u stranu.

Daska se tiho pomerila i ostavila otvor širok otprilike jednu stopu. Hamikat je namignuo Lobu pre nego što se provukao unutra, a Lobo nije gubio vreme da pođe za njim.

Budući da su vrata bila zatvorena, u garaži je vladala tama, ali Lobo je ipak mogao da razabere nekoliko velikih kola i dosta točkova. Na drugom kraju garaže tinjala je vatra na vatrištu, ispunjavajući veliku zgradu od dasaka mirisom vrućih kolača. Izvukao je svoj „kolt" kada je Hamikat revolverom pokazao na vrata u bočnom zidu i kada je čuo lake korake koji su se približavali iz stanice udaljene samo nekoliko metara.

Vrata su se otvorila i na njima se prvo pojavio isti onaj čovek koji je malopre izašao i pljucnuo duvanski sok preko ograde. Za njim su išla dva čoveka koja su nosila težak, gvožđem okovan kovčežić veličine šezdeset do šezdeset pet santimetara. Još jedan čuvar završavao je povorku.

Garaža je bila nešto niža od utovarnog perona i u nju se silazilo malim stepenicama. Kada je prvi čovek stigao do kraja stepenica, Hamikat je izašao iz zaklona iza diližanse, gde je dotle šćućuren stajao. Lobo je video kada je jedan čuvar pružio ruku da dohvati nešto pored vrata. Bila je to skraćena „Itaka" dvocevka. Hamikat je zapeo svoj „kolt".

— U redu. Da se niko nije makao.

Hamikat je taj potez izveo malo prebrzo, jer je bio suviše uveren da stražari neće sa sobom nositi svoje dvocevke.

Odjednom, on je na vrhu stepenica ugledao stražara kako uzima pušku i zateže oba obarača.

Lobo je stupio u akciju i njegov revolver je dva puta grmnuo. Kuršumi su pogodili stražara u grudi i ovaj se od udara tanadi okrenuo, a pušku je opalila uvis kidajući komade šindre i dasaka sa niskog tavana. Pogođeni stražar je pao na stepenice i sudario se sa dvojicom ljudi koji su nosili kovčeg.

Drugi stražar je skočio u stranu i potegao revolver. Hamikat se okrenuo ka njemu i ustrelio ga kroz glavu. Ostala dvojica bacili su kovčeg i očajnički potrčali uz stepenice i Hamikat ih je hladno poobarao sa nekoliko metaka.

Lobo je opsovao, a Hamikat je potrčao ka kovčežiću.

— Što mu gromova, pa oni čak nisu ni imali revolvere.

— Hvataj za ručicu — zarežao je Hamikat na njega besno i sam potegao svoju stranu sanduka.

U susednoj staničnoj zgradi Lobo je začuo neko kretanje. Vrata su se otvorila i ljudi su potrčali da vide kakva je to pucnjava. Podstaknut time, on je dograbio ručicu teškog, okovanog kovčežića i obojica su potrčali ka izvaljenoj daski. Revolveri su pripucali na ulici i kuršumi su se zarili u daske oko njih kada su njih dvojica izašli na ulicu i potrčali ka svojim konjima noseći kovčežić između sebe.

— Što mu gromova, čoveče, pa ono je bilo svirepo ubitstvo — jedva je izgovorio Lobo.

Hamikat nije ništa odgovorio. Kada su pritrčali konjima, on je istrgao kovčežić iz Lobove ruke i zamahnuvši, prebacio ga na sedlo svog konja. Skočio je nogom u uzengiju i vinuo se u sedlo.

— Štiti me — povikao je pridržavajući kovčežić. Lobo nije imao mogućnosti da bira. Grupa ljudi istrčala je na zadnja vrata stanice u trenutku kada se on penjao na svog konja, tako da je bio prinuđen da ispali dva hica iznad njihovih glava, ali dok je on stigao do kraja uličice, oni su već pucali za njim.

Na sreću, Hamikat je unapred

isplanirao trasu bekstva. Trebalo je da podu iza zgrade trgovine, preko jednog praznog placa iza nje, niz ulicu između jedne bele i jedne ružičaste zgrade, zatim kroz ulicu koja je vodila između zgrada za stanovanje, a odatle u jedan šumarak pamukovog drveta, pa u borovu šumu. Odatle je trebalo da se upute ka rečici, da je pregaze, zatim da se iza okuke ponovo vrate nazad i jednu milju dalje, na krivini oštroj kao potkovica, ponovo zagaze u reku. Trebalo je da tu nastave rečnim tokom, plićakom, i da izađu iz vode na mestu gde počinje stenovit teren... odakle bi se kamenitim vododerinama uputili pravo prema brdima.

Kada je sve to izveo, Lobo je sedeo na zadihanom konju i preznojavao se od umora, ali od Hamikata nije bilo ni traga ni glasa.

Kroz glavu mu je proletela sumnja da mu je Hamikat možda dao pravac koji će ga odvesti u ćorsokak, dok je on sam možda pošao u suprotnom pravcu sa plenom ispred sebe... Ta sumnja morila ga je celim putem do mesta sastanka.

No kada je stigao do tog mesta, Hamikat se već nalazio tamo. Bio je razvalio katanac na kovčežiću i sadržaj je ležao raspoređen na ćebetu. Kada se Lobo pojavio, on se osmehnuo.

— Osam hiljadarki u gotovom novcu i vrećica zlatnog praha, amigo — objavio je oduševljeno. — Nije loše za početak, zar ne?

— Da, i najmanje dvojica mrtvih, a možda i četvorica — rekao je Lobo silazeći s konja, još uvek zadihan od napornog jahanja.

— Srećne si ruke — rekao je Hamikat ne obraćajući pažnju na Lobove reči. — Sa ovim ovde možemo sebi priuštiti pravo zadovoljstvo, Lobo!

— Ako nas potera ne zakopa pet stopa pod zemlju. Čuj, Hamikate, posle ove pucnjave imaćemo na vratu policiju polovine Sjedinjenih Država. Rekao si da će sve ići tačno kao sat i da neće biti pucnjave.

Hamikat je slegnuo ramenima i počeo da deli novac na dve gomile. — Pa, pošlo je nekako. Ali, nisi bio spor kada je trebalo prikucati onog čovu sa dvocevkom, to sam zapazio.

— Pa bila je na kocki naša glava, do đavola.

— Tačno, tako je bilo. Čemu onda ljutnja? Mi smo izvukli čitavu kožu, dočepali smo se naših para, a ja znam put odavde koji će nas odvesti deset konjskih dužina ispred bilo koje potere koja bi pokušala da nas se dočepa — uzeo je gomilu novčanica i stavio je na ćebe ispred Loba. — Evo. Stavi to u svoj džep. Kad svane, mi ćemo biti već daleko na putu ka divnim mestima, a kada ovo potrošimo, naći ćemo nešto drugo da opet napunimo džepove novcem.

Lobo je ćućnuo i zagledao se u novac. Bilo je tu zaista toliko novca da je čovek mogao priuštiti sebi đavolski mnogo divnih zadovoljstava. Bilo je tu možda dovoljno novca i da čovek nestane jednom zauvek, da se uputi na jug, kupi mali komad zemlje i... ne, to ne bi išlo. Ne kada je on u pitanju. On je čovek koga svrbe pete. Voli da menja sredinu i upoznaje nova lica i nova mesta.

Izvršivši svoju prvu pljačku, bolje reći opljačkavši one mormone, on se zauvek udaljio od života kakav je do tada vodio. Holidej je pokušao da mu pruži novu šansu puštajući ga na slobodu u Pardou. Možda je trebalo da tu šansu is-

koristi. Nikako mu nije odgovaralo da životni put nastavi preko leševa...

Ali, sada je sve to zauvek bilo završeno. Iz misli ga je trgao Hamikatov glas.

— Najbolje što možemo učiniti, to je da se dobro zabavimo — rekao je Hamikat stežući u ruci pregršt novčanica. — Sad ćemo zavarati poteru, veruj to što ti kažem, ali nekada, u nekom momentu, može se desiti da nešto pode naopako. Zbog toga nameravam da se ludo zabavljam i da, kada budem uhvaćen i izveden na vešala, ako ništa drugo, bar umrem srećan. Ideš li sa mnom ili ne, Lobo? Uverio si se i sam da smo nas dvojica dobra ekipa.

Lobo se kolebao.

— Slušaj, ovo nije ništa u poredenju sa onim što znam da možemo izvesti, veruj mi, bez preterivanja — rekao je Hamikat ubedljivo. — Ja znam metode kompanije Vels Fargo. I znam da mogu da ih nadmudrim. Do božića, mi ćemo biti milioneri.

Pri pomisli na to, Loba je obuzelo oduševljenje. Oštro je pogledao svog sagovornika i jezikom liznuo suve usne.

— Slušaj, postoji voz koji povremeno vuče specijalan poštanski vagon u koji je ukrcano ništa manje od stotinu hiljada dolara u zlatu. A ja imam način da saznam [illegible] on polazi, kako se prolazi pored straže, kako se otvaraju specijalne brave i sve ostalo... mi smo za sada malo zeleni da se dočepamo tako velikog plena, ali kada steknemo malo više iskustva, znam jednog momka koji će nam u tome malo pomoći. Šta kažeš na to?

Iskušenje je bilo suviše veliko za Lobo Lejna. Skupio je svoj deo plena i klimnuo glavom.

— Kažem da smo ortaci.

Hamikat se osmehnuo i iz kožne vrećice izručio na ćebe gomilu zlatnog praha. Izvadio je iz kanije svoj lovački nož i gomilu podelio na dva jednaka dela.

Dogovor je time bio zapečaćen.

VIII

Glavna ranč kuća na ranču Pajn Tri imala je visoku tavanicu i na jednom kraju udubljenje pregrađeno lučnim svodom, u kojem se, kao u crkvi, nalazio oltar. U oltaru se, malo uzdinut od tla i sa po jednim svećnjakom sa obe strane, nalazio visok krst od sjajnog metala, koji se presijavao žuto poput zlata. Bilo je tu još putira i poslužavnika koji su sijali toplim sjajem zlata.

Čekajući u predvorju da se Rut i Zaharijah Marč pojave, Dok Holidej je zavirio u alkov. Kada su se oni pojavili, Dok je pokretom ruke pokazao prema oltaru. — Jesu li sve ove stvari zlatne?

— Da, zlatne su, mister Holideje — odgovorio je Zaharijah. — To je u slavu boga. Smatra se da je zlato najdragoceniji metal za ljude... otuda je sasvim pogodno da znak božiji bude napravljen od tog metala.

— Zar ne rizikujete malo izlažući ga tako otvoreno?

Zaharijah se osmehnuo. — Malo ljudi izvan naše vere dolazi ovamo. Oni koji ipak dođu, dolaze tu po nečijem pozivu i zbog toga ne predstavljaju opasnost. Svakako da ne bih želeo da te stvari izgubim, ali ako bi neko ipak te stvari uzeo, to ne bi bila preterana šteta, jer je naše pravo bogatstvo u veri, a ne u stvarima.

Holidej je kratko klimnuo glavom; nije želeo da to pitanje dalje

poteže, jer se moglo desiti da Marč to iskoristi da pokuša da ga preobrati u mormonsku sektu.

Prošlo je skoro mesec dana otkako se nalazio u domu Zaharijaja Marča. Iako mu je bilo udobno, priželjkivao je da što pre ode odatle. U isto vreme osećao je da će taj odlazak za njega biti izvestan gubitak, jer više neće napajati oči pogledom na lepoticu kakva je Rut Marč. U dubini duše žalio ju je. Rutina lepota zaslužívala je nešto mnogo više od budućnosti koja se sastojala od rađanja dece i bespogovorne poslušnosti.

Ali, to se njega nije mnogo ticalo.

Pružio je ruku i čvrsto stisnuo šaku Zaharijaha Marča. — Još jednom hvala za sve što ste vi i vaša porodica učinili za mene, gospodine. Žao mi je što nisam uspeo da vam vratim vaš novac, ali Vels Fargo će to u svakom slučaju učiniti.

— Taj novac ne bi bio važan da nije namenjen kao pomoć za izgradnju crkve našem narodu — rekao je Zaharijah. — Što se tiče pomoći koju smo vam ovde ukazali, mi na to gledamo kao na nešto što je naša dužnost. Ne dugujete nam ništa.

Holidej se osmehnuo i okrenuvši se, uzeo Rutinu mekanu malu ruku u svoju i zagledao se u njene sjajne bistre oči. — Dugujem vam život, devojko, i mada je život prolazan, to je ipak najveće blago ovog sveta. Ako vam ikada zatreba pomoć koju bih vam ja mogao pružiti, samo dođite i recite.

— Znamo da iskreno govorite — rekla je devojka i pogledala prema oltaru dodavši — ali mi imamo svoj način kako tražimo pomoć.

— Bog pomaže onima koji sami sebe pomažu — rekao je Zaharijah. — To je dobra izreka, po kojoj bi svaki čovek mogao da se vlada, bez obzira kojoj religiji pripada.

— Mislim da je to tačno — složio se Holidej i okrenuo se da pođe. Napolju, pred glavnom zgradom, veći deo porodice Marč bio se okupio da ga isprati. Dok je prišao svom konju vezanom za privezište, pojahao ga i poterao ka vratnicama. Na izlazu iz dvorišta okrenuo se i još jednom mahnuo rukom.

Dva dana kasnije sedeo je u stanici Vels Fargo kompanije u Fidlbou, ispred pisaćeg stola Harija Lajma. Lajm je sedeo naslonjen na visoki naslon stolice, bled, upalih očiju i nekoliko kilograma lakši, ali dosta živahan.

— Drago mi je što ste se izvukli i što ste sada bolje, mister Lajme — obratio mu se Dok.

Lajm je sa naporom digao ruku sa stola. — Nadam se da ću prejahati još dosta milja pre nego što mi dođe sudnji dan — rekao je. — A vi? Čuo sam da ste prošli kroz Fidlbo pre izvesnog vremena, ali ne znam šta vas dovodi meni?

— Posao, mister Lajme, posao — odgovorio je Dok.

— Ako je u pitanju rezervacija mesta u nekim našim kolima, to ćemo lako urediti...

— Ne, nije to. Interesuju me dve stvari. Prvo: šta je sa Alom Hjumom? Jeste li i dalje pri tome da ga ne primite na posao.

— Da. Nema oproštaja za ozbiljne greške. Zašto pitate?

— Hjum mi je stari znanac. Žao mi je njegove porodice. Ali, za sada neka to ostane po strani. Drugo što me je interesovalo je: da li je bilo nekog napretka u vezi sa novcem opljačkanim od mormona?

— To pitanje odnosi se na pos-

love moje firme, mister Holideje, i ne bih morao da vam odgovorim. Ali pošto vas poznajem, odgovoriću vam iskreno. Nema nikakvog napretka i što je važno, ja više ne očekujem da će taj novac ikada biti vraćen. Sve je to već potrošeno u bordelima na granici. No, sada više nije u pitanju samo taj novac.

Holidej ga je upitno pogledao. — Kako?

— Događa se nešto čudno, mister Holideje. Širom teritorije koju opslužuje kompanija Vels Fargo, poslednjih nedelja desilo se nekoliko krupnih pljački i pokušaja pljački. Interesantno je da su, kako izgleda, to izvela dva čoveka.

Lajm je Holideju pružio jedan list sa opisom počinilaca, koji su dali očevici.

Holidej je pročitao opis i digao obrve.

— Kako vam izgleda? Prepoznajete li nekoga? — zapitao je Lajm.

— Jedan je sigurno Hamikat, u to nema sumnje.

— Slažem se. A njegov ortak?

— Pa, po opisu dvojice očevidaca mogao bi biti neki Lobo Lejn ...to je jedan moj stari znanac. Ali, opisi ostalih očevidaca su nejasni. Mogli bi odgovarati mnoštvu ljudi.

— Ali, mogao bi biti i Lobo?

— Ne znam. Želeo bih da nije on, ali... ne, ipak nije, jer ne verujem da bi se udružio sa Hamikatom. Kada smo se poslednji put videli, on je žarko želeo da tom lupežu prosvira metak kroz glavu i uzme mu mormonski novac.

— Kako? Videli ste ga i tvrdite da novac mormona nije kod njega, nego kod Hamikata?

— Da, ali to je dugačka priča i sada nema smisla gubiti vreme oko toga — rekao je Dok.

— U krajnjoj liniji, to i ne menja stvar. Taj Lobo je ipak pljačkaš i vlasti ga traže zbog njegovog nedela. A ako je izvršio jedno nedelo, onda je i sve drugo moguće. Zar ga Hamikat nije mogao nagovoriti da mu se pridruži? Ford je umeo da obrlati ljude da igraju kako on svira. On je znao sve o poslovanju kompanije i možda je zaključio da bi on i Lobo mogli biti dobra ekipa.

Holidej je još jednom pročitao opise očevidaca.

— Priznajem da ovo dosta liči na njega — potvrdio je Dok. — Ali, buni me onaj izveštaj o prepadu na stanicu Vels Fargo, kada su dva stražara ubijena. To mi ne liči na Loba koga sam poznavao.

— Verovatno vam ni pljačka mormona ne liči na njega. Vi zaboravljate da se ljudi menjaju. I vi ste se promenili, zar nije tako?

— Da, ali njegov poslednji postupak... kad mi je pomogao iako mu to nije išlo u račun. Pokazao se velikodušnim...

— To ništa ne znači. U odnosu na starog znanca, to je i razumljivo.

— Dobro, dobro, možda je to ipak Lobo. Moguće je da se ipak udružio sa Hamikatom. Kako je do toga došlo, ne mogu da znam, ali primiću to kao svršenu činjenicu. Izgleda da su se njih dvojica uortačili i udaraju po Vels Fargu gde god stignu.

— Ne samo po Vels Fargu — rekao je Lajm. — Pre izvesnog vremena napali su banku u Braśvudu i jedan voz severno od jezera Prejžer. Na oba mesta upotrebljeno je oružje. Ali, Vels Fargo je najviše pogođen i pretpostavljam da je to zbog toga što Hamikat mrzi kompaniju. Imam utisak da će taj čovek napraviti nekakvo

veliko krvoproliće, sa ciljem da nas pogodi tamo gde najviše boli. Ali, mislim da ćemo ih pohvatati pre nego što to izvedu.

— Poslednja pljačka desila se pre nedelju dana. Do sada su mogli stići čak u Meksiko.

— Možda, ali to nije verovatno. U banci u Brašvudu nisu mnogo ušićarili, a isto su prošli i sa putničkim vozom. Može biti da je to neka vrsta njihove generalne probe. Vežba za veliki poduhvat. To bi opet moglo da znači kako će zatražiti nečiju pomoć. Prema tome, trebalo bi pripaziti na kriminalce vične napadima na voz ili razvaljivanju kasa. To bi nas moglo odvesti do Hamikata. Predložio sam kompaniji da za obojicu raspiše ucenu... po hiljadu dolara za svakog. Nadam se da bismo tako brže došli do nekakvih informacija.

Holidej se zamislio. Nije mu, na žalost, uspelo da ostvari ono zbog čega se u ovom slučaju angažovao, ali sve nade još nisu bile izgubljene. Prisetio se Hjumovog zabrinutog lica i odlučio da ne odustane. Izvadio je cigaru iz zuba i ispod oka pogledao Lajma.

— Čujte, Lajme, šta biste rekli na to da se i ja uključim u poteru za Hamikatom i Lobom. Imam razloga zašto bih želeo da Loba eventualno spasem vešala, ali to nije jedino zbog čega bih se izložio opasnosti. Postoji još nešto.

— Šta? — zapitao je Lajm zainteresovano.

— Al Hjum. Želim da ga vratite na posao.

— Hjuma?! Čujte, Holideje, on je povredio pravila poslovanja firme i...

— On je ispao običan brbljivac i to je sve — prekinuo ga je Holidej. — Za svoju glupost nije zaslužio toliko strogu kaznu. Povucite svoju odluku i ja ću vam pomoći da pohvatate pljačkaše... i možda da vratite deo opljačkanog novca — odbio je gust dim i pogledao Lajma kroz titravu koprenu. — Zar ponuda nije primamljiva?

Lajm se počeo vrpoljiti na stolici. — Ponuda je više nego dobro došla, mister Holideje. Znam da ste i ranije pomagali u rešavanju nekih slučajeva gde je naša kompanija bila oštećena, ali... — iskrivio je usne na krajevima kao čovek koji je progutao nešto kiselo. — Pa dobro, neka bude. Učinite šta možete, a ja ću Hjuma već sutra vratiti na posao. O kej?

— O kej, Lajme. Pogledaću izveštaje u vezi sa napadima i videću da li ću iz njih nešto dokučiti. Vi ćete mi dati listu planiranih pošiljki novca i zlata. Važi?

— Daću vam. Kao član uprave mogu vam reći kako kompanija želi da Hamikat bude uhvaćen po svaku cenu. Ne želimo da provaljuje naše tajne. Jednostavno je fizički nemoguće sprovesti sve izmene reda vožnje, isporuka, pošiljki i slično. Zato ga moramo nadmudriti i onemogućiti. Za Loba Lejna je manje važno.

— Urediću to, Lajme. A vi već sutra vratite Hjuma na posao, kao što ste rekli. Adios, za sada.

Holidej je ugasio dopušenu cigaru i ustao da pođe. Ne ustajući sa stolice, Lajm ga je ispratio rečima.

— Holideje, imate odrešene ruke što se tiče Vels Farga. Ako bude potrebno, zločince dovedite žive ili mrtve.

Holidej je zastao na vratima, zamislio se nekoliko sekundi, a onda jedva primetno klimnuo glavom i rekao. — Ako bude neophodno.

Zatim je izašao.

•

— Suviše mnogo ubijanja — progundao je Lobo Lejn šetajući gore-dole po trosnoj kolibi. Hamikat je sedeo za stolom i nalivao sebi viski u čašu.

— Niko ti neće predati svoju imovinu samo za lepe oči ili na učtivu molbu, Lobo, — rekao mu je Hamikat tihim glasom. — Samo se smiri. Nećemo morati da izvodimo još mnogo tih sitnih poslova,

Lobo je prišao vatrištu i pljunuo u ugljevlje. Izvadio je iz džepa duvankesu i papir, i počeo da zavija cigaretu.

— Nije ti loše, proživeli smo dosta lepo poslednje vreme, zar ne? — zapitao je Hamikat.

— I ovako i onako — promumlao je Lobo. — Da, da, svakako, bilo je i lepih dana, živeli smo na visokoj nozi, ali nije onako kao što sam mislio. Kada smo Dok Holidej i ja šetali po Misisipiju i njenim pritokama, to je bio život. Znali smo ponekad da gradove prevrnemo tumbe... bilo je drukčije.

— Naravno. Bio si deset godina mlađi. Počeo si da stariš, Lobo. Ako čovek živi od prošlosti, onda je to siguran znak da stari. Ipak, treba da se prilagodiš na stvari onakve kakve jesu, amigo. Nema smisla raditi drukčije. Pogledaj mene. Vels Fargo mi je dao nogu u leđa i ja im za to naplaćujem. I imaće još mnogo, mnogo da mi plate pre nego što budem spreman da dignem ruke od osvete.

Lobo je izvesno vreme ćuteći pušio. Prišao je vratima i razdraženim pokretom bacio cigaretu napolje.

— O kej. Onda hajde da se dočepamo tog velikog novca, kako bih mogao da se povučem. Ja sam sada proglašen za bandita i ako budem uhvaćen, verovatno ću visiti. E pa neću da mi se to desi zbog nekakve bedne, sitne pljačke! Ako sam već u opasnosti da mi se vrat istegli na konopcu, onda neka to bude zbog nečeg zaista vrednog.

Hamikat je načinio širok pokret ruke u nekom neodređenom gestu, a onda nasuo dve čaše viskija i jednu ponudio Lobu. — Dođi ovamo i sedi. Smiri se, opusti se. Smislio sam plan kako da dođemo do velikih para, ti to znaš, ali za to nam je potrebna pomoć. Poštanski vagon je isto što i bančin trezor na točkovima.

Lobo je zastao u pola pokreta i ruka sa punom čašom zastala je u blizini usta. — To mi liči kao da smo zagrizli više nego što možemo da progutamo.

— Možemo da progutamo. Ali ne samo ti i ja. Potrebna nam je pomoć iskusnih ljudi.

— Koga imaš u vidu? Nekoga kao što je Džeretova banda?

— Da.

— Šališ se!

— A zašto ne Džeretovi?

— Slušaj, čoveče, oni su najgora banda ubica koja jaše sa ove strane reke Misuri. Oni su ucenjeni u svim državama od Teksasa do Kanadske granice. Što je još gore, svuda kuda prođu, oni za sobom ostavljaju niz mrtvih... čuvare, putnike, žene, decu... oni ubijaju svakoga ko im se nađe na putu.

Hamikat ga je pogledao bezizraznim očima. — Džeretovi operišu u ovim krajevima već duže vremena. Mort je moj stari odtak. Poznajemo se još od vremena kada smo bili deca dole na Misisipiju. Oni će nam pomoći... naravno, uz određenu cenu.

Lobo je naduvao obraze i zavrteo glavom. — Ne Džeretove, Hamikate, ne računaj na mene. Meni se ti koljači nikako ne dopadaju. Sem toga, oni će uzeti veliki deo zarade.

Hamikat se glasno nasmejao. — E sad si počeo da razmišljaš kao ja, Lobo. Morg i Gret će možda uzeti pedeset procenata... ali to će biti deo za celu bandu. Oni će to podeliti kako je njima volja. To znači da za tebe i mene ostane pedeset procenata. Pedeset hiljada za nas dvojicu. Svakome po dvadeset pet hiljada. To je ono što ja nazivam dobrim ulovom. Ta suma može čoveku biti dovoljna za ceo život. Možda bismo mogli pokušati bez Džeretovih, za svih sto hiljada, ali ne verujem da bismo imali mnogo šanse da uspemo. Dakle, ili Džeretovi — zaćutao je i dodao nešto ozbiljnije — ili možeš da odustaneš. Ali, koliko znam, ti si švorc.

Lobo je smrknutim pogledom odmerio Hamikata. Dvadeset pet hiljada dolara bila je velika svota novaca. Sa tim novcem mogao bi da se sredi. Mogao je da kupi ranč sa dobrim stadom goveda, mogao je ući u posao sa stokom i odmah napraviti dobar profit.

Ponuda je bila zaista veliko iskušenje...

— Ne možeš biti sasvim siguran da će Vels Fargo poslati punih sto hiljada dolara — rekao je konačno i Hamikat se osmehnuo krajičkom usana.

— Ne, to je tačno, ne mogu da budem siguran — rekao je i dodao. — Možda će poslati više.

Lobo se trgao. — Više?

— Da. Vidiš, ta pošiljka dolazi iz zlatnog rudnika u planinama Roki, a čuo sam da taj rudnik ima ogromnu mesečnu produkciju, pa se otuda može desiti da pošiljka vredi i više od stotinu hiljadarki.

— Pa... onda mislim da možeš računati na mene — rekao je Lobo i slegnuo ramenima.

— Odlično. Džeretovi će biti ovde za nekoliko dana.

— Već si ih pozvao? To mi nisi rekao.

Hamikat je lagano ustao. — Da li je nekada rečeno kako moram za sve da te konsultujem, Lobo? Mislim, kad sve zbrojiš, da li je ikada bilo reči o tome da za svaku stvar moram tražiti dozvolu od tebe?

Pogledi su im se ukrstili i Lobo je lagano spustio oči do svoje čaše sa viskijem, a onda sručio u grlo ostatak mrke tečnosti. Zatim se okrenuo i gnevno tresnuo čašu o kamen kamin pre nego što je čvrstim korakom izašao iz kolibe.

Hamikat se zlokobno osmehnuo i seo za sto da bi sebi nasuo u čašu još jedno piće.

•

Dok Holidej se povukao dublje u senku zgrade i priljubio se uz zid osluškujući korake koji su se približavali.

Ulica je zaudarala na đubre i polutrulu lešinu divljeg psa. Komarci su zujali oko njegovog lica, ali on nije obraćao pažnju na njih. Onda je očekivani čovek naišao i Holidej ga je pustio da prođe pored njega i da jasno razazna njegovu siluetu, koja se isticala prema svetlosti na kraju uličice.

Bio je to zaista čovek koga je očekivao.

Holidej je koraknuo napred i njegov „kolt" je nečujno kliznuo iz futrole. Prolaznik je učinio pokret kao da će se okrenuti, ali se Holidejev „kolt" spustio i udarivši ga po slepoočnici, rasekao kožu kao na zreloj dinji. Prolaznik je zastenjao, posrnuo i srušio se licem u prašinu.

Holidej mu je prišao, podvukao prste ispod okovratnika njegove košulje i odvukao ga dublje u uličicu. Bacio ga je iza ugla zgrade na gomilu polutrulih kartonskih kutija. U blizini se nalazilo bure sa kišni-

com i Holidej je uzeo njegov šešir, zahvatio kišnicu iz bureta i pljusnuo vodu onesvešćenom čoveku u lice.

Onesvešćeni je zastenjao, isplju-nuo vodu iz usta, zanjihao glavom levo i desno, ali se ipak nije osve-stio. Holidej mu je još jednom plju-snuo vodu na glavu, a zatim poče-o da ga hladi prljavim šeširom.

— Probudi se, Skite — rekao je kroz stisnute zube i onesvešćeni je otvorio oči.

— Kučkin sine — prosiktao je i pokušao da sedne. Zatim je uzmakao glavom, jer se našao pred crnim ot-vorom cevi teškog „kolta'. Š... šta...? Sto mu muka, ko ste vi?

— Nije važno. Neko je prebacio skretnicu i skrenuo onaj voz koji je Hamikat sa svojim ortakom napao pre nedelju dana. To je bilo na tvo-joj deonici, Skite. I na tvojoj pruzi.

Ovaj je samo slegnuo ramenima.

Holidej je prineo „kolt" i prislo-nio cev na njegov obraz.

— Ne... nemoj!

— Dakle?

Prolaznik je progutao vazduh. — Do... dobro. Hamikat mi je dao pedeset dolara da... da prebacim skretnicu i skrenem voz na pogreš-nu prugu.

— Jesi li ostao u blizini?

Skit je pogledao u stranu. — Pa, trebalo je da izvetrim. Ali, ja sam raču... — da će oni možda ostaviti neki deo plena i dok su putnici po-magali da se pruga očisti, ja sam se ušunjao u voz i uzeo za sebe nešto što oni nisu našli.

— Hoćeš da kažeš kako si pljač-kao mrtvace — rekao je Holidej sa gadenjem. Zamahnuo je rukom i tresnuo zlikovca pesnicom u lice, a ovaj je, skliznuvši pored zida, pao na sanduke. — Huljo. Ali, to mi sa-da nije mnogo važno. Hteo bih da znam nešto više o tom Hamikatovom ortaku. Kako se zove?

Skit je ponovo progutao pljuvač-ku. — Lobo Lejn.

— Kuda su otišli?

— Ne znam sigurno. Hoću da ka-žem, ne znam tačno gde su name-ravali da odu, ali otišli su negde u planine Betlmen.

Holidej je dosta dobro poznavao tu skupinu planina na severu, ispre-secanu gomilom kanjona i planin-skih grebena koje ljudi do tada još nisu bili istražili. Bilo je to poznato skrovište razbojničkih bandi i nije ga iznenadilo što je Hamikat baš taj predeo izabrao za utočište.

— Treba da znam nešto više od toga.

— Ja ne znam ništa. Aaaaah! — Skit se trgao jer ga je nišan pištolja zasekao po obrazu. — Če... čekaj. Čekaj kad kažem! Pomenuo je ne-ku... kolibu. Neku napuštenu ru-darsku kolibu. Mislim da se to mesto zove Benbou Galč. To je sve što znam, kunem ti se.

Holidej je hladno gledao nitkova u krvavo lice, a onda stisnuo usne i sa gadenjem još jednom udario Ski-ta revolverom. Onda je ustao, od-gurnuo lupeža nogom i prešavši pre-ko njega, vratio revolver u futrolu.

Posle svakog dodira sa ljudima kao što je Skit, imao je osećaj da mora oprati ruke.

Odjednom, začuo je prodoran re-zak šum, kao cepanje platna. Holi-dej se okrenuo i kleknuo na koleno kada je skriveni pištolj iza njega prasnuo i tane zviždeći proletelo pored njegovog lica. „Kolt" je pla-nuo u njegovoj ruci i Skitovo telo je odbačeno unazad na sanduke... lo-meći pod sobom polutrule drvene daščice.

Holidej se okrenuo i izašao iz ulice. Niko neće doći da istraži raz-log ovoj pucnjavi. U ovom gradu sigurno neće. Ali, u blizini je bio još jedan grad koji je Dok Holidej želeo da poseti i on je pojahao svog mrkova i odjahao u noć.

Do tog drugog grada stigao je oko podne sledećeg dana i odmah je

u salunu ispio jedno hladno pivo, a zatim je obilno ručao u susednom restoranu. Onda je šetajući otišao do zemljišnog ureda, koji se nalazio odmah pored gradske većnice. Iza tezge sedeo je službenik koji je Holideja ljubazno pozdravio.

— Dobar dan, šta mogu da učinim za vas?

— Imate li stare prijave nalazišta... recimo za pet godina unazad? — zapitao je Dok.

Činovnik je izgledao malo iznenađen. — Da, mislim da imamo — pokretom ruke pokazao je na police ispunjene prašnjavim papirima i registrima.

— Treba da znate kako ovaj registarski ured ništa ne spaljuje. Kada svi rafovi i police budu ispunjeni, onda se naš departman seli u veću zgradu, gde ima više mesta, to je sve.

Holidej se mlako osmehnuo. — To mi baš odgovara. Tražim jedan rudnik koji je registrovan na mestu zvanom Benbou Galč. Mislim da ga je prijavio čovek po imenu Benbou.

— Benbou? Ah da, sećam se te stare olupine. Tragao je za zlatom skoro petnaest godina pre nego što je naišao na bogatu žicu. Da, naišao je na bogatu žicu u Betlmenu. Obogatio se i jednoga dana jednostavno otišao zatvorivši rudnik, otišao je da živi na Istoku kao pravi milioner. Ali, taj rudnik više ne vredi. Benbou je dobro znao svoj posao i izvukao je iz njega i poslednje zrnce zlata.

— Mene interesuje samo lokacija. Nisam kopač zlata.

— Policajac? — zapitao je činovnik diskretno.

— Možda. Zašto?

— Pa čuo sam da tu Benbouovu kolibu povremeno koriste neki nevaljalci.

— E pa baš to me interesuje. Položaj te kolibe. Možete li mi reći?

— Zavisi od toga koliko brzo vam je to potrebno.

— Rok je bio juče!

Činovnik se kiselo osmehnuo. — Vidim. Pa ako danas posle podne nemate mnogo posla, mogli bismo da okušamo sreću. Treba prevrnuti mnogo papira. To je sve povezano bez obzira na datume. Može se desiti da u jednoj knjizi budu prijave u razmaku od deset godina.

Holidej je uzdahnuo. — Do đavola! Šta mogu, moram ipak da pokušam.

— Čudno. Niko se godinama ne interesuje za taj rudnik, a onda dva puta u toku nedelje dođu ljudi da se raspituju.

— Dva puta u toku nedelje? Zar je još neko dolazio?

Činovnik je slegnuo ramenima. — Pre dva-tri dana bio je ovde neki Skit i raspitivao se za Benbou kanjon. Ali, ja nisam hteo da mu pomognem.

— Za mene je važno da pomognete meni — rekao je Holidej. — No, gde da počnemo, recite?

— Pre nego što počnemo — rekao je činovnik značajno — hoće li za to biti neke nagrade, bilo kakve?

— Možda... hiljadu ili možda čak i dve hiljade. Zavisi.

Pre nego što je Holidej završio rečenicu, činovnik je već skidao sa police kanapom vezane svežnjeve papira i bacao ih na tezgu ispred sebe, dižući pritom oblake prašine...

Radili su do zalaska sunca, a onda je Holidej častio činovnika večerom i pićem i nagovorio ga da se vrate nazad u zemljišni ured i nastave rad još nekoliko časova.

Nešto pre ponoći činovnik je našao prijavu nalazišta i na Holidejevo dalje navaljivanje preneo je lokaciju na poslednju katastarsku mapu i označio je slovom iks, da bi Holideju pokazao mesto klanca Benbou.

— Stari Benbou je uvek govorio da se njegova koliba nalazi na malom uzvišenju, odakle može videti svakoga ko mu se približava — re-

kao je umorni činovnik uzdržavajući se da ne zevne. — To znači da bi njegova koliba trebala da bude negde ovde. Ali, ne znam kako ćete naći put do tamo. To je uspelo samo malom broju ljudi.

Holidej je pažljivo osmotrio mapu. — Ja ću ga naći — rekao je. — Nemam mnogo izbora. Prema tome, moram ga naći.

— I kada ga nadete?

— Saznaću da li ćete dobiti nagradu ili ne — rekao je Holidej bezizraznog lica.

— Da znate da vam ne zavidim, mister! Čuo sam da se u tom kraju u poslednje vreme vrzmaju braća Džeret. Sa celom bandom.

Holidej je odsečno digao pogled sa mape. — Hvala. Mogu reći da mi je današnji dan bio vrlo uspešan.

IX

Morg i Gret Džeret bili su veoma slični, kako izgledom i načinom govora, tako i načinom razmišljanja. Po svemu tome komotno su mogli biti i blizanci da nije bilo očigledno kako je Morg nekoliko godina stariji.

Obojica su bili mršavi i koščati, i nosili su po dva revolvera u nisko pripasanim futrolama. Čak su se i oblačili na sličan način i jahali konje iste boje.

No ono što je Lobo Lejna u vezi sa njima najviše uznemiravalo, bio je njihov pristup smrti. Naravno, nečijoj tuđoj smrti. Pored toga, Lobo je imao utisak da ni jedan od dvojica braće nije mario ni za sopstvenu smrt; što će reći da opasnost da izgube život nije bila prepreka koja bi ih mogla zaustaviti u pokušaju da se domognu onoga što žele.

Dojahali su u klanac Benbou zajedno, ali bez ostatka svoje bande... „čopora vukova", kako su voleli da ih nazivaju. Govorili su malo, jedva da su primili k znanju kada im je Hamikat predstavio Loba i odmah su želeli da znaju sve pojedinosti plana.

— Čujte, nismo se našli zato da smesta predemo na posao — rekao je Hamikat braći Džeret. — Sastali smo se zato da vam saopštim kako imamo u izgledu sumu od sto hiljada. Koliko od toga biste vi tražili?

— Šta želite da učinimo? — zapitao je Morg.

— Da nam pomognete da zaustavimo voz, da razvalimo poštanski vagon i dinamitom razbijemo vrata kase. Sa naše strane učestvujemo samo Lobo i ja, ali mi znamo pojedinosti, a ja ću jedini znati i koliko će stražara biti u vagonu...

— To bi trebalo da znaš već sad — presekao ga je Gret.

Hamikat se uhvatio prstima za vrh uha. — Pa, trebalo bi. Bar što se tiče vagona. Ali, broj čuvara može biti izmenjen u poslednjem trenutku. Mislim da ću ipak znati sve detalje, ali može se desiti da i ne saznam.

— Fifti-fifti — rekao je na to Morg i u njegovom glasu osetilo se kako nema nameru da se cenjka. Bila je to kratka odlučna ponuda. Ako su Hamikat i Lobo želeli pomoć, to je onda bila cena koju su morali da plate.

Hamikat je primetio da je to suviše mnogo, ali Džeretovi nisu pokazali nameru da popuste i Hamikat je odlučio da dalje ne gubi vreme oko pogađanja. — O kej, to smo se dogovorili.

— A o kojem se vozu radi? — zapitao je Morg.

— Voz iz Jelou Hilsa za Solt Lejk Siti.

Braća Džeret su samo izmenjali poglede.

— Za taj voz niko unapred ne zna red vožnje — rekao je Gret.

Hamikat se osmehnuo. — Ja znam. Red vožnje je odreden po posebnoj tajnoj formuli koju ja znam. Računao sam da ako bismo mogli da izvedemo ono što smo Lobo i ja izveli sa onim putničkim vozom...

— Nikako. Vi ste to pokušali i sada bezbednost Vels Fargo kompanije zna da je to bio samo probni napad. Činjenica je da sada svi vozovi koji voze vagon Vels Fargo kompanije moraju pred svakom skretnicom da se zaustave i da neko iz bezbednosti side i proveri da li su skretnice pravilno postavljene. Takva mogućnost ne dolazi u obzir.

— Do vraga — izustio je Lobo. — Mi smo na to računali.

— Greška. To je uspevalo, ali sada im je skrenuta pažnja i oni paze.

— Pa šta onda da uradimo? — zapitao je Lobo.

— Ostaje samo jedna stvar... podmetnuti eksplozív — rekao je Gret nehajno.

Lobo je osetio da mu je iz lica nestalo poslednje kapi krvi. Zurio je u bandite, prelazeći pogledom od jednog brata do drugog. — U tom vozu biće i putničkih vagona, pored specijalnog vagona Vels Fargo — primetio je.

— Pa šta? — zapitao je Morg i glas mu je zvučao iznenadeno.

— Ali... putnici, čoveče. Žene i deca. Ako upotrebimo dinamit, taj voz biće klanica.

Gret je slegnuo ramenima kao da ne shvata problem. Morg je upitno pogledao Hamikata.

— On je suviše mek — konstatovao je mirno.

Hamikat se osmehnuo. — Lobo je u redu. Treba mu samo malo vremena da se navikne na naš način razmišljanja. On je đavolski dobar na revolveru — okrenuo se ka svom ortaku. — Jesi li zaboravio na plen, amigo?

— Nisam. Ali dinamit...

Gret je prišao vratima kolibe i širom ih otvorio.

— Niko te ne zadržava, mister.

Lobo je pocrveneo, stisnuo usne i seo za sto, gledajući smrknuto vatru u kaminu. Gret je klimnuo glavom i pošao rukom da zatvori vrata, ali je odjednom zastao, sikćući izustio kletvu i levom rukom mašio se revolvera. Morg mu je priskočio, i za tren oka revolveri su se našli u njegovim rukama.

— Šta nije u redu?

— Neki konjanik je upravo zašao iza one velike stene u blizini ulaza u kanjon.

Hamikat i Lobo priskočili su prozorima. Obojica su u ruci imali revolvere.

— Samo jedan čovek? — zapitao je Morg resko.

— Samo jednog sam video.

— Neko vas je pratio — rekao je Lobo.

— Vraga, to nije moguće, — progunđao je Morg. — Ma ko da je taj, sigurno da nas nije pratio. To vam garantujem. Jesu li ono tamo zadnja vrata?

— Jesu — potvrdio je Hamikat donekle iznenaden. — Ali ako je u pitanju samo jedan čovek, a nas smo ovde četvorica...

— Može biti da je taj sam, ali možda se na puškomet daljine nalazi potera. Pošto je u pitanju ovako velika suma novca, mislim kako bi bilo najbolje da isparimo i ostavimo ga ovde da vrti palčeve. Sem toga, treba da nabavimo dinamit, a mesto gde mislim da ga možemo naći nalazi se dosta daleko odavde. Prema tome, pocistimo se odavde na zadnja vrata, Hamikate. Ako se taj čova pojavi, mi ćemo ga prikucati, ali ako je moguće, više bih voleo da u tišini nestanemo. Jesmo li se složili?

Pogledao je značajno Loba, koji je klimnuo glavom i nehotice bacio po-

gled u pravcu, gde se medu stenama možda nalazio misteriozni konjanik.

Imao je nejasan predosećaj da ako je neko uspeo da ih nade u ovom zabačenom delu planine, to može biti samo Dok Holidej...

— Ideš li s nama? — zapitao je Hamikat razdraženo. Lobo je klimnuo glavom, okrenuo se od prozora i pošao za banditima iz kolibe koja se mogla pretvoriti u mišolovku.

Holidej je pomislio da ga je razbojnik koji se pojavio na vratima kolibe možda primetio. To je nagoveštavao način kako je taj čovek skočio unazad i zatvorio vrata pred sobom, mada je Holidej uspeo da brzo zamakne iza stene koja ga je sakrila. Kada je malo kasnije pogledao, zapazio je na prozorima neko kretanje koje je potvrdivalo da su iz kolibe motrili u njihovom pravcu.

Ali i pored toga, iz kolibe nije preduzeta nikakva akcija i Holidej se pitao šta razbojnici nameravaju.

Ostavio je svog konja malo niže, sa uzdama vezanim za jedan žbun, i popeo se na stene, a onda istog trenutka opsovao.

Miševi su umakli iz mišolovke na zadnji izlaz; četvorica konjanika pojavila su se iza zadnjeg dela kolibe.

Prineo je pušku ramenu i istog trenutka prepoznao Hamikata i Loba. I druga dvojica bila su mu nejasno poznata, ali nije se zadržavao mislima o njima, već je brzo pripucao i izustio kletvu kada je primetio da kuršumi podbacuju. Digao je cev puške nešto više i ispalio još dva hica. Zapazio je da je Hamikatov vranac poskočio u jednu stranu i pomislio da je kuršum sigurno oprljio životinju po sapima.

Nanišanio je još jedanput, ali je četvorka u tom trenutku nestala u kanjonu, a malo zatim ugledao je njihove siluete kako zamiču izmedu drveća u šumi. Holidej je brzo strčao niz stene i skočivši na leda svog konja, poterao ga niz klanac ka izlazu. Pritiskom kolena upravljao je konja dok je u trku punio magacin puške. Izašavši na kraj kanjona, usporio je i skrenuo u stranu.

Dobro je učinio što je tako postupio jer ga je jedan bandit vrebao u zasedi i opalio čim ga je ugledao.

Holidej je na izlazu iz klanca suviše naglo skrenuo svog konja, tako da je na mekanom pesku životinja izgubila oslonac. Okliznuvši se, pala je na tlo, ali je Holidej uspeo da skoči iz sedla, da se dočeka pri padu na zemlju i da potrči. Nekoliko metara dalje pružio se po tlu i pripucao ispaljujući metak za metkom u šumu. No, busijaš je već bio pojahao i nestao sa vidika.

Holidej je dograbio vodice svog uplašenog konja, potapšao ga nekoliko puta po vratu da ga smiri, popeo se u sedlo i oprezno nastavio gonjenje. Šuma je bila toliko gusta da je morao znatno da uspori kako ne bi naleteo na grane i drveće koje mu se isprečilo na putu. U jednom momentu pomislio je da je čuo lomljenje grana pred sobom i da to banditi beže pred njim, ali niko više nije pripucao i on je nastavio njihovim tragom.

Svakog trenutka očekivao je da naleti na zasedu... ali to se nije desilo.

Holidej se pitao zašto se na ovako povoljnom terenu banditi nisu zaustavili i sredili ga. Bio je on sam protiv njih četvorice. Oni su dobro poznavali teren, a on nije. Pa ipak, oni su nastavili da beže i oko podne morao je sebi da prizna kako su mu pobegli. Nije znao gde se tog trenutka nalazi i kuda su oni otišli.

Po svemu sudeći, izgleda da su bili krajnje uvereni da će zavarati trag i pobeći, tako da se nisu čak ni potrudili da mu postave zasedu. A ipak, bila je izvanredna prilika da ga se otresu jednom za svagda. Jedi-

ni zaključak koji je iz takvog njihovog postupka mogao proizaći, bio je da su na umu imali nešto mnogo važnije od potrebe da ga likvidiraju.

Možda je Heri Lajm bio u pravu, jer se Dok odjednom setio ko su ona druga dva konjanika. Bila su to braća Džeret. Izgleda da su Hamikat i Lobo ipak udružili snage sa tom krvavom bandom zločinaca.

Pri toj pomisli Holidej je stisnuo vilice. Izgleda da je Lobo padao sve niže, i to vrlo brzo. Već i sama činjenica što je krenuo putem zločina bila je već dovoljno zlo, ali udružiti se sa dželatima kao što su bila braća Džeret...

I to ga je još više učvrstilo u uverenju da banditi na umu imaju nešto vrlo važno i vrlo unosno, inače bi sigurno izdvojili malo vremena da se sa njim obračunaju.

Pa dobro, bilo ovako ili onako, Holideju je bilo svejedno. Nameravao je da ih prati i sazna šta to nameravaju. Ako je to značilo da će se sukobiti sa Džeretovim čoporom vukova, onda neka bude i to.

*

Duboko u planinskom masivu Betlmen, na mestu prelaza preko jedne rečice, nalazila se usputna krčma. Bila je poznata samo kao Bergova krčma.

Ali, to će doći na red kasnije...

Kada su braća Džeret izvela Hamikata i Loba iz spleta klanaca u Betlmenu i dovela ih do jednog dela bezimene rečice, naišli su na tu krčmu, u stvari dosta rabatnu zgradu sa nekoliko stubova ispred ulaza, koji su pridržavali jedan kraj pijano nakrivljene nadstrešnice.

Sa dosta ponosa Morg Džeret je pokazao na nadstrešnicu.

— To su napravili moji ljudi. Tu smo se zaista lepo sklonili posle jednog napada na krdo stoke koje su neki momci gonili i Veliki Džoe Kembel kladio se sa Tenesi Karmom da jednim jedinim pokušajem može iščupati stub nadstrešnice. Kladili su se i Džoe je to uspeo, ali je jedna greda pala i razbila Karmu glavu. Trebalo je tri dana da Karm umre opružen na praznom stolu u krčmi dok smo mi pijuckali i zabavljali se — počešao se prstom po glavi ispod crnog šešira sa obodom i žmireći pogledao brata. — Jesmo li ikada platili Bergu što je sahrano Karma, Grete?

— Vrag me odneo ako znam, ali mislim da je on svoju uslugu naplatio na mnogo drugih načina. Berg je čovek koji nikada ništa ne traži. Verovatno je dodao nešto malo ovde, nešto malo tamo, i tako sve naplatio. Nije on od ljudi kojima se ostaje dužan to budi siguran.

— Pa, dobro, šta mi uopšte ovde radimo? — zapitao Lobo. — Koliko mi se čini, namera nam je bila da pribavimo nešto dinamita i da se damo na planiranje.

— Morg i Gret znaju šta rade, Lobo — rekao je Hamikat sa prizvukom poštovanja u glasu. — Mi za sada idemo sa njima; ovo je njihova teritorija i oni vode stvar.

Lobo nije rekao ništa... a Gret Džeret dugo je zadržao na njemu pogled smrknutih očiju dok su nastavili da jašu ka krčmi.

Krčmar Berg i njegova žena izgledali su sasvim drukčije nego što je Lobo očekivao. Žena je bila mnogo mlada od Berga, po Lobovom računu bar dvadeset godina. Bila je tek prevalila tridesetu godinu i njeni odsečni, energični pokreti odudarali su od usporenog držanja njenog muža.

Berg je bio čovek koji se usporeno kreće i usporeno misli.

Izgledalo je da su oboje iskreno zadovoljni što vide braću Džeret i krčmareva žena ih je obojicu poljubila u obraz. Ali, bilo je očigledno da je iskreno odana svom mužu. Svaki

put kad bi joj se ukazala prilika, ona mu se osmehivala ili bi mu prilazila da mu se obisne o ruku.

Čim su sjahali, ona ih je uvela u veliku trpezariju sa dugačkim stolom od hrastovine i ostavila ih tu da je pričekaju služeći se pićem dok je ona pripremila obilan ručak koji se sastojao od ukusno spremljenog pečenja i dodatka sa mnogo povrća, a posle toga poslužila ih je palačinkama sa debelim premazom krema koji je po ukusu naličio na buter. Kafa je bila mirišljava i malo gorčeg ukusa, što je odgovaralo onima koji puše oštriji duvan.

— Zaista odličan ručak, misis Berg — pohvalio ju je Lobo popuštajući opasač za jednu rupicu. — Najbolji ručak koji sam posle mnogo vremena pojeo.

Domaćica je pocrvenela od zadovoljstva i kratko se poklonila glavom Lobu. — Pa, trudimo se da zadovoljimo naše goste — odgovorila je svojim prijatnim altom.

Zatim je prišla stolu, pokupila zdele i posuđe i vratila se u kuhinju, dok su muškarci ostali za stolom pušeći. Berg je u ruci držao mali notes i olovku. U jednom trenutku on je preko stola pogledao Morga.

— Jeste li hteli samo da ručate, Morg, ili ste možda nameravali da malo ostanete? — zapitao je.

— Možda ćemo ostati i preko noći, videćemo.

Berg je klimnuo glavom. — O kej. Napraviću ukupan račun, pa mi možete platiti sve odjednom. Ima li još nešto što bih mogao da učinim za vas, momci? Mogao bih da pošaljem jednog dečkića Indijanca da ode malo niže niz reku i dovede nekoliko devojaka, ako biste hteli...?

— Možda kasnije — rekao je Gret Džeret. — Hteli smo nešto da porazgovaramo, Berg.

Berg se osmehnuo otkrivši niz žutih krezavih zuba. — Biznis je moje zanimanje — zacerekao se zadovoljno. — Vi samo recite, a ja ću vam nabaviti sve što želite... ako mogu.

— Treba nam dinamit. Tri kutije — rekao je Morg kratko i istog trenutka osmeh je nestao sa Bergovog lica.

— A, to je već malo teže, Morg. Pre izvesnog vremena desila se provala u obližnjem rudniku i otuda je ukradena prilična količina dinamita. To je imalo gadne posledice za sve nas, sručilo nam se na glavu kao zimska lavina. Ako se makar jedan štap dinamita pojavi u okolini, mnogi ljudi će imati grdne neprilike. Federalni šerifi već sumnjaju da sam ja u to umešan.

— Federalci? — ponovio je Hamikat kao eho. — Otkud to da su se oni umešali?

— Rudnik isporučuje zlato za državnu kovnicu — odgovorio je Berg. — Neka budala je nameravala da dinamitom provali trezor u kojem se zlato čuva. Dočepao se dinamita, ali nije mogao da priđe trezoru i da ga upotrebi.

— Baš dobro. Mi ćemo ga preuzeti od tebe — rekao je Morg.

Berg je odmahnuo glavom. — Nemam s tim veze, Morg. Ovoga puta zaista nemam veze.

Morg i Gret su izmenjali poglede i Gret je ustao i proteglio se sa cigaretom koja mu je visila iz ugla usta.

— Mislim da bi trebalo videti da li tvojoj ženi ne treba pomoć u pranju sudova Berg — rekao je vrlo ljubazno i lagano se uputio ka kuhinji.

Berg se u nedoumici namrštio i učinio pokret kao da će ustati, ali je ponovo seo kada je Morg pružio ruku preko stola i uhvatio ga za ruku.

Džeret se zlokobno osmehivao.

— Hajde, Berg, tvoji su prsti umešani u sve što se u ovom k-

događa. Svi ti veruju i ostavljaju ti plen... uključujući i ukradeni eksploziv. Jer, tebi se može verovati — pojačao je stisak ruke i Berg je pobledeo. Zao osmeh još uvek je lebdeo na Džeretovim usnama. — Ti znaš da se i nama može verovati. Prema tome, šta kažeš za dinamit?

— Ovaj put ne mogu vam pomoći Morg. Časna reč.

Morg je izgledao razočaran... a onda se glasno nakašljao, usiljeno, kao da je to bio neki signal.

Iz kuhinje je odjednom odjeknuo prodoran vrisak misis Berg. Berg je skočio na noge, ali je stao kao skamenjen kad mu je Morg prislonio cev „kolta" na trbuh.

Džeret se osmehnuo. — A sada još jednom: dinamit...?

Lobo je stisnuo ivicu stola i ustavši sa stolice, u iščekivanju pogledao vrata kuhinje, a zatim Džereta i Berga. Hamikat je sedeo miran, bezizraznog lica, ali ruke je držao tako da su se mogle videti. Očigledno nije hteo da rizikuje ništa kada su Džeretovi u akciji.

Berg se sav stresao. Misis Berg je ponovo vrisnula i jecajući izgovorila ime svog muža. Ovaj je opsovao i ne obaziruć se na uperen „kolt", pošao prema kuhinji. Bandit je isturio nogu i Berg se sapleo i pao na pod, a ovaj ga je u letu udario revolverom po glavi. Odjek metala po lobanji kao da ga je trgao, jer se Džeret digao sa stolice, zgrabio ošamućenog Berga za košulju i postavio ga u sedeći položaj kako bi nastavio da ga šamara.

Berg je zastenjao i ponovo pao na pod. Džeret ga je grubo udario čizmom u rebra.

— Dinamit, Berg — naredio je Morg teško dišući i vrcajući očima varnice paklenog zadovoljstva.

Lobo je zabrinuto pogledao Hamikata u trenutku kada se na vratima pojavio Gret sa ženom ispred sebe. Njena haljina visila je u ritama, a na nekoliko mesta koža joj je bila oprljena užarenom cigaretom.

Lobo je spustio ruku na dršku revolvera, ali je Hamikat žurno odmahnuo glavom i šapnuo.

— Ne budi lud.

Lobo je stao kao skamenjen, a Gret je gurnuo uplakanu ženu pored nogu njenog muža.

Hajde, Berg, mi smo već dugo prijatelji. Nema smisla da nešto skrivaš pred nama. Olakšaj nam posao.

Berg je još uvek bio ošamućen, ali je lagano odmahnuo glavom. Onda se Lobo užasnuto trgao jer je Morgov revorver planuo i Bergovo levo uho ostalo je da visi u komadima lijući mlaz krvi na lice i vrat. Berg je kriknuo, pritisnuo rukom otkinuto uho, a njegova žena bacila se preko njega. Na izgled nezainteresovano, Gret je pružio ruku i digao je na noge. Nozdrve su mu se širile u ritmu disanja, a zabelelim očima požudno je proždirao ženu.

— Pusti me da je obradim, Morg — rekao je hrapavim promuklim glasom.

Morg je slegnuo ramenima. — Ti obraduj nju, a ju ću Berga. Jedno od njih dvoje reći će nam gde se nalazi taj dinamit.

— Možda ga ipak nemaju. Jeste li pomislili na to? — primetio je Lobo.

Braća Džeret su ga pogledala bledim očima.

— Ne mešaj se u ovo, Lobo — rekao je Gret.

— Izgubi se odavne za neko vreme — izdrao se Morg. — Prepusti ovo nama.

Lobo je zaustio da se usprotivi, ali se predomislio, klimnuo glavom i pogledavši još jednom Berga i Hamikata, pošao ka vratima. Kada ih je zatvorio za sobom, čuo je vrisak žene, koji je ovoga puta dugo trajao. Činilo mu se da se taj vrisak nikada neće završiti. Berg je nešto povi-

kao, ali je njegov povik prekinut još jednim pucnjem.

Lobo je zaključio da mu je dosta braće Džeret. Pojahao je konja i krenuo prema reci. Do davola sa velikim novcem, do davola sa Hamikatom, koji se udružio sa huljama kao što su braća Džeret. Neka oni samo podele zlato iz voza, on nije želeo deo toga. Nije mu se dopadalo ubijanje. To nije bio njegov način...

Tek što je stigao do reke, začuo je još dva pucnja iz krčme, ali se nije osvrnuo. Naterao je svog konja u plićak i bio je na trećini rečnog toka kada je začuo da ga Hamikat doziva.

— Hej, gde si to pošao, do davola?

Ne zaustavljajući konja, Lobo se okrenuo u sedlu i kratko mahnuo rukom. — Ne računaj na mene. Adios.

— Adios, do davola.

Hamikat je potegao revolver i pripucao. Kuršumi su zviznuli pored Lobovog lica i on se sagnuo, opsovao i podbo konja mamuzama. Životinja je poskočila, ali je kliznula niz obalu u dublju vodu. Rečna matica ih je zahvatila i mada je životinja pokušala da se dočepa čvrstog tla, to joj nije uspelo.

Lobo je ispalio dva hica na Hamikata, koji je potrčao duž verande krčme da bi došao u bolju poziciju za pucanje. U tome su Džeretovi istrčali napolje.

— Nećeš pobeći od Džeretovih, kučkin sine — povikao je Morg i prineo pušku ramenu. Puška je grmnula i Lobo je osetio vruć bolan ubod u rebrima. Drugi hitac pogodio je životinju i ona se prevrnula... Instinktivno vrativši revolver u futrolu pre nego što je pao u vodu, Lobo se iščupao iz sedla i zaronio. Matica ga je ponela i njegova krv obojila je vodu. Svuda oko njega prskali su mali gejziri vode od kuršuma.

Jedna okolnost išla mu je u prilog: spuštao se mrak i u tami su se jasno videli plamenovi ispaljenih hitaca. Džeretovi su nešto vikali i Hamikat je potrčao nazad ka krčmi i svezanim konjima. Lobo je ponovo zaronio jer su kuršumi zasuli vodu oko njega. Džeretovi su nestrpljivo čekali da ponovo izroni, a Gret je trčao duž obale naprežući se da u tami bolje vidi.

— Jesi li ga pogodio? — doviknuo je Morg razdraženo.

— Ne nije se pojavio ovde.

— Nije riba. Moraće da izroni.

— Možda smo ga pogodili.

Morg je nešto promumlao i okrenuo se Hamikatu, koji je dojahao vodeći konje ostalih.

— O kej, idi nadi nekoliko štapova, Hamikate. Neka budu dugački šest-sedam stopa. Hoću da pretražimo obe obale i dno rečice, kao i svo žbunje i ševar pored reke. Moramo da nađemo Lobovo telo pre izlaska sunca. Požuri.

Kada se Hamikat okrenuo da posluša Morga, ovaj se obratio svom bratu. — Nećemo poći pre nego što izvučemo tog kučkinog sina i izrešetamo ga. Ako se odavde izvuče živ, možemo izgubiti glave.

Gret je promumlao u znak odobravanja. — U svakom slučaju, Berg nam je rekao gde je dinamit.

— Da, to je već nešto. Je li žena živa?

Gret je slegnuo ramenima i počešao se po nosu. — Ne znam. Ako jeste, biće ubrzo mrtva.

Morg je klimnuo glavom. — Požuri, Hamikate — zaurlao je nestrpljivo.

X

Dok Holidej nije hteo da odustane.

Bio je gladan, umoran i celo telo ga je bolelo od napornog jahanja, ali nameravao je da po svaku cenu

nade trag bandita. Zahvaljujući svom dugom boravku kod Apača, bio je odličan tragač i znao je da će pre ili posle u svom naporu uspeti. Jedino što ga je brinulo bilo je vreme.

Ako su banditi planirali nešto krupno, onda će možda želeti da to izvedu brzo, pa će mu umaći čak i ako bude uspeo da nađe njihov trag.

U rano jutro, čak pre zore, pojeo je hladan doručak i dopustio svom konju da se najede trave i napije vode. Napunio je do vrha svoju cuturicu i poveo životinju rečnom obalom, sve vreme očekujući da ugleda trag i pogledajući povremeno na drugu rečnu obalu kako bi našao neku tačku koja bi mu mogla otkriti ili slomljenu grančicu, ili nesimetrično razgaženo lišće, ili udubljenje u blatu koje je možda ostavila konjska noga pri izlasku iz vode...

Dva puta je prešao reku da bi pregledao tragove koje je ugledao, ali oba puta bila je to lažna uzbuna.

A onda je ugledao nešto blatnjavo, što je plivalo sredinom rečice. Već je hteo da prođe, ali mu je instinkt rekao da natera svog konja u vodu i on je u predmetu izvađenom iz vode prepoznao Lobov izrešetan šešir.

Holidej je poterao svog konja brže kroz plićak i kada je obišao prvu rečnu krivinu, našao je Lobovog mrtvog konja zaglavljenog ispod jednog drveta koje je skoro celom dužinom preprečilo reku. Konj je bio pogođen sa tri metka i Holidej je nabrao obrve. Sve je izgledalo kao da je Lobo došao u sukob sa Džeretima ili Hamikatom... ili možda sa svom tvojicom...

— Holideje! Za ime božije, pomozi mi!

Holidej se tako brzo okrenuo u sedlu da zamalo što nije pao. Nije video nikoga, ali kada ga je Lobo ponovo pozvao, Holidej je računao da poziv dolazi... iz nekog žbunja na rečnoj obali. Zatim je ugledao jednu blatnjavu šaku praćenu celom rukom i blatnjavim, pocepanim rukavom košulje. Konačno se iz žbunja pojavio Lobo, kose zamazane blatom, krvave mokre košulje slepljene uz telo i posivelog izmučenog lica. Kašljao je i povraćao blatnu vodu i Holidej je zapazio da ima ogrebotinu na obrazu.

Holidej je poterao konja napred i dohvatio Lobovu pruženu ruku. — Penji se iza mene.

Sa dosta napora uspeo je da Loba izvuče na konja iza sebe.

— Gde su oni? — zapitao je.

Lobo se zakašljao i povratio pre nego što je odgovorio. — Uzvodno... Mislim da su odustali... od traganja za mnom. Braća Džeret... Bežimo odavde, Dok.

Lobo je klonuo na Holidejeva leđa i ovaj je osetio da je njegov zagrljaj popustio.

— Lobo? Lobo, šta ti je?

Bandit se pomerio i nešto promrmljao. Holidej ga je dohvatio za ruke i čvrsto ih stisnuo.

— Koliko je daleko izlaz iz doline? — zapitao je.

Lobo nije odgovorio i Holidej je pomislio da je izgubio svest. Mogao je da učini samo jedno: da nastavi da jaše nizvodno u nadi da će izaći iz planinskog područja.

Nešto dalje u reku se ulivao potok Džošua, širok i dubok. Saznavši gde je, Holidej je krenuo uz potok i obišavši oko jednog odrona kamenja, izbio je na brdski prevoj odakle je ugledao skupinu zgrada. Bio je to ranč Pajn Tri. Sjahavši sa konja, vezao je Loba za sedlo i poveo životinju ka mormonskom naselju.

Na ranču su ga pozdravili kao starog znanca i odmah skinuli Loba. — Vaš prijatelj može ostati da

ga Rut neguje ako nije sposoban da nastavi put do grada... — rekao je Zaharijah Marč.

— Ne, oče — rekla je Rut. — On je izgubio mnogo krvi. Vrlo je slab i kuršum mu je još uvek u telu. Mora biti izvađen.

Holidej je začudeno gledao. Došao im je u kuću kao da je s neba pao, sa rajenim banditom koji in je pre toga opljačkao, i oni su ga bez reči primili, spremni da učine sve da mu spasu život. Očigledno da nisu razmišljali o tome šta se desilo; znali su samo za svoju hrišćansku dužnost.

Lobo je otvorio oči i Holidej mu je prišao.

— Ti si u dobrim rukama, Lobo. Na ranču Pajn Tri. Ja se vraćam nazad da pokušam da nađem Hamikata i braću Džeret. Možeš li mi reći gde mogu da ih nađem?

Lobo je drhtavim glasom progovorio pre nego što je Holidej završio. — Oni će dinamitom... srušiti voz iz Jelou Hilsa. Hoće da opljačkaju poštanski vagon... Hamikat zna sve... Svejedno im je što će mnogi izgubiti živote...

Holidej je progutao kletvu, a mormoni su izgledali užasnuti Lobovim rečima.

— Gde će to izvesti? — zapitao je Dok.

— Negde na pruzi u blizini... Klefta. Znaš to mesto?

Holidej je nabrao obrve i klimnuo glavom. — To je vrh brdskog prevoja, sa padinama obraslim šumom.

Lobo je klimnuo glavom. — Braća Džeret nameravaju da dignu voz u vazduh i da se kompozicija skotrlja niz padinu. Računaju da će se tako poštanski vagon razbiti.

— Bože blagi — rekla je Rut pobledevši. — Zar... takvi ljudi... postoje?

— Na žalost.. ali... — Holidejevo lice se natuštilo i oči su mu gnevno sevnule. — Postaraću se da to ne bude zadugo.

Pred vratima zgrade Holidej je stisnuo ruku Zaharijahu i vinuo se u sedlo svog konja. Žurilo mu se jer je računao da još uvek može spasti živote onih koji se nađu u vozu iz Jelou Hilsa.

*

Voz se s naporom vukao uzbrdo, usporavan očigledno težinom masivnog blindiranog poštanskog vagona. Iz zagaravljenog dimnjaka kuljali su oblaci crnog dima prošarani varnicama, a veliki točkovi lokomotive povremeno su poklizavali po šinama vukući niz vagona deonicom poznatom pod imenom Kleft.

Tamnozeleni poštanski vagon razlikovao se od prljavocrvenih putničkih vagona kroz čije prozore su se nazirale glave putnika. Na prvi pogled izgledalo je da se radi o normalnom putničkom vozu sa običnim putnicima, ali ako bi neko bolje zagledao, zapazio bi da medu putnicima nema žena i dece koja su nagnuta kroz prozor obično tobož pucala iz zamišljenih revolvera na Indijance kojih nije bilo.

Daleko napred, u zaklonu iza stena i žbunja, pomerila se senka i nešto je kratko blesnulo. Sedeći pored prozora, Dok Holidej je to primetio i povukao kočnicu, kao što je bilo dogovoreno sa mašinovodom. Ovaj je svom snagom povukao svoje kočnice i kompozicija je škripeći stala dosta metara ispred stena i žbunja. Nekoliko sekundi kasnije Holidej i potera su kao bujica istrčali na zadnja vrata putničkog vagona, a stranice jednog teretnog vagona spuštene su da bi kao rampa poslužile za silazak konja, koji su osedlani bili skriveni u vagonu.

Holidej i dva rendžera potrčali su ka stenama pucajući iz revolvera. Jedan bandit je istrčao iza žbunja,

kriknuo, zamlatarao rukama i skotrljao se niz padinu ka šumi.

Dole, niže, Holidej je ugledao konjanike koji su jahali uzbrdo, verovatno da vide otkuda pucnjava kada su očekivali eksploziju.

Ali, on nije imao vremena za njih.

Potrčao je ka vijugavom tragu dima koji je gmizao ispod lišća ka nasipu i železničkim šinama.

Ugledao je plavicaste metalne šine i crvenu nit fitilja koji je prelazio ispod njih. Potrčao je da prekine varnicu koja se brzo približavala kraju, ali je uvideo da neće stići na vreme. Zato je očajnički dograbio nasip ispod šina, ne obraziruć se na povrede prstiju izazvane oštrim kamenjem. Zavukao je ruku u plitko iskopanu rupu i napipao gomilu štapova dinamita. Svom snagom je povukao i svežanj dinamita našao mu se u rukama.

Pre nego što je, izgubivši ravnotežu, pao, Dok je svom snagom zavitlao svežanj što je dalje mogao niz padinu ka banditima.

— Lezite! — povikao je iz sveg glasa i grupa rendžera se razbežala duž brdskog prevoja.

Banditi su pokušali da pobegnu pred svežnjem dinamita koji je jednom odskočio od zemlje, a zatim strahovito eksplodirao. Blesak vatre, dim i tresak od kojeg je zemlja zadrhtala, a onda lomljenje i kiša komada kamenja, zemlje i drveta. Od siline eksplozije Holidej je pao na leđa, a kada je konačno pogledao kroz koprenu dima i prašine, ugledao je tela bandita razbacana po padini i šumi. Čitava stabla ležala su oborena.

Mada mu je u ušima još uvek zvonilo, Holidej je pojahao svog konja i poterao ga niz padinu. Kada je stigao do podnožja, rendžeri su već bili iza njega. Mrtvi i ranjeni banditi su ležali svuda okolo, a glava Morgana Džereta bila je odbačena u raklju jednog oborenog drveta. Tela nigde nije bilo.

Pucanj je odjeknuo, kuršum mu je svirnuo pored lica i Holidej se pognuo u sedlu. Okrenuo se na levo i opalio na Greta Džereta, koji je, polomljene ruke i sa ogromnom ružnom ranom na licu, pao mrtav, pogoden Holidejevim metkom u grudi. Prošavši pored njega, Dok se sagnuo da bi izbegao jednu nisku granu i u tom trenutku je grmnuo pucanj. Neki konjanik je punim trkom naleteo na njegovog konja, koji je njisnuo i pao. Vadeći noge iz uzengija da bi se pri padu dočekao, Holidej je prepoznao lice Forda Hamikata i u magnovenju opalio iz neposredne blizine.

Udar metka izbacio je Hamikata iz sedla i on je bio mrtav pre nego što je pao na zemlju.

Kada se osvrnuo oko sebe, video je da je Džeretova banda „vukova" zbrisana. Ni jedan bandit više nije bio živ. Četvorica iz potera platili su životima taj uspeh, a još trojica bili su ranjeni. Heri Lajm je, brišući čelo od znoja, prišao Holideju.

— Bogami, Holideje, ovo je bio posao. Sve smo ih zbrisali... ali ne bi bilo lako bez vas i dinamita.

Holidej je klimnuo glavom i rezignirano pogledao razbojište. — Tako je bar imao korisnu namenu! Jeste li zadovoljni?

Lajm je razvukao lice u širok osmeh. — Više nego zadovoljan. Čak toliko da ću za tog vašeg Loba zatražiti oproštaj s obzirom da nas je upozorio šta se sprema. Šta kažete na to?

— Dobro ste to smislili — rekao je Dok Holidej okrećući se svom konju, koji je još podrhtavao od šoka. — U stvari, želeo bih da prvi saopštim Lobu da se opet nalazi sa ove strane zakona. Zalutala ovca se ipak vratila na pravi put.

Mahnuvši rukom, Holidej se uputio niz padinu Klefta.

*

Izgledalo je da će na kraju sve ipak biti dobro, razmišljao je Dok Holidej jašući ka ranču Pajn Tri. Lejn će dobiti svoj posao, Hamikat i Džeretova banda doživeli su zasluženi kraj, a po rečima Harija Lajma, Vels Targo će odustati od optužbe protiv Lobo Lejna.

Lobo je napravio grešku, izvesno vreme se nerazumno ponašao, ali on je bio od onih ljudi koji ne idu ukorak sa vremenom. U suštini, on je bio jednostavan, neobrazovan čovek koji je znao šta je dobro a šta zlo, ali koji je jednostavno pomerio postavljenu granicu koja ih je delila. Izgleda da nije video mnogo zla u tome da nešto novca koji mu je toliko bio potreban uzme od kompanije kojoj je taj novac manje bio potreban. Iskušenje je bilo suviše veliko za njega.

Uz malo sreće, možda će Lobo ubuduće uspeti da izbegne suvišne neprilike.

U tom razmišljanju stigao je u dvorište mormonskog ranča. — Halo — doviknuo je vezujući konja za ogradu korala.

Ali, niko mu nije odgovorio. Holidej se osvrnuo po dvorištu i zaklonivši rukama oči od sunca, pogledao po obližnjim njivama. Nije ugledao nikoga i tek tada je zapazio da su vrata kuće otvorena.

Sa „koltom" u ruci prišao je vratima i odgurnuo ih. Vrata su se otvorila i otkrila telo Rut Marč na kraju ulaza u predvorje. Holideju je srce stalo u podgrlcu i on je brzo prišao devojci i kleknuo. Rut je na glavi imala veliku oteklinu, ali je disala. Digao je glavu i viknuo.

— Lobo? Jesi li tu?

Bez odgovora. Holidej je ustao i pogled mu je pošao do mormonskog oltara. Trgao se... zlatnog krsta i svećnjaka nije bilo.

Holidej je osetio grč i mučninu u želucu i okrenuvši se, potrčao ka Lobovoj sobi. Soba je bila prazna i njegovih stvari nije bilo. Shvativši šta se desilo, potrčao je u kuhinju i navlažio jednu krpu hladnom vodom da bi je stavio Rut na glavu. Rut je tiho zastenjala i otvorila oči. No, u tom trenutku nečija senka zakrilila je otvor vrata i digavši glavu, Dok je ugledao Zaharijaha Marča.

— Šta se ovde dešava? — zapitao je mada je već znao odgovor.

Zaharijah je nemoćno raširio ruke. — Vaš prijatelj je podlegao sjaju zlata i odneo naše relikvije. Zaboravio je da je time izgubio zlato u svome srcu. Učinio je greh, ali i pogrešku.

Holidej je gnevno ustao. Bio je ljut na Loba, ali i na samog sebe. Proklinjao je svoju naivnost lakovernost i neopreznost, kojima je ove ljude doveo u opasnost. Sevajući očima, obratio se Zaharijahu.

— Dajte mi jednog odmornog konja. Uhvatiću ga... živog ili mrtvog.

Zaharijah je odmahnuo rukom — Ne, nemoje to. Morali biste dići ruku na svog prijatelja. Njegova pohlepa biće kažnjena kad-tad... neko će je već kazniti. Onda kada se najmanje nada.

Holidej je duboko uzdahnuo i prišavši vratima, pogledao prema lancu planina koje su tonule u izmaglicu. Tamo negde jahao je Lobo Lejn, prestupnik i bandit. Jahao je ne znajući da je proigrao svoju poslednju šansu, šansu da bude čovek.

Zaharijah je bio u pravu. Neko će ga za to kazniti.

KRAJ.

HOGAR STRAŠNI

by DIK BROWNE

©King Features Syndicate, Inc., World rights reserved.

VESTERN

BESTSELER

POTRAŽITE KOD SVOG PRODAVCA NOVINA

NOVE ROMANE EDICIJE
VESTERN BESTSELER:

Broj 5 – „Veličanstveno popodne“
Broj 6 – „Potera sudnjega dana“
Broj 7 – „Crni maršal“
Broj 8 – „Meksikanac“

Prva dva naslova izlaze u oktobru, a preostala dva u novembru i decembru 1987. godine!

POPUNITE SVOJU BIBLIOTEKU NOVIM ROMANIMA EDICIJE VESTERN BESTSELER!

BESTSELER

ORIGINAL MUSCLE DENSITY PROTEIN

Garancija za uspešan trening

Da bi čovečije telo bilo u stanju da sačuva funkcionalne sposobnosti, neophodno mu je potrebna dovoljna količina vrednog proteina. Upotrebom prevelike količine hrane, opterećuje se probavni sistem, a posledica toga je stvaranje naslaga potkožnog masnog tkiva. Da bi se ovo izbeglo, te da bi telo bilo snabdeveno svim neophodno potrebnim hranljivim materijama u DOVOLJNOJ KOLIČINI, od strane stručnjaka se preporučuje hrana u koncentrisanom obliku.

Količina proteina koja je neophodna sportistima raznih disciplina, nije ista. Oni koji žele da razviju veliku mišićnu masu i snagu, kao gradivni materijal moraju u organizam unositi veću količinu proteina. Zajedničko za sve sportiste je da 20 do 30 odsto svih kalorija moraju pokriti iz belančevinskog dela ishrane. Dve trećine belančevina moraju biti životinjskog, a jedna trećina biljnog porekla. Zato čuvene atletske zvezde čak izjavljuju da je sportski uspeh do 80 odsto vezan za način ishrane i upotrebu proteina.

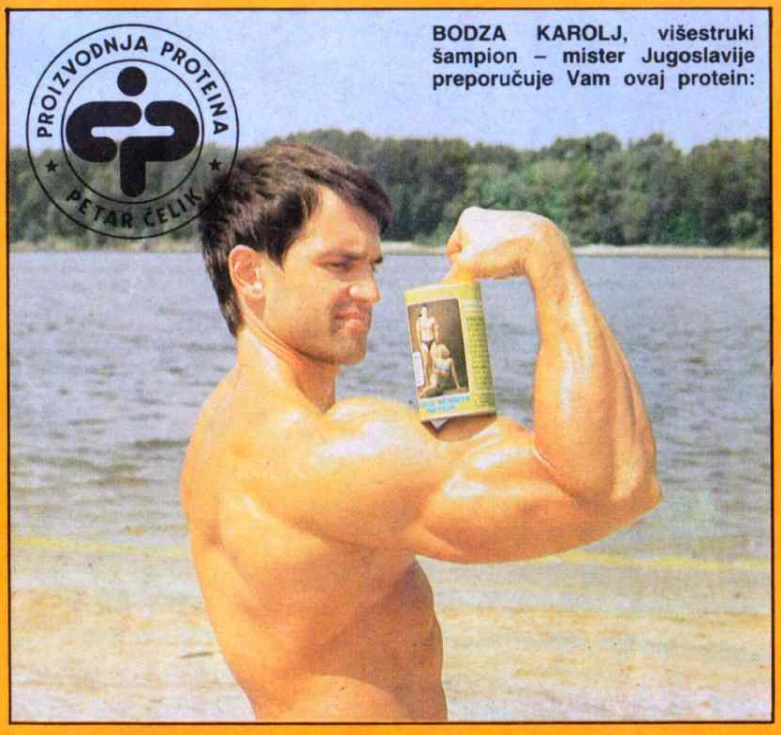

BODZA KAROLJ, višestruki šampion – mister Jugoslavije preporučuje Vam ovaj protein:

MUSCLE DENSITY PROTEIN je biološki hranljivi koncentrat prijatnog ukusa kojeg koriste kako atletske zvezde, tako i svi oni koji žele da povećaju sportski rezultat i budu mišićaviji.

MUSCLE DENSITY PROTEIN obezbeđuje telu one gradivne materije bez kojih se ne može zamisliti izgradnja mišićnog tkiva. Ujedno aktivira fermentni sistem kojim se određuje iskorišćavanje belančevina. Time se ubrzo povećava uspeh u treningu.

Prilikom određivanja sastava ovog proteina posebno je posvećena pažnja tome kako bi se postigao prijatan ukus i sačuvao kvalitet delotvornosti.

MUSCLE DENSITY PROTEIN je zdrav i ne izaziva nikakva štetna propratna dejstva, čak ni onda, kada se duže vreme koristi u nekoliko puta većim dozama. On pomaže skidanju potkožnog masnog tkiva, stvaranju mišićavog oblika tela, očuvanju snage i veličine mišićne mase, a neprevaziđen je u razvoju mišićne definicije.

MUSCLE DENSITY PROTEIN
možete naručiti na adresu:

PROTEIN

21400 BAČKA PALANKA
Šumska br. 50, pp. 97
Tel.: (021) 741-446, 744-720, 745-747

PLAĆANJE POŠTARU PRILIKOM PRIJEMA!